

ဝမ်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

ပန်းရွှေပြည်

ကလေးများအဖို့...

ဟိတောပဒေသ

ဗိုဗြင်များ

ဦးခင်မောင်ကြီး

(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

ဒုတိယအကြိမ်

အမျိုး,ဘာသာ သာသနာနှင့်
မြန်မာယဉ်ကျေးမှု အလေးဂရုပြုသော
မြန်မာပြည်ကို ချစ်ကြည်ညိုသော
‘မြန်မာ’ဆိုတာ ဂုဏ်ယူပါသော
မြန်မာ့ရေး,မြေ ကျေးဇူးမချေသော
ရွှေမြန်မာ,ရွှေတိုင်းရင်းသား
ရွှေကလေး,ရွှေလူငယ်များ
ပန်းနှယ်ချစ်စဖွယ် ဖြစ်စေသား။

သို့

မှ

စာအုပ်တိုက်

0973079964 - 095145728

1A

အမှတ် ၂၆၆/၂၇၀၊ အခန်း ၅-ဒုထပ်၊ သိမ်ဖြူလမ်း၊
စိန့်ပေါလ်မှတ်တိုင်၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

၆၀၀ ကျပ်

၁၀၀၀ အုပ်
ဒုတိယအကြိမ်

၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ

မျက်နှာပုံးဒီဇိုင်း

၂၅၇

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသိမ်းမင်း (ယာယီ ၇၆၂)၊ ပန်းရွှေပြည်စာပေ၊

အမှတ် ၃၃၄၊ ၈ လမ်း၊ ၁၁ ရပ်ကွက်၊

တောင်ဥက္ကလာပ၊ ရန်ကုန်မြို့။

အပုံး+အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးလှထူး (၀၇၃၈၂)၊ ထူးပုံနှိပ်တိုက်၊

အမှတ် ၂၂၅၊ ၁၀/ တောင်ရပ်ကွက်၊

အရှေ့မင်းလမ်း၊ သန်လျင်တံတားအိမ်ရာဝင်း၊

သာကေတမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

စာမူခွင့်ပြုချက် - ၅၁ / ၂၀၀၄ (၆)

အပုံးခွင့်ပြုချက် - ၄၁ / ၂၀၀၄ (၇)

အခြေခံအုတ်မြစ်

အခြေခံအုတ်မြစ်
အခြေခံအုတ်မြစ်
အခြေခံအုတ်မြစ်

အခြေခံအုတ်မြစ်
အခြေခံအုတ်မြစ်
အခြေခံအုတ်မြစ်

အခြေခံအုတ်မြစ်
အခြေခံအုတ်မြစ်
အခြေခံအုတ်မြစ်

ကလေးများအဖို့

ဖိတောပဒေသပုံပြင်များ

ဦးခင်မောင်ကြီး

(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

အခြေခံအုတ်မြစ်
အခြေခံအုတ်မြစ်
အခြေခံအုတ်မြစ်

ဦးခင်မောင်ကြီး

အခြေခံအုတ်မြစ်
အခြေခံအုတ်မြစ်
အခြေခံအုတ်မြစ်

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ဝိထောင်စု မပြိုကွဲရေး
နိုင်ငံသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
ချစ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

အရေး၊
အရေး၊
အရေး၊

ပြည်သူ့သဘောထား

ဝိပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
ဝိတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား
ဆန့်ကျင်ကြ။
ဝိတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်
ကျင်ကြ။
ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်
သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်
တည်ဆောက်ရေး
ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်
အောင် တည်ဆောက်ရေး
နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသား
ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာ
များ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး

မာဝိကာ

* စာရေးသူအမှာ	၇
* ဟိတောပဒေသပုံပြင်အစ	၉
၁။ မိတ်ဆွေစစ်လေးဦး	၁၁
၂။ လောဘကြီးသူနှင့် ကောက်ကျစ်သောကျား	၂၁
၃။ သမင်နှင့် ကယ်တင်ရှင်ကျီး	၂၄
၄။ ကြောင်သူတော်နှင့် ဒုက္ခိတလင်းတ	၃၀
၅။ ဥစ္စာကြောင့် မာနကြီးသော ကြွက်ကလေး	၃၅
၆။ မစားရက်သောမြေခွေး	၃၈
၇။ မယားထက် ဥစ္စာမက်သူ	၄၀
၈။ ဘုရင်လုပ်ချင်သောဆင်	၄၄
၉။ မြေခွေးအရှုပ်တော်ပုံ	၄၇
၁၀။ အငြိမ်မနေသော မျောက်	၆၀
၁၁။ သမင်မိုက်နှင့် ကျေးဇူးသိတတ်သောမြည်း	၆၂
၁၂။ ကြွက်မရှိလျှင် ကြောင် အသုံးမဝင်	၆၅
၁၃။ စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိသော မိန်းမကြီး	၆၇
၁၄။ ကတိမထိန်းနိုင်၍ ဒုက္ခရောက်ခြင်း	၇၀
၁၅။ လိုချင်လောဘကြီးသူ	၇၃
၁၆။ ကျီးလင်မယားနှင့် မြွေ	၇၅
၁၇။ အကြံကောင်းသော ယုန်အိုကြီး	၇၈

၁၈။ အားကိုးရသည့် မိတ်ဆွေကောင်း	၈၁
၁၉။ ရေငှက် ကုန်းငှက် တိုက်ပွဲ	၈၄
၂၀။ စေတနာကိုစော်ကားသော မျောက်မိုက်များ	၉၆
၂၁။ အတင့်ရဲသော မြည်း	၉၈
၂၂။ ဉာဏ်ကောင်းသော ယုန်	၁၀၀
၂၃။ ယုတ်မာသူကြောင့် ဘေးသင့်ပုံ	၁၀၃
၂၄။ အတုအယောင်မြေခွေး	၁၀၅
၂၅။ ကျေးဇူးသိသော ဝိရဝရ	၁၀၈
၂၆။ မတူဘဲတူသည့် ဆတ္တာသည်	၁၁၅
၂၇။ နှုတ်မထိန်းနိုင်သော လိပ်	၁၁၇
၂၈။ ငါးသုံးကောင်	၁၂၀
၂၉။ သေမင်းကို ဖိတ်ခေါ်သူ	၁၂၂
၃၀။ ကျေးဇူးမသိသော ကြွက်ငယ်	၁၂၄
၃၁။ ဗျိုင်းယုတ်နှင့် ဂဏန်း	၁၂၆
၃၂။ စိတ်ကူးလွန်သော ပုဏ္ဏား	၁၂၉
၃၃။ မသူရာ ညီနောင်	၁၃၁
၃၄။ ဆိတ်မှန်း ခွေးမှန်း မသိသူ	၁၃၄
၃၅။ ရိုးအသော ကုလားအုတ်	၁၃၇
၃၆။ ပရိယာယ်ကြွယ်သော မြွေအိုကြီး	၁၄၁
၃၇။ လိမ္မာသော မြွေပါ	၁၄၄

စာရေးသူ၏အမှာစာ

မူလ ဟိတောပဒေသသည် ဆုံးမဩဝါဒ နိတိများကို ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းထက် အသားပေး ထားပါသည်။

‘ကလေးများအဖို့’ ဟူသော ရည်ရွယ်ချက် ဖြင့် ဆင်ခြင်ကြည့်သော် များလှစွာသော ဆုံးမ ဩဝါဒနိတိများကို ဖြုတ်ခွဲချန်ခဲ့မှ သင့်တော်မည် ကို တွေ့ရပါသည်။ ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းလည်း မပျက်၊ ပုံပြင်၏အဆုံးအမလည်း မပျောက် အောင် သတိထားပြီး ပြန်ရေးဖွဲ့ကြည့်ပါသည်။ အလွယ်ဆုံး အရှင်းဆုံးဖြစ်အောင် အားထုတ် ထားသော ဤ ‘ကလေးများအဖို့ ဟိတော ပဒေသပုံပြင်များ’သည် အခန့်သဘော မရှိသော် လည်း ကလေးများဖတ်သင့်သော စာကောင်း စာရင်းတွင်မူ ဝင်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

သက္ကတစာပေသမိုင်းတွင် ထင်ရှားလှသော
ဟိတောပဒေသသည် ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံသို့
ပင်းယခေတ်လောက်ကပင် ရောက်ရှိလာကြောင်း
သိမှတ်ရပါသည်။

ရှေးကျလှပါသည်ဆိုသော ဟိတောပဒေသ
တွင် ခေတ်မီသစ်လွင်ဆဲ အဖွဲ့အနွဲ့၊ အတင်
အပြု၊ ရည်ရွယ်ချက်၊ အဆုံးအမတို့ကို တွေ့ရ
ပါသည်။

ဤကလေးများအဖို့ ဟိတောပဒေသ
ပုံပြင်များသည် သင်္ဂီတဆရာတော်၊ အဖျောက်
ဆရာတော်၊ ဆရာဦးသော်ဇင်၊ ဆရာမာဃ၊
ဆရာပါရဂူတို့၏ ဟိတောပဒေသစာအုပ်များကို
အခြေခံထားပါသည်။

လေးစားစွာဖြင့်

ဦးခင်မောင်ကြီး (ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်)
နေ့စွဲ၊ ၃-၂-၁၉၉၁

ဟိတောပဒေသ ပုံပြင်အစ

ရှေးသရောအခါ မဇ္ဈိမဒေသ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းပါး အနီး၌ ‘ပါဠုလိပုတ်’ ဟူသော တိုင်းပြည်ကြီး ရှိ၏။

ထိုပြည်၌ ‘သုဒဿန’ မည်သော မင်းသည် မင်းကျင့်တရားနှင့် အညီ အုပ်ချုပ်နေ၏။ ထိုမင်းတွင် ထီးနန်းဆက်ခံရန် သားတော် များ ရှိကြသော်လည်း အပျော်အပါးလိုက်စားခြင်း၊ ပညာ မသင် ကြားခြင်းတို့ကြောင့် သားတော်များမှာ အရည်အချင်း မရှိကြချေ။

သုဒဿနမင်းကြီးသည် ထိုသားတော်များကို ကြည့်ပြီး တိုင်း ပြည်အနာဂတ်အတွက် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေလေသည်။ ‘အရည် အချင်းမရှိသော သားတစ်ရာ ရှိသည်ထက် အရည်အချင်းပြည့်စုံသော သားတစ်ယောက် ရှိမှုက မြတ်ပေ၏၊ ကံကောင်းပေ၏’ ဟု စဉ်းစား မိသည်။

သုဒဿနမင်းကြီးသည် နိုင်ငံတော်အတွင်းရှိ ပညာရှိ သုခမိန် များကို ခေါ်ယူ၍ စည်းဝေးစေလျက် အကြံဉာဏ် တောင်းရတော့၏။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

“ကျွန်ုပ်၏ သားတော်များကား ပညာမသင်၊ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ၌သာ မွေ့လျော်နေကြ၏။ ကျွန်ုပ်၏သားတော်များကို ဆုံးမသြဝါဒ နီတိကျမ်းတို့ထက် စိတ်ဝင်စားလာအောင် ပြုလုပ်ပေးနိုင်သူ မရှိဘူးလား။ အဘယ်သူ တတ်နိုင်လေသနည်း။”

သုဒဿနမင်းကြီးက ဤသို့မေးလေသော် ပညာရှိတို့အထဲက နီတိကျမ်းတတ် ပညာရှိကြီးတစ်ဆူဖြစ်သော ဝိဏှသမ္မ ပညာရှိကြီးက လျှောက်တင်သည်မှာ -

“အမျိုးကောင်းသားဖြစ်သော အရှင်သားတော်တို့ကို နီတိကျမ်း၌ ယဉ်ပါးကျွမ်းဝင်အောင် ကျွန်ုပ် စွမ်းဆောင်နိုင်ပါသည်။ ခြောက်လမျှသောအချိန်ကို ပေးပါအရှင်”

သုဒဿနမင်းကြီးလည်း အားရနှစ်ခြိုက်လှသဖြင့် သားတော်တို့ကို ဝိဏှသမ္မ ပညာရှိကြီးထံအပ်ကာ ပညာသင်စေတော့၏။

ဝိဏှသမ္မ ပညာရှိလည်း သားတော်တို့ကို ဤသို့ပြောဆို ဆုံးမလေ၏။

“ပညာရှိတို့သည် အချိန်ကို အလဟဿ မဖြုန်း။ စာပေကျမ်းဂန် လေ့လာဖတ်ရှုရင်းဖြင့်သာ ကုန်ဆုံးစေ၏။ လူဖျင်းလူညံတို့ကား မကောင်းမှုပြုခြင်း၊ အိပ်စက်ခြင်း၊ ခိုက်ရန်ဒေါသဖြစ်ခြင်း၊ အပျော်အပါးလိုက်စားခြင်းတို့ဖြင့် အချိန်ကုန်စေ၏။

“ထို့ကြောင့် အရှင်သားတော်တို့ အပျင်းပြေစေခြင်းငှာ ကျီးကန်း၊ လိပ်၊ သမင်၊ ကြွက်တို့ ပါဝင်သော ပုံပြင်များကို ပြောပြပါမည်”

၁။ ပိတ်ဆွေစစ်လေးစွဲ

(ကျီး၊ ကြွတ်၊ လိပ်၊ သမင်တို့အကြောင်း)

ရှေးသရောအခါ ဂေါဇာဝရီမြစ်အနီးတွင် အရိပ်အာဝါသ
ကောင်းလှသော ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိ၏။ ထိုညောင်ပင်ကြီး၌
ငှက်ပေါင်းများစွာသည် မှီခိုနေထိုင်ကြ၏။ ထို ငှက်ပေါင်းများစွာ
ထဲတွင် 'လဗုပတန' ဟု အမည်ရှိသော ကျီးငှက်လည်း ပါဝင်၏။

စာနံနက်ခင်းတွင် လဗုပတန ကျီးငှက်သည် အတိတ်နိမိတ်
ဆိုးတစ်ခုကို မြင်တွေ့ပြီး စိတ်လက်မကြည်မသာဘဲ ဖြစ်နေ၏။
ထို မင်္ဂလာမရှိသောမြင်ကွင်းကား -

ညွတ်ကွင်းကိုကိုင်လာသော မုဆိုးကို မြင်ရခြင်းပင်တည်း။

'ဤမုဆိုးသည် မည်ကဲ့သို့သော အန္တရာယ်ကို မည်သူတို့အား
ပြုလေမည်နည်း။ သတ္တဝါတို့သည် အို၊ နာ၊ သေဘေး ပူဆွေးကြောင့်
ကြဖွယ်တို့ကို နံနက်နိုးသည်နှင့် တွေးတော ဆင်ခြင်သင့်လှပေ၏။

လဃုပတန ကျီးငှက်လည်း ဤသို့ စဉ်းစားမိရင်း ညောင်ပင် မှခွာကာ စားကျက်ဆီသို့ ပျံသန်းခဲ့၏။ ထိုသို့ ပျံသန်းရင်း တောချုံတို့ ကြား မြေညီညီဆီသို့ ပျံဝဲနေသော ခိုတစ်အုပ်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုခိုအုပ်ကို ဦးဆောင်သူကား ‘စိတြဂီဝါ’ အမည်ရှိသော ခိုမင်း ဖြစ်သည်။

လဃုပတန မြင်ထားသော မုဆိုးသည် ဆန်ကွဲတို့ကို မြေ၌ ကြဲကာ ပိုက်ကွန်ကိုအုပ်လျက် ချုံကွယ်၌ပုန်းနေသည်။

ခိုအပေါင်းလည်း မုဆိုးကြံထားသော ဆန်စေ့တို့ကိုမြင်သော် အစာတွေ့ပြီဟု ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ကြတော့၏။

စိတြဂီဝါ ခိုမင်းက -

“အို၊ ခိုအပေါင်းတို့။ လူသူမရောက် တောကြိုချုံကြား၌ ဆန်စေ့ဆန်ကွဲများ ရှိစရာ အကြောင်းမမြင်။ အစာမြင်တိုင်း မဆင် မခြင် စားသောက်ခြင်း မပြုသင့်။ ဘေးအန္တရာယ် တွေ့နိုင်ပေသည်”

ဤသို့ပြောဆိုသောစကားကို ခိုအပေါင်းတို့သည် နား မထောင်ဘဲ ဆန်စေ့၊ ဆန်ကွဲစေ့တို့ကိုသာ ကောက်စားအံ့သောငှာ သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မုဆိုးပိုက်ကွန်အောက် ရောက်ကြရ တော့၏။

ခိုအပေါင်းလည်း အားကိုးရာမဲ့ ထိတ်လန့် သွေးပျက်နေကြ လေရာ-

“အို၊ ခိုငှက်အပေါင်းတို့။ ဘေးဒုက္ခကို ကြောက်ရွံ့မျက်ကွယ် ပြုခြင်းဖြင့် မပြီးနိုင်။ သေးငယ်သော အရာဝတ္ထုများကို ပေါင်းစည်း

လိုက်သော် ကြီးမားခိုင်ခံ့၍ လိုသောအကျိုးကို ပြည့်စေနိုင်၏။ ငါတို့ တစ်ပြိုင်နက်စုပေါင်း၍ ရုန်းကန်ပျံသန်းကြသော် ဤပိုက်ကွန်သည် မခံနိုင်”

ဤသို့အကြံပေးကာ ခိုငှက်တို့ တစ်ပြိုင်နက် အားသွန်ပျံသန်း လိုက်ရာ ခိုမင်းပြောသည့်အတိုင်း ဖြစ်လေတော့၏။

မုဆိုးလည်း ခိုငှက်တို့နှင့်အတူ ပိုက်ကွန်ကြီး ပါသွားသည်ကို ကြည့်ရင်း တအံ့တဩ ဖြစ်ရလေတော့သည်။

ခိုငှက်တို့သည် မုဆိုးနှင့် ဝေးရာနေရာသို့ရောက်မှ မြေသို့ ဆင်းသက်ကြတော့၏။ သို့သော် ပိုက်ကွန်ထဲမှ ထွက်၍ကား မရကြသေးချေ။

“အဘယ်သို့ လွတ်အောင် ကြံမည်လဲ”

“ကြံကြပါဦး”

“ပိုက်ထဲမှာပင် အစာငတ်ပြီး သေရမည် ထင်၏”

ဤသို့ ခိုငှက်အပေါင်းတို့ ပူဆွေးပြောဆိုနေရာ -

“အို၊ အဆွေတို့။ မပူကြနှင့်။ ငါ့မိတ်ဆွေ ‘ဟိရညက’ ကြွက်မင်း ရှိရာသို့ ပျံကြမည်။ သူ့ကို ကိုက်ဖြတ်ခိုင်းခြင်းဖြင့် လွတ်မြောက်ရ မည်သာ။ အမိအဘနှင့် အဆွေခင်ပွန်းကောင်းတို့မည်သည် မတိုက် တွန်းရပါဘဲလျက် အကျိုးဆောင်တတ်မြဲ ဖြစ်၏။ ပျံကြဖို့သာ ပြင် ပါလော့”

ဤသို့ဖြင့် ဟိရညကကြွက်မင်းရှိရာသို့ ပျံသန်းလာကြ၏။ ဟိရညက ကြွက်မင်းလည်း ပိုက်ကွန်နှင့်တကွသော ခိုအပေါင်းကို

တအံ့တဩကြည့်နေရာမှ၊ မိတ်ဆွေခိုမင်း၏နေရာ အနှောင်အဖွဲ့ ပိုက်ကွန်ကို ကိုက်ဖြတ်ပေးလိုက်၏။

“အို၊ မိတ်ဆွေ ဟိရညက ကြွက်မင်း။ ကျွန်ုပ်ကို အရင် မကယ်ပါနှင့်။ အဖော်တို့ကို အရင်ကယ်ပါ”

“အို၊ စိတြဂီဝါ ခိုမင်း။ ငါ၏သွားတို့ကား သင့်အဖော်အား လုံးကို လွတ်အောင်လုပ်ဖို့ရာ တတ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ”

“ထိုသို့ရှိလျှင် ရှိပါစေ။ သူတို့ကိုသာ အရင်ကယ်ပါ။ ကျွန်ုပ် သည် ခိုအပေါင်း၏ အကြီးအမှူးအရာထားခြင်း ခံရသူတည်း။ ဤ သို့ ချီးမြှင့်မြှောက်စားထားပါလျက် ဘေးဒုက္ခရောက်ချိန်မျိုး၌ သူတို့ သည် ကျွန်ုပ်၏အကျိုးကို မခံစားရပါလျှင် အဘယ်အခါမှာ ခံစား ကြရတော့မည်နည်း။ ခန္ဓာကိုယ်သည် မကြာမီ အို နာ သေဘေး ပျက်စီးခြင်းသဘော ရှိ၏။ ဂုဏ်ကျေးဇူးသတင်းကား ကမ္ဘာတည် သရွေ့ တည်နေမည်သာ”

စိတြဂီဝါခိုမင်း၏ စိတ်သဘောထားကို ကြားသိရသော် ဟိရညက ကြွက်မင်းလည်း များစွာ လေးစားမိတော့သည်။ အနှောင် အဖွဲ့ပိုက်ကွန်ကြီးကို ဟိုမှသည်မှ ကြိုးစားကိုက်ဖြတ်ပေးလိုက်လေ၏။

ခိုမင်းနှင့်တကွ ခိုအပေါင်းလည်း ကျေးဇူးစကားဆိုကာ နှုတ် ဆက် ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ကြွက်မင်းလည်း သူ၏တွင်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားခဲ့တော့၏။

လဗုပတနကျီးမင်းသည် ခိုမင်းနှင့် ခိုအပေါင်းတို့ ဘေးဒုက္ခ ကြုံပုံအလုံးစုံကို လည်းကောင်း၊ မုဆိုး၏လက်မှ လွတ်အောင်

စုပေါင်းအားဖြင့် ထွက်ပြေးပုံကို လည်းကောင်း၊ ကြွက်မင်းထံ အကူအညီတောင်းကာ ဘေးဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ပုံကို လည်းကောင်း အစအဆုံး မြင်တွေ့ရလေသည်။

မိတ်ဆွေကောင်းပီသလှသော ကြွက်မင်းကို အဆွေခင်ပွန်း ဖွဲ့ဖို့ ကြိုးစားတော့သည်။

ဟိရညကကြွက်မင်းရှိရာ တွင်းဝမှနေ၍-

“အို၊ ကြွက်မင်း။ သင်ကား အရေးကြိုက် ကူညီမှုပေးသော မိတ်ဆွေကောင်း ပီသပါပေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကိုလည်း သင်နှင့် မိတ်ဆွေဖွဲ့ခွင့် ပေးပါလော့”

ကြွက်မင်းလည်း တွင်းထဲမှနေ၍ -

“သင်ကား ဘယ်သူနည်း”

“လဗ္ဗပတန ဟုခေါ်သော ကျီး ဖြစ်ပါသည်”

“အလို။ အံ့ဖွယ်ပါတကား။ ကျီးနှင့် ကြွက် မိတ်ဆွေဖွဲ့ဖို့ရာ မလွယ်ပါတကား။ သင်ကား စားတတ်သူ၊ ကျွန်ုပ်ကား သင်၏အစာ။ စားတတ်သူနှင့် အစာတို့ မိတ်ဆွေဖွဲ့၍ ရနိုင်အံ့လော။ သင်တို့ ကျီးမျိုးသည် စောင့်ထိန်းအပ်သောတရား ကင်းမဲ့လွန်းမြဲတည်း”

ကြွက်မင်းလည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြ၍ ငြင်း၏။ ကျီးမင်းလည်း အကြောင်းမျိုးမျိုးပြကာ မိတ်ဆွေဖြစ်ခွင့်ကို တောင်း၏။ နောက်ဆုံး၌ -

“သင်နှင့် မိတ်ဆွေဖွဲ့ခွင့်မရက သင့်တွင်းဝ၌ပင် အစာငတ်ခံ အသက်သေပြအံ့”

ထိုအခါကျမှ ကြွက်မင်းသည် ယုံကြည်ပြီးလျှင် တွင်းထဲမှ ထွက်လာကာ ကျီးမင်းအား စားသောက်ဖွယ်ရာတို့ဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေး၏။

ထိုသို့ဖြင့် ကျီးမင်းနှင့် ကြွက်မင်းတို့ မိတ်ဆွေအဖြစ် ကာလကြာမြင့်စွာ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

တစ်နေ့တွင်မူ ကျီးမင်းသည် ဤသို့ ညည်းညူပြောဆိုလေ၏။

“အို၊ အဆွေကြွက်မင်း။ ယခုအခါ ကျွန်ုပ်တို့၌ အစားအစာ ခေါင်းပါးလှပြီဖြစ်၍ တခြားသို့ပြောင်းမှ သင့်တော်တော့မည်”

“အဆွေကျီး။ နေရင်းဒေသကို ခွာခြင်းကား မကောင်း။ အရပ် တစ်ပါး၏အခြေအနေကို မစုံစမ်းရသေးဘဲလျက် ယခုနေရပ်ကို မစွန့်ခွာသင့်ပါ”

“ကျွန်ုပ် ပြောင်းရမည့်အရပ်သစ်ကို စုံစမ်းပြီးပါပြီ။ ထို တောအုပ်တွင်နေသော မိတ်ဆွေရင်း ‘မန္တရ’လိပ်မင်းနှင့် တွေ့ဆုံပြီးပါပြီ။ ထိုလိပ်မင်းကား တောအုပ်အလယ် ရေကန်ငယ်၌ နေ၏။ စိတ်သဘောကောင်းလှသော ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေပင် ဖြစ်ပါသည်”

ကျီးမင်းစကားကိုကြားသော် ကြွက်မင်းလည်း လိုက်ပါပြောင်းရွှေ့ရန် သဘောတူကာ နှစ်ဦးသား ထွက်ခွာလာကြတော့၏။

မန္တရလိပ်မင်းလည်း မိတ်ဆွေကျီးမင်းနှင့် ကြွက်မင်းတို့ကို ခရီးဦးကြိုဆို နှုတ်ဆက်လေသည်။

ကျီးမင်းက ကြွက်မင်းနှင့် လိပ်မင်းကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။

၂၆

“မြင့်မြတ်သော စိတ်သဘောရှိသူနှင့် ချစ်ခင်မိတ်ဆွေဖြစ်ရခြင်းကား အသက်ထက်ဆုံး ခိုင်မြဲပါ၏။ မတော်တဆ ဒေါသဖြစ်သော်လည်း ခဏချက်ချင်း ခွင့်လွှတ်ပြေပျောက်တတ်မြဲတည်း။ အကြောင်းမသင့်၍ လမ်းခွဲရသည့်တိုင် နောက်ကွယ်၌ မကောင်းကြံခြင်း၊ ကောက်ကျစ်ခြင်း မပြုတတ်”

မန္တရလိပ်မင်း၏ မှတ်သားဖွယ်စကားကို ကျီးနှင့်ကြွက်မင်းတို့လည်း နှစ်ခြိုက်လက်ခံကြလေသည်။

ထိုအခါမှစ၍ ကျီး၊ ကြွက်၊ လိပ် သတ္တဝါသုံးဦးတို့သည် မိတ်ဆွေကောင်းများဖြစ်ကာ ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ နေထိုင်ကြလေတော့၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျီး၊ ကြွက်၊ လိပ်တို့ သုံးဦးဆုံနေခိုက် ကြောက်လန့်တကြား ပြေးလွှားလာသော သမင်တစ်ကောင်ကို တွေ့ရ၏။ ကျီးလည်း အဘယ်အန္တရာယ် ကြိုလေသနည်းဟု စုံစမ်းရန်၊ မိုးပေါ်သို့ ပျံတက်ပြီး ကြည့်၏။ ကြွက်ကား တွင်းထဲသို့ လည်းကောင်း၊ လိပ်ကား ရေထဲသို့လည်းကောင်း ဆင်းပုန်းရ၏။

ကျီးလည်း မိုးပေါ်သို့ ပျံတက်ကြည့်ပြီးသော် -

“ဘာမျှ စိုးရိမ်ဖွယ် မမြင်ပါလား။ အသင်ကြွက်မင်းနှင့် လိပ်မင်းတို့ လာကြပါ။ သမင်ပြေးရခြင်းအကြောင်းကို စုံစမ်းကြည့်ကြစို့”

ကြွက်နှင့်လိပ်လည်း ပုန်းအောင်းရာမှ အသီးသီးထွက်လာကြ၏။ သမင်နှင့်တွေ့ဆုံပြီး မေးကြည့်ရာ -

“မုဆိုးတစ်ယောက်ကို မြင်၍ ကြောက်လန့်တကြား ထွက် ပြေးခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သင်တို့ကို အားကိုးပါရစေ။ မိတ်ဆွေ အဖြစ် လက်ခံပါ”

“မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ကား မစိုးရိမ်ပါနှင့်။ သို့သော် ဤတောသို့ အရင်က မုဆိုးတို့ မလာဘူးပါ”

“အောင်ပွဲမှ ပြန်လာသော စစ်သည်ရဲမက်တို့ပင် နောက် တစ်နေ့ဆိုလျှင် ဤနေရာသို့ ရောက်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း မုဆိုး တို့ပြောဆိုသံကို ကြားခဲ့ရပါသည် အဆွေလိပ်”

သမင်စကားကိုကြားသော် လိပ်လည်း ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်တော့၏။ သမင်၊ ကြွက်နှင့် ကျီးတို့မှာ အန္တရာယ်ကြိုက် ထွက် ပြေးနိုင်ပုန်းနိုင်ကြသော်လည်း လိပ်မှာ မလွယ်လှချေ။

လိပ်လည်း ပိုကြောက်လန့်ကာ ဦးတည်ရာသို့ ပြေးတော့ ၏။ ကံဆိုးလှစွာပင် မုဆိုးတစ်ယောက်နှင့်တိုးမိပြီး ဖမ်းဆီး ခံလိုက် ရ၏။ ကျီး၊ ကြွက်၊ သမင်တို့မှာ မိမိတို့မျက်စိရှေ့၌ပင် မိတ်ဆွေ လိပ်မင်း ဒုက္ခတွေ့ပြီကို မြင်လိုက်ရ၍ ပူပင်သောက ဖြစ်ကြရ၏။ ကယ်တင်ရန်အလိုငှာ မုဆိုးနောက်သို့ အသာလိုက်ကြလေသည်။

“အဆွေတို့။ ဤတောအုပ်မှ မုဆိုးမထွက်မီ ကျွန်ုပ်တို့ မိတ် ဆွေလိပ်ကို ကယ်တင်နိုင်ဖို့ရာ အရေးကြီး၏။ စဉ်းစားကြပါဦး”

သုံးဦးသား စဉ်းစားစီစဉ်ကြသည်မှာ -

သမင်ကို မုဆိုးလာရာလမ်း၌ သေဟန်ဆောင်စေ၏။ ကျီးက သမင်သေကို နှုတ်သီးဖြင့် ထိုးဟန်ပြုစေ၏။ ကြွက်မှာ တစ်နေရာက ချောင်းစေ၏။

မုဆိုးလည်း သမင်သေကိုမြင်သော် ဝမ်းသာအားရဖြင့် လိပ်
ကို လွှတ်ကာ သမင်ဆီသို့ ပြေးခဲ့၏။ မုဆိုးလွှတ်ချခဲ့သော လိပ်၏
နှောင်ကြီးတို့ကို ကြွက်သည် ပုန်းနေရာမှထွက်ပြီး ကိုက်ဖြတ်ပေး၏။

သမင်လည်း အနီးသို့ မုဆိုးရောက်သည်နှင့် ထပြေးတော့၏။
မုဆိုးမှာ အံ့အားသင့်စွာ ငေးကြည့်နေပြီးမှ၊ လိပ်ကို ကောက်ယူအံ့
ဟု ပြန်လာသောအခါ ကြိုးစများကိုသာ တွေ့ရတော့၏။

ကျိုး၊ ကြွက်၊ လိပ်၊ သမင်တို့ လေးဦးသားမှာ ဘေးလွတ်
ရာ၌ ချစ်ခင်စွာ နေထိုင်ကြလေတော့သည်။

(အဆွေခင်ပွန်းဟူသည် ချစ်ခင်ယုံကြည်မှုပေါက်ဖွားရာ ဖြစ်သည်။
စိုးရိမ်ကြောက်လန့်ရမှု၊ ဘေးဒုက္ခကြုံရမှုတို့ကို တွေ့သော် ကယ်တင်စောင့်ရှောက်
ကူညီမှု ရှိ၏။)

၂။ လောဘကြီးသူနှင့် ကောက်ကျစ်သော ကျား

ရှေးအခါက တောအုပ်တစ်ခုတွင် အစာကောင်းစွာ မရှာနိုင် တော့သော ကျားအိုကြီးတစ်ကောင် ရှိ၏။ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် များလှစွာဖြင့် မြက်တစ်ဆုပ်ကို လက်ထဲကိုင်ဝှက်ကာ ဤသို့ အော် ဟစ်ကြွေးကြော်နေ၏။

“အို၊ ခရီးသွားတို့။ ကျွန်ုပ်လက်တွင်းမှ ရွှေလက်ကောက် တစ်ရုံကို အလှူခံကြပါလော့”

ထိုအခိုက် လောဘကြီးသော ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်ကြားကာ လိုချင်မက်မောလှစွာဖြင့် ယူဖို့ရာပြင်၏။ ထို့နောက်မှ ကျားကိုလည်း ကြောက်လန့်လှသဖြင့် တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်သွားလေသည်။

‘အို၊ ဘာကြောက်စရာရှိလဲ။ ဥစ္စာရှာခြင်းဆိုသည်မှာ စွန့်စား ခြင်းပင် မဟုတ်ပါလား’

ဤသို့ အားတင်းကာ ချက်ချင်းမယူသေးဘဲ မေးမြန်းစုံစမ်း ကြည့်၏။

“သင်၏ရွှေလက်ကောက်ကို ပြပါလော့”

“သည်မှာ လာကြည့်ပါ”

“အို၊ ကျား။ သူ့အသက်ကို သတ်စားတတ်သော သင်၏ စကားကိုယုံ၍ သင့်အနီးသို့ ငါ မလာဝံ့”

“ခရီးသွား အသင်ပုဏ္ဏား။ ငါကား နုပျိုစဉ်အခါက သူတစ်ပါးကို ညဉ့်ဆဲ သတ်ဖြတ်စား၏။ ယခုကား အိုမင်းချေပြီ။ ဒါနု၊ သီလဖြင့်သာ နေ၏။ ကိုက်စရာ အစွယ်၊ အသွားတို့လည်း မရှိပြီ။ ယုံကြည်စွာဖြင့် ရဲရဲဝံ့ဝံ့သာ ငါ၏ရွှေလက်ကောက်ကို သင် အလှူခံပါလော့။

“သင်ပုဏ္ဏားကား ဆင်းရဲနွမ်းပါးလှ၏။ မရှိဆင်းရဲသားကို ကျွေးမွေး ပေးကမ်းရမည်။ ချမ်းသာသူကို ဥစ္စာ မပေးသင့်။ အနာရောဂါရှိသူသာ ဆေးဝါးနှင့်သင့်လျော်၍၊ ကျန်းမာသန်စွမ်းသူ၌ကား ဆေးဝါးသည် အကျိုးမရှိ’ဟု ပညာရှိတို့ ဆုံးမသည် မဟုတ်ပါလော့။

“အဆွေပုဏ္ဏား။ စဉ်းစား တွေဝေမနေပါနှင့်။ ဤရေအိုင်၌ ရေမိုးချိုးပြီးလျှင် ရွှေလက်ကောက်ကို အလှူခံကာ ပြန်ပါလော့”

ပုဏ္ဏားလည်း ကျားစကားကို ကြားရဖန်များသော် ယုံကြည်လာသဖြင့် အနီးရှိရေအိုင်၌ ရေဆင်းချိုး၏။ ထိုအခါ ရွံ့ညွန်နစ်နေသောပုဏ္ဏားကို ကျားသည် လက်ကမ်းကာ လှမ်းဆွဲတင်ပြီး ကိုက်သတ်စားလိုက်တော့၏။

ဤသို့ဖြင့် ပုဏ္ဏားလည်း ကောက်ကျစ်သောကျားကြီး၏လက်တွင်း၌ အသက်ဆုံးရတော့သည်။

(စဉ်းစားဆင်ခြင်မှု နည်းသူသည် ကောက်ကျစ်သူနှင့်တွေ့သော် ဘေးဒုက္ခရလွယ်ပါသည်။)

၃။ သမင်နှင့် ကယ်တင်ရှင် ကျီး

တောအုပ်ကြီးတစ်ခုထဲတွင် ‘သုဗုဒ္ဓိ’ မည်သော ကျီးနှင့် သမင် တို့သည် ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ကျီးသည် သမင်ထက် ဉာဏ်အမြော်အမြင်နှင့် ပြည့်စုံသည်။

တစ်နေ့သောအခါ သမင်သည် တောထဲသို့ လျှောက်သွား ရင်း မြေခွေးတစ်ကောင်နှင့် တွေ့လေ၏။ မြေခွေးလည်း သမင်ကို စားလိုသောကြောင့် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ထုတ်ကာ သမင်ကို ချဉ်းကပ် လေ၏။

“အဆွေ သမင်။ ကျန်းမာချမ်းသာ ရှိပါစ”

“သင်ကား ဘယ်သူပါလဲ”

“ကျွန်ုပ်ကား မြေခွေး ဖြစ်ပါသည်။ တောထဲတွင် အဖော် အပေါင်းကင်းမဲ့စွာ နေရပါသဖြင့် အသက်ရှင်လျက် သေနေသူနှင့် မခြားတော့ပါ။ ယခုကား သင့်ကို တွေ့ရခြင်းသည် အဆွေခင်ပွန်း

ကောင်းကို ရခြင်းဟု ယုံကြည်ပါသည်။ မိတ်ဆွေဖြစ်ခွင့်သာရလျှင် ကျွန်ုပ်မှာ သေရာမှ ရှင်လာသကဲ့သို့ ခံစားရပါလိမ့်မည်။ မိတ်ဆွေ ဖြစ်ပါရစေ အဆွေသမင်”

“သင့်ဆန္ဒအတိုင်း မိတ်ဆွေအဖြစ် သတ်မှတ်ပါတော့”

သမင်သည် မိတ်ဆွေသစ်မြေခွေးကို နေဝင်စပြုသောအခါ သူ့နေရာသို့ ခေါ်လာခဲ့၏။

သစ်ပင်ထက်၌ နားနေသောကျီးက လှမ်းမြင်သောအခါ-

“အဆွေသမင်။ အတူပါလာသူကား အဘယ်သူပါလိမ့်”

“ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ပေါင်းသင်းနေထိုင်လိုသော မိတ်ဆွေသစ် မြေခွေး ဖြစ်ပါသည်”

“အို၊ ခုမြင်ခုတွေ့ အကြောင်းမသိသေးသောသူကို မိတ်ဆွေ အဖြစ် ပေါင်းသင်းဖို့ကား မသင့်ပါ။ အကျင့်စာရိတ္တ မသိ၊ အမျိုး အနွယ် မသိဘဲ အဘယ်ကြောင့် ခေါ်ခဲ့ရသနည်း”

သမင်လည်း မြေခွေးပြောခဲ့သည်များကို ပြန်ပြောပြပြီး-

“သူ့ကို ကျွန်ုပ်တို့ မိတ်ဆွေရင်းပမာ သဘောထားကြပါစို့”

သမင်၏ဆန္ဒအတိုင်း ကျီးလည်း လိုက်လျော့ကာ မြေခွေးကို လက်ခံလိုက်ရလေတော့သည်။

မြေခွေးကား ပါးနပ်သောကျီး၏ကွယ်ရာ၌ သမင်ကို ဤ သို့ ပြောလေတော့သည်။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

“ဤတောအုပ်အလွန်၌ ကွက်လပ်တစ်ခု ရှိပါသည်။ စပါးပင် တို့လည်း မှည့်ဝင်းနေပြီ။ သင် သွားစားလိုပါက ကျွန်ုပ် လိုက်ပို့ပေး ပါရစေ”

သမင်လည်း မြေခွေးလိုက်ပို့သော လယ်ကွက်သို့ နေ့တိုင်း သွားကာ စပါးပင်တို့ကို စား၏။

ရက်အနည်းငယ် ကြာလတ်သော် လယ်ရှင်တွေ့သွားပြီးလျှင် သမင်ကို ကျော့ကွင်းထောင်၍ ဖမ်းတော့သည်။

ကျော့ကွင်း၌မိသော် သမင်လည်း မြေခွေးကို တမ်းတကာ ကယ်ပါယူပါ အော်နေတော့၏။

အတန်ကြာသော် မြေခွေးရောက်လာပြီး ကျော့ကွင်း၌မိသော သမင်ကို လှမ်းတွေ့လျှင်-

‘အင်း၊ မကြာမီ လယ်ရှင်ရောက်လာပြီး သမင်ကို ခုတ်ပိုင်း လေတော့မည်။ ငါလည်း သမင်အရိုးအရေတို့ကို စားရတော့မည်’

ဤသို့ စိတ်ထဲတွေးကာ ပျော်နေ၏။

သမင်ကမူ -

“အို၊ ချစ်မိတ်ဆွေ မြေခွေး။ ကျော့ကွင်းမှလွတ်အောင် ကယ် ပါဦး” ဟု အားကိုးတကြီး ပြောလေ၏။

မကယ်ချင်သော မြေခွေးလည်း

“ကျော့ကွင်းကြီးတို့ကား ခိုင်လွန်းသည်။ သွားဖြင့်ကိုက်ဖြတ် ဖို့ရာ ငါ မတတ်နိုင်ပါ။ ပြီးတော့ ယနေ့သည် ပြဿဒါးရက်ဖြစ်၍ နေ့ မကောင်းပါ။ မနက်ဖြန်မှ လာကယ်ပါမည်”

ဤသို့ပြောကာ ထွက်သွားတော့၏။

မိတ်ဆွေကောင်းကျီးသည် မိုးချုပ်သည့်တိုင် သမင် ပြန်
ရောက်မလာသည်ကို သိရသော် စိုးရိမ်ပူပန်ကာ လိုက်ရှာတော့၏။
ထိုအခါမှ ကျော့ကွင်း၌မိနေသော သမင်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ သမင်”

“မြေခွေးယုတ်စကားကို အဟုတ်ထင်မိခြင်း၏ အပြစ်ပင်
ဖြစ်တော့သည်။ သင့်စကားကို နားမဝင်မိဘဲ အကြောင်းမသိသူကို
မိတ်ဆွေဖွဲ့ခဲ့မိပါ၏”

“ယခု မြေခွေး အဘယ်မှာနည်း”

“အကျွန်ုပ်အသားကို စားဖို့ရာ အနီးအနား၌ ပုန်းခိုနေလိမ့်
မည် ထင်ပါသည်”

ကျီးလည်း မြေခွေးကြားလောက်သော အသံဖြင့် -

“အို- မြေခွေး။ အသင်ကား ယုတ်မာလွန်းလှချေ၏။ သူယုတ်
တို့စကားသည် ချိုသော်လည်း လျှာဖျား၌သာ တည်၏။ စိတ်ထဲ၌
မူ အဆိပ်အပြည့် ရှိနေတော့၏”

မြေခွေးမှာ ချုံထဲပုန်းနေရာက ကြားသော်လည်း ထွက်မလာ
ချေ။ ပုန်းမြဲ ပုန်းနေ၏။

ကျီးလည်း သမင်ကို ကယ်ဆယ်ဖို့ရာ အကြံထုတ်ရင်း မိုးလင်း
ခါနီးမှ -

“ဘာမျှမပူပါနှင့် အဆွေသမင်။ သေချင်ယောင်ဆောင်နေပါ။ အသက်ကို အောင့်ထားပါ။ ကျွန်ုပ်က သင့်မျက်လုံးကို ထိုးဖောက်ဟန် ပြုနေပါမည်။ လယ်ရှင်က ကျော့ကွင်းကြီးကို ဖြုတ်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်ုပ် အသံပြုပါမည်။ သင်က ထ၊ပြေးလေတော့”

သမင်နှင့် ကျီးလည်း လယ်ရှင်လာသောအခါ အစီအစဉ်အတိုင်း နေကြ၏။

‘ငါ မိထားသည့်သမင်ကား အစာငတ်အားပြတ်ပြီး သေရှာလေပြီ’

လယ်ရှင်ယောက်ျားသည် ကျော့ကွင်းကြီးကို ဖြုတ်လေ၏။ ကြီးပြုတ်သည်နှင့် ကျီးက အသံပြုရာ သမင် ထွက်ပြေးတော့သည်။

လယ်ရှင်က ပြေးသောသမင်ကို ပါလာသောတုတ်ဖြင့်ပစ်ရာ ချုံထဲရှိ မြေခွေးယုတ်၏ ငယ်ထိပ်ကိုထိကာ နေရာ၌ပင် သေတော့သည်။

မိတ်ဆွေဟောင်း သမင်နှင့် ကျီးမှာ ဘေးလွတ်ရာ၌ ရှေးယခင်ကအတိုင်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ရိုင်းပင်းကူညီ ချစ်ကြည်စွာ နေကြလေတော့သတည်း။

(ကွယ်ရာ၌ အကျိုးစီးပွားဖျက်ဆီးတတ်ပြီး ရှေ့တွင် စကားချီသာ တတ်သောသူမျိုးကို အဆိပ်ပါသောနို့အိုးကို ရှောင်သကဲ့သို့ ရှောင်ရာ၏။)

၄။ ကြောင်သူတော်နှင့် ဒုက္ခိတ လင်းတ

ရှေးအခါက ဂင်္ဂါမြစ်အနီး တောင်ခြေရင်းတစ်ခုတွင်
ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိ၏။ ထို ညောင်ပင်ကြီး၌ ငှက်များစွာတို့
မှီခိုနားနေ၏။ မသန်စွမ်းသော လင်းတအိုကြီးလည်း ပါဝင်လေသည်။

သားသမီးမရှိသော လင်းတအိုကြီးကို အခြားငှက်တို့က အစာ
များယူကာ ကျွေးမွေးထားလေသည်။ လင်းတအိုကြီးကလည်း ငှက်
ငယ်ပေါက်စကလေးများကို ထိန်းကျောင်းပေးခြင်းဖြင့် ကျေးဇူးတုံ့
ပြန်ပါသည်။

ကြောင်သူတော်တစ်ကောင်မှာ ထို ငှက်ပေါက်စကလေးများ
ကို စားလိုသောကြောင့် ညောင်ပင်ထက်သို့ တက်လာ၏။

ငှက်ကလေးများမှာ ကြောင်ကို ကြောက်ပြီး အော်ဟစ်လေ၏။
လင်းတအိုကြီးကလည်း-

“ယခု လာသူကား ဘယ်သူလဲ။ ငါ့နှုတ်သီးဖျားမှာ အသက်ပါ
အောင် ထိုးဆိတ်လိုက်ရမလား။”

ကြောင်သူတော်လည်း သေမည့်ဘေးကို ကြောက်ပြီး ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက်သုံးကာ -

“အို- အရှင်လင်းတ။ ရိုသေလေးစားပါ၏”

“စကားမရှည်နှင့်။ သည်နေရာမှ ထွက်ခွာသွားလော့။ မသွားလျှင် သတ်ရလိမ့်မည်”

“သတ်လျှင်လည်း သေဖို့ရာ အသင့်ပင်ဖြစ်ပါသည် လင်းတမင်း။ သို့သော် ဆင်ခြင်ပါဦးလော့။ ဤလောက၌ ဘာမျှ မစူးစမ်း မဆင်ခြင်ပါဘဲလျက် သတ်ထိုက်ပါသလား၊ ချီးမွမ်း မြှောက်စားထိုက်ပါသလား။”

“သို့ဖြစ်လျှင်လည်း ဤနေရာသို့ သင် ရောက်လာခြင်းကို အမြန်ပြောပါ”

“ကောင်းလှပါပြီ အရှင်လင်းတ။ သင်သည်ကား တရားကိုသိ တရားကိုကျင့်ကာ တရား၌သာ မွေ့လျော်စွာဖြင့် ဤညောင်ပင်၌ နေထိုင်ကြောင်း ဂုဏ်သတင်းများ ကြီးလှပါသည်။ သင်၏ ချီးမွမ်း ဖွယ်ဂုဏ်သတင်းများကို ကြားရရုံမျှနှင့် ကျွန်ုပ်မှာ ကြည်ညိုလွန်းလှပါသဖြင့် မှတ်သားနာယူ တပည့်ခံရန် လာရောက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“အရှင်လင်းတကား ကျွန်ုပ်ထက် အသက်အရွယ်သာမက ပညာဉာဏ်ပါ ကြီးမြင့်ပါသည်။ သို့ပါလျက် ကျွန်ုပ်ကို သတ်ဖို့ဆိုသည်မှာ တရားနှင့် ညီပါ၏လော။ မိမိနေအိမ်သို့ ရောက်လာသူသည် တစ်ကြိမ်က ရန်သူဖြစ်ခဲ့ဖူးသော်လည်း ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်ရမည် မဟုတ်ပါလော”

ကြောင်သူတော်၏ ပရိယာယ်မာယာများလှသော စကား တို့ကြောင့် လင်းတအိုလည်း -

“စိတ်မရှိပါနှင့်။ ဤညောင်ပင်၌ ငှက်ပေါက်စတို့ များလှပါ ၏။ ကျွန်ုပ်ကား စောင့်ရှောက်ကာကွယ်ရမည့် တာဝန်ရှိသဖြင့် သင့် အား ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်”

ကြောင်သူတော်သည် နားနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့်ပိတ်ပြီး-

“မကြားဝံ့မနာသာ စကားပါကလား အရှင်လင်းတမင်း။ ကျွန်ုပ်ကား မည့်သည့်အစာကိုမျှ အာသာငမ်းငမ်း မရှိတော့ပါ။ တရား ဓမ္မအသီးသီး၌ မှတ်သားခဲ့ရဖူးပါသည်။ တောထဲ၌ အလိုအလျောက် ပေါက်သော သစ်သီးသစ်ဥတို့ကို စားလျှင်လည်း ဝမ်းဝမိုက်ပြည့်ပါ လျက် အဘယ်ကြောင့် ကြီးစွာသောမကောင်းမှုကိုပြု၍ စားသောက် နေထိုင်တော့မည်နည်း”

လင်းတအိုကြီးမှာ ကြောင်သူတော်စကားကို အဟုတ်မှတ်ကာ သူ၏ ညောင်ခေါင်းတွင် ဝင်ရောက်နေထိုင်ခွင့် ပြုလိုက်တော့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ လင်းတအိုကြီးအလစ်တွင် ကြောင်သူတော် သည် ငှက်သားငယ်တို့ကို ဖမ်းယူစားသောက်တော့၏။

အစာရှာဖွေရာမှ ပြန်လာသော ငှက်အပေါင်းတို့သည် နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ငှက်ငယ်ကလေးများ ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်နေသဖြင့် ဗုဒ္ဓဆွေးနွေးက ဖြစ်ကြတော့သည်။ ငှက်သားငယ်များကို လိုက်လံရှာ

ဖွေကြ၊ ဂရုစိုက်ကြနှင့် ရှိလာသောအခါ ကြောင်သူတော်လည်း ထို နေရာ၌ ဆက်နေရန် မသင့်တော့ကြောင်း ရိပ်မိလာ၏။ သူ့အကြောင်း ကို မရိပ်မိခင်၊ မသိခင် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာပြေးတော့သည်။

ငှက်အပေါင်းလည်း လင်းတအိုကြီး၏ညောင်ခေါင်းထဲတွင် ငှက်သားငယ်တို့၏ အမွေးအတောင်များ၊ သွေးစသွေးနများ တွေ့ရ သောအခါ အထင်လွဲတော့၏။

“ငါတို့ အစာကောင်းစွာ ကျွေးမွေးပါလျက် ငါတို့သားငယ် များကို မညာမတာ စားရက်ပါပေသည်။ ယုံကြည်မှုကို အခွင့်ကောင်း ယူပြီး ယုတ်မာပါပေသည်” ဟု ဆိုကြကာ လင်းတအိုကြီးကိုသာ သတ်ဖြတ်လိုက်ကြတော့သည်။

(အမြောက်ကြိုက် အယုံလွယ်လျှင် လှည့်စားခံရပြီး ဒုက္ခနာမေး တွေ့တတ် ပါသည်။)

၅။ ဥစ္စာကြောင့် မာန်ကြီးသော ကြွက်ကလေး

ရှေးသရောအခါ စမ္မကမြို့ ကျောင်းသင်္ခမ်းတစ်ခုတွင် စုဠကဏ္ဍပရဗိုဇ် တစ်ဦး ရှိ၏။ စုဠကဏ္ဍသည် အစားအသောက်များကို အတော်အတန်မြင့်သောနေရာ၌ ချိတ်ဆွဲသိမ်းဆည်းလေ့ ရှိ၏။ ထိုအစားအသောက်များကို 'ဟိရည' ကြွက်သည် အမြဲ ခုန်စာက်စားသောက်လေ့ ရှိ၏။

တစ်နေ့သ၌ စုဠကဏ္ဍထံသို့ မိတ်ဆွေ ဝိဏကဏ္ဍ ရောက်လာပြီး စကားပြောနေကြစဉ်၊ အစာကို ခုန်ဟပ်ဖို့လုပ်သောကြွက်ကို ဝါးခြမ်းပြားနှင့် ချောက်လှန့်နေရ၏။

စုဠကဏ္ဍ ထိုသို့လုပ်နေသည်ကို သတိထားမိသော မိတ်ဆွေ ဝိဏကဏ္ဍသည် -

“အို၊ မိတ်ဆွေ စုဠကဏ္ဍ။ ကျွန်ုပ်စကားကို စိတ်ဝင်စားပါ၏လော။ အခြားမည်သည့်အရေးကိစ္စကို အာရုံရောက်နေပါသနည်း”

“အဆွေစကားကို နားမထောင်လို၍ မဟုတ်ပါ။ ချိတ်ထားသောအစာကို ခုန်ဆွဲနေသော ကြွက်ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။”

ဝိဏကဏ္ဍလည်း ချိတ်နှင့် ကြွက်ကိုကြည့်ပြီး ဤသို့ ထင်မြင်ချက် ပေးလေ၏။

“ဤမျှသေးငယ်သော ကြွက်သည် အဘယ်ကြောင့် မြင့်သောနေရာ၌ ဆွဲထားသောအစာကို ဟပ်နိုင်ပါသနည်း။ အကြောင်းထူးရှိရာသည်။ ဤကြွက် အစွမ်းထက်နေခြင်းမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာပိုင်ဆိုင်မှု မာန်မာနကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေမည်။”

“လူတို့သည် ဥစ္စာဓနရှိမှသာ ခွန်အားရှိသည် မဟုတ်ပါလော။ ဥစ္စာဓနရှိမှသာ ပညာရှိကြသည် မဟုတ်ပါလော။”

ဤသို့ ဆင်ခြင်ပြောဆိုပြီးနောက် ဟိရည ကြွက်တွင်းကို တူးကြည့်ရာ အနှစ်နှစ်အလလက စုဆောင်းထားပုံရသော ဥစ္စာပစ္စည်းတို့ကို တွေ့ရလေသည်။ စုဠကဏ္ဍနှင့် ဝိဏကဏ္ဍတို့လည်း ကြွက်တွင်းရှိ ဥစ္စာပစ္စည်းတို့ကို သိမ်းယူလိုက်လေတော့သည်။

ထိုအခါမှစ၍ ဆင်းရဲမွဲတေသွားသော ကြွက်သည် စိတ်ဓာတ်ကျကာ သနားစရာ သွားလာနေတော့၏။ အမြင့်ကို ခုန်တက်ဖို့ရာ လုံးဝပင် စိတ်မကူးနိုင်တော့ချေ။

(ဥစ္စာပစ္စည်းသည် အင်အားကို ဖြစ်စေသည်။)

၆။ မစားရက်သော မြေခွေး

ရှေးသရောအခါ ‘ဘောရဝ’ မည်သော မုဆိုးတစ်ယောက် ရှိ၏။ မုဆိုးသည် လေးမြားကိုင်စွဲကာ သားကောင်ရှာဖို့ တောသို့ ဝင်ခဲ့၏။ သမင်တစ်ကောင်ကိုတွေ့ရာ မြားနှင့်ပစ်ပြီး သားကောင် ကို ထမ်းပြန်ခဲ့၏။

လမ်းတွင် တောဝက်ကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့ပြန်ရာ မြား နှင့် ပစ်ပြန်၏။ မြားချက်ထိမှန်သော တောဝက်ကြီးသည် သေအံ့ ဆဲဆဲ၌ပင် မုဆိုးကို အစွယ်ဖြင့် ထိုးပက်၏။ မုဆိုးမြားချက်ဖြင့် တောဝက် သေသကဲ့သို့၊ တောဝက်အစွယ်ဖျား၌ မုဆိုး၏အသက် ပါသွားလေသည်။

ထိုနေရာ၌ရှိသော မြွေတစ်ကောင်မှာလည်း တောဝက်မြားဆိပ် တက်ကာ လူးလွန်ရုန်းကန်စဉ် ဝက်ခြေထောက်ဖြင့် ရိုက်မိပြီး သေ ဆုံးသွားရပြန်၏။

မကြာမီ မြေခွေးတစ်ကောင်သည် ထိုနေရာသို့ ရောက်လာ ၏။ မုဆိုး၊ တောဝက်၊ သမင်၊ မြွေတို့ အစုလိုက်အပြုံလိုက် သေနေသည်ကိုတွေ့သော် ဝမ်းသာသွား၏။

“ငါကား ကံ အလွန်ကောင်းနေပါကလား။ စားမကုန်နိုင် လောက်အောင် အစာကို ရလေပြီ။ လူကို တစ်လ၊ တောဝက်ကို တစ်လ၊ သမင်ကို တစ်လ၊ မြွေသားကိုမူ တစ်ရက်စာသာ စား သောက်ပေမည်”

မြေခွေးသည် သွားရည်တမြားမြားဖြင့် လောဘတက်နေတော့
၏။ မလှမ်းမကမ်းရှိ မုဆိုး၏လေးကို မြင်သော် -

“လေး သားရေကြိုးမှာလည်း စားစရာတစ်မျိုးပင် ဖြစ်သည်။
ကျန်အသားများကို နောက်နေ့မှစားမည်။ သားရေကြိုးကို အရင်စား
လိုက်ဦးမည်”

ဤသို့ ကြံစည်ကာ လေးသားရေကြိုးကို သွားဖြင့်ကိုက်ရာ၊
ကြိုးပြတ်ပြီး လေးကိုင်းရိုက်မိသည့်ဒဏ်ဖြင့် မြေခွေး သေရတော့၏။

(အမိုးရီအရွှေတာလွန်သော်, လောဘကြီးသော် ဘေးဖြစ်တတ်သည်။)

၇။ မယားထက် ဥစ္စာမက်သူ

ဝိရသေနမင်းကြီးသည် သားတော်ဘင်္ဂဗလကို အိမ်ရှေ့အရာ
ထားပြီး ထီးနန်းအုပ်ချုပ်နေ၏။

ဘင်္ဂဗလမင်းသားသည် မြို့ကိုလှည့်လည်လေသော် တိုင်းသူ
ပြည်သားတို့လည်း အရိုအသေပြုကြလေသည်။

စာရဒတ္တကုန်သည်၏မယား လာဝညဝတီသည်လည်း မင်း
သားကို အိမ်ပြတင်းမှ ကြည့်မြင်လေသည်။ မင်းသားလည်း လာဝည
ဝတီကို တွေ့မြင်ပြီး မြင်မြင်ချင်းပင် နှစ်သက်လှသဖြင့် နန်းတော်
သို့ လှည့်ပြန်သည်။

ထို့နောက် လာဝညဝတီကို အိမ်ရှေ့မိဖုရားအဖြစ် သိမ်းပိုက်
လိုသောကြောင့် လက်ဆောင်တို့နှင့်အတူ စာသဝဏ်လွှာ ပါးစေ
လိုက်၏။

လာဝညဝတီမှာ အိမ်ရှေ့မင်းကို သဘောကျသော်လည်း ‘လင်
ယောက်ျား သေဆီသေ၊ ရင့်ဆီရင့် ပုံစုံဖြင့် ကျွန်ုပ်မ နေကိုင်ပါလည်။’

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

ယောက်ျား၏စကားကို ဘာမျှ စောဒကမတတ်ဘဲ လိုက်နာတတ်
ပါသည်'ဟု စကားပြန်လိုက်၏။

အောင်သွယ်တော်လည်း လာဝညဝတီ၏စကားကို အိမ်ရှေ့
မင်းသားထံ ပြန်လျှောက်၏။

“ကာမပိုင်လင်ယောက်ျားနှင့် ဆိုပါလား။ ငါကား လာဝည
ဝတီကို မရလျှင် သေဖို့ရာသာ ရှိချေပြီ။ ကြံစည်စမ်းပါဦး။”

အိမ်ရှေ့မင်းမှာ အချစ်ကြီးချစ်နေတော့သည်ဖြစ်ရာ လူယုံ
အောင်သွယ် အပျိုတော်မက -

“အရှင့်သား။ ယောက်ျားတို့လုံ့လ သေသောအခါမှ လျှော့
ဟု ဆိုကြပါသည်။ လာဝညဝတီ၏ လင်ယောက်ျားကိုယ်တိုင်က
အရှင့်သားကို သူ့မယားဆက်သအောင် ကြံဆောင်လိုက်လျှင် အရှင်
ကျေနပ်ပြီ မဟုတ်ပါလား။”

အိမ်ရှေ့မင်းလည်း ဝမ်းသာအံ့သြစွာပြင့် -

“လျှောက်တင်စမ်းပါဦး။ ဘယ်လိုများ ကြံစည်ရမှာမို့လဲ”
လူယုံအောင်သွယ် အပျိုတော်မက -

“လာဝညဝတီ၏ယောက်ျား စာရဒတ္တကို အရှင့်ထံပါးတွင်
ရာထူးကြီးတစ်ခုပေးကာ အမှုထမ်းစေပါ။ အရှင့်မင်းခစား ဖြစ်လာမှ
လိုရာကို စေခိုင်းတော်မူပါ။”

အိမ်ရှေ့မင်းလည်း အပျိုတော်မ၏ အစီအစဉ်အထိုင်း ဆောင်
ရွက်စေ၏။

စာရဒတ္တကို အဆောင်ကိုင်ရာထူးခန့်ကာ ရက်ပိုင်းလပိုင်း
အတွင်း၌ပင် ရာထူးများကို တိုးပေး၏။ ကိုယ်ရံတော်ရာထူးအထိ
ပေးလိုက်သည်။

တစ်နေ့၌ အိမ်ရှေ့မင်းသည် စာရဒတ္တအား ခေါ်ပြီး -

“မောင်မင်း။ ငါကား တစ်လတိတိ ဂေါရီအကျင့်ကို ကျင့်
မည်ဖြစ်၍ နေပြည်တော်ရှိ အမျိုးကောင်းသမီးတို့ကို တစ်ည တစ်
ယောက်ကျ ငါ့ထံ အခစားဝင်စေ။ သူတို့အား လက်ဆောင်ကောင်း
များ ငါ ပေးမည်”

(ဂေါရီအကျင့်ဆိုသည်မှာ လှပသောအမျိုးသမီးတို့အား အဝတ်
တန်ဆာပေးပြီး အလေးအမြတ် ဂုဏ်ပြုခြင်းတည်း။ ထိုသို့ ဂုဏ်ပြုရာ
တွင် ကိလေသာ မပေါ်စေရပါ။)

စာရဒတ္တလည်း အိမ်ရှေ့မင်း၏ အမိန့်တော်အတိုင်း တစ်နေ့ တစ်ယောက်ကျ အခစားဝင်စေ၏။ သူကမူ တံခါးကြားမှ ချောင်းကြည့်နေရာ အိမ်ရှေ့မင်းသည် ကိလေသာစိတ် မပေါ်၊ လက်ဖျားနှင့် ပင်မတို့ဘဲ ရွှေငွေရတနာများ၊ အဝတ်တန်ဆာများ ပေးကမ်းနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် လေး၊ငါး၊ဆယ်ယောက်မျှ ရောက်သောအခါ စာရဒတ္တလည်း အိမ်ရှေ့မင်းပေးသော လက်ဆောင်တို့ကို လိုချင်လာ၍ ဤသို့ ကြံတော့၏။

ဇနီးသည် လာဝညဝတီအား အိမ်ရှေ့မင်းထံသို့ ပို့တော့သည်။ အိမ်ရှေ့မင်းမှာလည်း သူ့ရှေ့မှောက်သို့ လာဝညဝတီ ရောက်လာအောင် ကြံသောကိစ္စ ဖြစ်သဖြင့် ရောက်ရောက်ချင်းပင် ဣန္ဒြေမထိန်း နိုင်တော့ဘဲ ဆီးကြိုပွေ့ပိုက်ကာ သလွန်ညောင်စောင်းကို ခေါ်သွားတော့၏။

စာရဒတ္တမှာ မိမိ၏ဇနီးသည်အလှည့်ရောက်မှ ကြာလှချေ၏။ မည်သည့် ရတနာလက်ဆောင်များ ပေးနေပါလိမ့်ဟု ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ မြင်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် မျောက် မီးခဲကိုင် မိသလို ဖြစ်ရတော့၏။

(ပရိယာယ်မာယာဖြင့် ကြံလျှင် ဘာမျှမခံနိုင်။)

ဂ။ ဘုရင်လုပ်ချင်သော ဆင်

ရှေးသရောအခါက တောအုပ်တစ်ခုတွင် ဆင်ကြီးတစ်ကောင် ရှိရာ ထိုတောအုပ်အတွင်းရှိ မြေခွေးတို့မှာ ဆင်သား စားလိုကြသဖြင့် ဤသို့ ကြံကြ၏။

“မိတ်ဆွေ မြေခွေးအပေါင်းတို့။ ဤဆင်ကြီးကိုသာ ဉာဏ် ဆင်ပြီးသတ်နိုင်လျှင် ငါတို့အတွက် လေးလစာလောက် အစာရိက္ခာ ဖူလုံပေမည်။ အကြံထုတ်ကြပါစို့။”

မြေခွေးတို့ စုဝေးပြီး ဤသို့ ဆော်ဩလိုက်သောအခါ မြေခွေး အိုကြီးတစ်ကောင်က -

“ဤကိစ္စကို ကျွန်ုပ် တာဝန်ယူပါရစေ။ ဆင်ကြီးကို ပရိယာယ် ဖြင့် သတ်ပေးပါမည်။”

မြေခွေးစကားကို ယုံရခက်, မယုံရခက်နှင့်ပင် လက်ခံလိုက် ရလေသည်။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

မြေခွေးအိုကြီးမှာ ဆင်ရိုရာသို့ ရိုသေလေးစားစွာ ရိုခိုးဦးတင် လျက် ဤသို့ ပြောလေ၏။

“အရှင်မင်းမြတ်။ ကျွန်တော်မျိုးကို အကြည့်ကလေးတစ်ချက် လောက် ချီးမြှင့်တော်မူပါ”

ဆင်ကြီးမှာ သူ့ကို ရိုသေမြှောက်ပင့်လွန်းလှသော မြေခွေး အိုစကားကြောင့် ဘဝင်မြစ်သွား၏။

“သင်ကား ဘယ်သူနည်း”

ရင်ကိုကော့ပြီး အမိန့်အာဏာသံပါပါဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော်မျိုးကား မြေခွေး ဖြစ်ပါသည်။ တောနေသတ္တဝါ တို့က စုရုံးစည်းဝေးပြီး အရှင်ထံသို့ ကျွန်တော်မျိုးကို စေလွှတ်ခြင်း ခံရသူပါ”

ဖုန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

“ဘာကြောင့်များ ငါ့ထံ စေလွှတ်ရပါလိမ့်”

“တခြားမဟုတ်ပါ အရှင်မင်းမြတ်။ ကျွန်တော်မျိုးတို့မှာ တောထဲ၌ အရှင်သခင် ဘုရင်မဲ့စွာ နေထိုင်ကြရပါသည်။ ထိုသို့နေရသည်မှာ မတင့်တယ်၊ မသင့်လျော်ပါသဖြင့် ဤတောအုပ်၌ ဂုဏ်ကျက်သရေ အရည်အချင်းပြည့်စုံသူကို ရှာဖွေပြီး မင်းမြှောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ရာ အရှင်ကို အားလုံးက တညီတညွတ် ရွေးချယ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်မျိုးတို့၏အရှင်သခင် ဘုရင်အဖြစ် လက်ခံတော်မူပါ”

ဆင်ကြီးမှာ မြေခွေး၏စကားကို တကယ်ဟုတ်မှန်သည် ထင်ပြီး လက်ခံလိုက်၏။

ထို့နောက် မြေခွေးအိုကြီးနောက်က အားရဝမ်းသာစွာ လိုက်ခဲ့၏။ မြေခွေးအိုကြီးက ကြံစည်ထားသည့်အတိုင်း ရွံ့ညွှန်ရှိသောနေရာသို့ ခေါ်လာရာ ဆင်ကြီးမှာ ညွှန်ထဲနစ်လေ၏။

“အို၊ အဆွေမြေခွေး။ ငါ့ကို ကြည့်ပါဦး။ ရုန်းမရတက်မရတော့ပါလား။”

ဒုက္ခလှလှကြီးတွေ့နေသော ဆင်ကြီးမှာ ကိုးကွယ်ရာမဲ့စွာ ဖြင့် ကယ်ပါယူပါအော်ရင်း နောက်ဆုံး၌ အစာပြတ်ကာ အသက်ဆုံးရှုံးရလေတော့သည်။

ထိုအခါ မြေခွေးတို့လည်း ဆင်ကြီးအသားကို ကိုက်ဖဲ့ယူငင်စားသောက်ကြတော့၏။

(မြောက်ပင်ခြင်းကို အယုံလွယ်လျှင် ဒုက္ခလှလှ တွေ့တတ်သည်။)

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

၉။ မြေခွေး အရှုပ်တော်ပုံ

ရှေးအခါက သုဝဏ္ဏမည်သောမြို့တွင် 'ဝဒ္ဓမာန' ဟူသော ကုန်သည်တစ်ဦးရှိ၏။ ထိုကုန်သည်မှာ ချမ်းသာသော်လည်း ထိုထက်မက ချမ်းသာကြွယ်ဝလိုသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ထက်ချမ်းသာသူများကို ကြည့်ပြီး အတုခိုး နမူနာယူလေ့ ရှိသည်။

လောက၌ ဥစ္စာရှိမှ လူရှိသေကြောင်း၊ ကိုယ့်ထက်နိမ့်သူများကို ကြည့်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျေနပ်ဖို့ မသင့်ကြောင်း၊ ကံကြမ္မာအခွင့်အရေးသာခိုက် စီးပွားဥစ္စာကို တိုးပွားအောင် လုပ်သင့်ကြောင်း၊ မရသေးသောဥစ္စာကို ရှာ၊ ရှာပြီးသောဥစ္စာကို ထိန်းသိမ်း၊ ထိန်းသိမ်းထားသောဥစ္စာကို ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုရမည်ဖြစ်ကြောင်းတို့ကို စိတ်နှလုံး၌ အမြဲမှတ်ထား၏။

ဝဒ္ဓမာနကုန်သည်သည် ရောင်းကုန်များကို လှည်းအပြည့်တင်ကာ 'နန္ဒ' နှင့် 'သဉ္ဇိဝ' နွားလားနှစ်ကောင်ကို ဆွဲစေပြီး ကုန်ရောင်း

ထွက်ခဲ့၏။ လမ်းခရီးသည် ကြမ်းလှသဖြင့် သဗ္ဗိဝနွားလားသည် ကျင်း၌ ခြေကျံကာ ခြေကျိုးသွား၏။ ကုန်သည်လည်း မည်သို့ကြံ ရမည်နည်းဟု စဉ်းစား၏။

တွေဝေငေးမှိုင်းနေ၍ မပြီးနိုင်။ လုပ်သင့်ရာကို လုပ်မှသာ အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းနိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

ကုန်သည်လည်း ထိုသို့ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီး နွားများကို ထမ်းပိုးမှ ဖြုတ်သည်။ နောက် အနီးဆုံးမြို့သို့သွားကာ နွားတစ်ကောင်ကို ဝယ်သည်။ ခြေကျိုးသွားသော သဗ္ဗိဝနွားကိုမူ ဘေးမဲ့ပေးလိုက်၏။ နွားတစ်ကောင် လဲပြီးသောအခါ ခရီး ဆက်ထွက်ခဲ့သည်။

သဗ္ဗိဝနွားလားမှာ တောထဲတွင် လှည့်လည်အစာရှာကာ နေခဲ့ရတော့၏။ အားကိုးရာမဲ့ဖြင့် တောထဲကျန်ခဲ့သော သဗ္ဗိဝနွားလားမှာ ကံကြမ္မာကိုအားကိုးကာ သနားစဖွယ် ဖြစ်နေတော့သည်။

ထော့နဲ့ထော့နဲ့ဖြင့်သွားလာနေရသော သဗ္ဗိဝနွားလားမှာ တောထဲတွင် လွတ်လပ်စွာနေရသောကြောင့် ကာလအတန်ကြာသော် စိတ်ချမ်းသာကိုယ်ကျန်းမာကာ ပြန်လည် သန်စွမ်းဝဖြိုးလာ၏။ ခြေထောက်မှာလည်း တဖြည်းဖြည်း သက်သာလာသည်။ တောထဲတွင်နေရသည်ကို ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ပြီး ကျယ်လောင်စွာ တွန်လိုက်လေသည်။

ထိုတောထဲတွင် 'ပိင်္ဂလက'ဟု အမည်ရှိသော ခြင်္သေ့မှာ လက်ရုံးအားကိုးဖြင့် ဘုရင် လုပ်နေ၏။ ထိုခြင်္သေ့သည် စမ်းချောင်းထဲ

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

ရေဆင်းသောက်စဉ် ကျယ်လောင်လှသော တွန်သံကြီးကြောင့် လန့်ဖျပ်ပြေးတော့၏။

“ဘာအသံပါလိမ့်။ တယ်ကျယ်ပါလား။”

ခြင်္သေ့မင်းမှာ စဉ်းစားမရဘဲ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့် နေနေရတော့၏။

ထိုခြင်္သေ့မင်းတွင် ကရံငှက်နှင့် ဒမနက ဟူသော မြေခွေးအခြံအရံနှစ်ကောင် ရှိ၏။ ခြေခွေးတို့မှာလည်း ခြင်္သေ့မင်း ဣန္ဒြေပျက်နေသည်ကို သိကြသည်။

“ငါတို့ဘုရင်မှာ ရေကိုမျှမသောက်နိုင်ဘဲ ပြန်ပြေးလာရသောအကြောင်းကား ဘာပါလိမ့်”

“အရေးစိုက်စရာ မဟုတ်ပါ။ ငါတို့အား လျစ်လျူပြုကာ မချီးမမြှောက်ဘဲထားသော ခြင်္သေ့မင်းအား ငါတို့ ဘာ ဂရုစိုက်စရာ ရှိသနည်း”

ဒမနက ခြေခွေးက -

“တစ်စုံတစ်ရာကို ကြောက်လန့်ပြီး ရေမသောက်နိုင်ဘဲ ပြန်ပြေးလာခြင်းသာ ဖြစ်ချေမည်။ သင်တို့ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။”

ကရံငှက်မြေခွေးမှာ မစဉ်းစားတတ်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ထို့ ကြောင့် ဒမနကမြေခွေးကပင် -

“အရှင်ခြင်္သေ့မင်းဆီ ချဉ်းကပ်ပြီး အခြေအနေကြည့်ကာ စုံစမ်းမေးမြန်းရပေမည်။ အခါအခွင့်မသင့်ဘဲ ပြောဆိုခြင်းကား အကျိုးမဲ့စေ၏”

ဤသို့ပြောဆိုကာ ခြင်္သေ့မင်းဆီသို့ ထွက်ခဲ့တော့၏။ ခြင်္သေ့မင်းလည်း သူ့အနီးသို့ ရိုသေသောပုံဖြင့် ချဉ်းကပ်လာသော ဒမနက မြေခွေးကို မြင်သော် -

“အမောင် ဒမနက။ မတွေ့ရသည်မှာ ကြာချေပြီ။ ဘယ်ရောက်နေသနည်း”

“အကြောင်းထူးကိစ္စ မရှိပါ၍ အရှင့်ထံပါး မခစားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်”

“ယခုကော ဘာအကြောင်းကိစ္စ ရှိသနည်း။ ရဲရဲသာ လျှောက်ပါ”

ဒမနကသည် မဝံ့မရဲအမူအရာ လုပ်နေရာမှ -

“အကျွန်ုပ် သိလိုသောအချက်မှာ တခြားမဟုတ်ပါ။ အရှင်သည် ရေသောက်ချင်ပါလျက် ဘယ်အတွက်ကြောင့် ရေမသောက်ဘဲ ပြန်ခဲ့ရပါသလဲ”

ပိင်္ဂလခြင်္သေ့မင်းလည်း -

“အမောင့်ကို ဘာမျှ ဖုံးကွယ်စရာ မရှိပြီ။ ဤတောသို့ သတ္တဝါအသစ်တစ်ကောင် ရောက်လာချေပြီ။ ငါတို့ ထွက်ပြေးသင့်လျှင် ထွက်ပြေးရတော့မည်။ ထိုသတ္တဝါကို မမြင်ရပါဘဲလျက် အလွန်သန်စွမ်း ခွန်အားရှိမည်ဟု သူ၏ အသံက သိသာစေ၏။ တွေးမိလျှင် ပင် ငါကား ကြောက်ရွံ့နေရပါ၏”

ခြင်္သေ့မင်းစကားကို ကြားသော် စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိသော ဒမနကမြေခွေးက အားပေးနှစ်သိမ့်လေ၏။

“အစိုးရိမ်မကြီးပါနှင့်။ ကျွန်တော်မျိုးတို့ စုံစမ်းပြီး အခြား
သော အရှင့်ကျေးကျွန်များနှင့်အတူ တွန်းလှန်ပေးပါမည်”

မြေခွေးစကားကို ကြားသော် ခြင်္သေ့မင်းလည်း အားတက်ဝမ်း
သာစွာဖြင့် မြေခွေးနှစ်ကောင်ကို ချီးမွမ်းမြှောက်စားမှု ပြုလေ၏။

မြေခွေးနှစ်ကောင်လည်း ခြင်္သေ့မင်းထံပါးမှ ထွက်ခွာလာကြ
လေသည်။ လမ်းရောက်သော် -

“အဆွေ ဒမနက။ သင်ကား မည်သို့သော ဘေးရန်မှန်း
မသိပါဘဲလျက် တွန်းလှန်နိုင်မည်ဟု ကတိပေးခဲ့လေပြီ။ ကြည့်လုပ်
ပါဦး”

ဒမနကလည်း ရယ်မောကာ -

“မစိုးရိမ်ပါနှင့်။ ထိုအသံကို ငါ သိပြီးပါပြီ။ နွားကြီး၏
တွန်သံပါ။ နွားဆိုသည်မှာ ခြင်္သေ့မင်း မဆိုထားနှင့်။ ငါတို့မြေခွေး
ကိုပင် မယှဉ်ဝံ့ပါ။ ငါတို့ ထိုနွားရှိရာကို သွားကြပါစို့”

ဤသို့ဖြင့် သဗ္ဗိဝန္ဒားလားအနီးသို့ ရောက်ကြလေသည်။ ကရဋ
ကမြေခွေးက မာန်ပါပါထိုင်စောင့်နေပြီး ဒမနကမြေခွေးကသာ
သိဗ္ဗိဝန္ဒားလားအနီးသို့ ကပ်သွား၏။

“အသင်နွားလားကား ဤတောသို့ အခွင့်မရှိဘဲ ဝင်လာ၏။
ဤတောကို အုပ်စိုးသော ပိင်္ဂလခြင်္သေ့မင်းသည် ငါ့အား ဤတော
ကို ထိန်းသိမ်းရန် တာဝန်ပေးထား၏။ ငါတို့ စစ်ဗိုလ်ချုပ် ကရံဋက
က သင့်ကို တွေ့ချင်သည်ဆို၍ ငါ လာခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်”

သဒ္ဓိဝန္ဒားလားသည် မြေခွေးစကားကို အဟုတ်ထင်ပြီး လိုက်
ခဲ့လေသည်။ မြေခွေးနှစ်ကောင်သည် နွားလားကြီးကို ပိင်္ဂလကခြင်္သေ့
မင်းရှေ့တော်မှောက်သို့ ခေါ်ခဲ့လေတော့သည်။

ပိင်္ဂလကခြင်္သေ့မင်းသည် ကြောက်ရွံ့ဟန်မပြတော့ဘဲ နွားကြီး
ကို မေးမြန်းစုံစမ်းလေ၏။ သဒ္ဓိဝန္ဒားကြီးမှာ သူ့ဘဝဖြစ်ကြောင်းကုန်
စင်ကို သနားစဖွယ် ပြောပြလေသည်။

“ကျွန်ုပ်မှာ အခြားသွားစရာ မရှိတော့ပါ၍ ဤတောတွင်
နေထိုင်ခွင့်ပြုပါ” ဟု တောင်းပန်လေသည်။

ခြင်္သေ့မင်းလည်း နေခွင့်ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါမှစ၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာဖြင့် နေလာခဲ့
ကြလေသည်။

တစ်နေ့၌ ပိင်္ဂလကခြင်္သေ့မင်း၏အစ်ကိုခြင်္သေ့သည် ထိုတော
အုပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီး လာနေထိုင်၏။ ပိင်္ဂလကခြင်္သေ့မင်းသည် အစ်ကို
အတွက် အစာရှာထွက်၏။ သဒ္ဓိဝန္ဒားလားမှာ ပိင်္ဂလခြင်္သေ့မင်းနှင့်
အစာရှာတိုင်း အဖော်အဖြစ် လိုက်ရလေသည်။

“ယခင်က သိုလှောင်ထားသောအစာများ မရှိပြီလော အရှင်
ခြင်္သေ့မင်း”

“မရှိတော့၍သာ ငါ အစာရှာထွက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်”

“မြေခွေးနှစ်ကောင် စား၍ကုန်ပြီလော။ သို့မဟုတ် အခြား
သူများကို သူတို့ ပေးပစ်ပြီလော။ ကျန်သမျှကို လွှင့်ပစ်နေကြ
သလော”

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

“အို၊ သဒ္ဓိဝ။ သူတို့ကား နေ့တိုင်းလိုလို သင်ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်ပစ်နေကြ၏။ ငါ့ကွယ်ရ၌ ထင်တိုင်း လုပ်နေကြလေ၏”

“ထိုသို့ မရှင်မသိဘဲ မဆင်မခြင်လုပ်နေခြင်းကား မသင့်တော်ပါချေ။ သူဌေးပင် ဖြစ်စေဦး၊ ဝင်ငွေထွက်ငွေ မမျှအောင် သုံးစွဲပါက မကြာမီ သူတောင်းစားဘဝ ရောက်ရမည်မှာ မလွဲပါ”

သဒ္ဓိဝနွားလား ပြောသကဲ့သို့ပင် ပိင်္ဂလကခြင်္သေ့မင်း၏ အစ်ကို ခြင်္သေ့ကလည်း မြေခွေးနှစ်ကောင်ကို ပစ္စည်းရိက္ခာထိန်းသိမ်းရာ၌ တာဝန်မပေးဖို့ ပြောပြ၏။

“ငါ့ညီထံ ခစားနေသောမြေခွေးနှစ်ကောင်မှာ ငါ့ညီနှင့် အကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးမှုကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး လေးစားမှု လျော့ပါးကြ၏။ စကားနားထောင်မှု မရှိပါ”

“နောင်တော်ပြောသည်မှာ မှန်ပါပေသည်” ဟု ခြင်္သေ့မင်းက ဝန်ခံသော် -

“ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ငါ့ညီနှင့် အစားအသောက်ချင်းတူသော မြေခွေးများကို ပစ္စည်းရိက္ခာ မထိန်းခိုင်းဘဲ မြက်ကိုသာစားသော သဒ္ဓိဝနွားကို ထိန်းခိုင်းချေလော့”

ခြင်္သေ့မင်းသည် သူ့နောင်တော်စကားအတိုင်း သဒ္ဓိဝနွားလားကို တာဝန်လွှဲအပ်လေ၏။

မြေခွေးနှစ်ကောင်မှာ အစားမချောင် အရာသွင်းမခံရတော့ သဖြင့် အကောက်ကြံကြတော့သည်။

“ခြင်္သေ့မင်းနှင့် နွားလားကား အချစ်တိုးနေကြပြီ။ ငါတို့ ကြားမဝင်သာပြီ။ ကြံစည်ပါဦး”

ကရင်ကမြေခွေးက ပြောသော် -

“မပူပါနှင့်။ ကျွန်ုပ် ကြံပါမည်”

ဒမနကမြေခွေးကလည်း တာဝန်ယူလိုက်၏။

ဒမနကမြေခွေးလည်း ခြင်္သေ့မင်းထံသို့ ချဉ်းကပ်ကာ -

“အသက်စွန့်ရသည်က မြတ်ပါသည်။ ခေါင်းဖြတ်ခံရသည် က မြတ်ပါသည်။ အရှင်သခင်ရာထူးကို လုယူဖို့ကြံခြင်းကား ယုတ်ညံ့လှပါ၏”

“မဒနက။ သင် ဘာကို ရည်ရွယ်ပြောနေသနည်း”

“အရှင် မသိသေးသလော။ သဒ္ဓိဝန္ဓားလားသည် အရှင်ကို ဖယ်ရှားပြီး တောဘုရင်လုပ်ဖို့ ကြံနေချေပြီ”

“ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား”

“အမှန်စင်စစ် ဖြစ်ပါသည်။ ကျန်သူများကို ပစ်ပယ်ထားပြီး သဒ္ဓိဝန္ဓားလားကိုသာ ကွက်၍ မြှောက်စားအရာပေးသော အရှင်၏ အပြစ်ပင်တည်း။ မြှောက်စားခံရလွန်းရာမှ မောက်ကြွားပြီး ကြံစည် ခြင်း ဖြစ်ပေမည်”

ပိင်္ဂလကခြင်္သေ့မင်းမှ ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေလေတော့သည်။

“သဒ္ဓိဝန္ဓားလားကို ငါ မြှောက်စားလွန်းရာ ရောက်နေပြီ လား”

“ဟုတ်ပါပေသည်။ ကျေးကျွန်ရင်းတို့ကို ဥပေက္ခာပြုပြီး နောက်မှ ရောက်လာသူကို ဦးစားပေးခြင်း၊ မိမိအကျိုးကို ဖျက်တော့

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

မည်မှန်းသိလျက် အချစ်မပျက် အရေးမယူခြင်းတို့သည် အရှင်၏ အမှားပင်”

ပိင်္ဂလကခြင်္သေ့လည်း စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် -

“သင်း ငါ့ကိုအံတုဖို့ အကြံရိုင်းပေစွ” ဟု ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ပိင်္ဂလကခြင်္သေ့မင်း သံသယဝင်လာချိန်၌ပင် ဒမနကမြေခွေးသည် ဖိ၍ပြောလေတော့၏။

“အရှင်ကို ရန်ပြုဖို့ကား နီးကပ်လွန်းနေပေပြီ။ သတိမပြတ်ထားသင့်ပါသည်”

“ဘယ်သို့သောအရိပ်လက္ခဏာသည် ငါ့ကို ရန်ပြုမည့်လက္ခဏာလဲ”

“နွားတို့၏အားကိုးကား ဦးချိုတည်း။ ဦးချိုကို ဝှေ့ယမ်းကာ အရှင်အနီးကို ချဉ်းကပ်လာပါက ရန်ပြုတော့မည်ဟု မှတ်ပါ။ အရှင်က လက်ဦးမှုရအောင် လုပ်နိုင်ပါစေ”

ဒမနကသည် ပိင်္ဂလကခြင်္သေ့မင်းအား ထိုသို့ ပြောဆိုပြီး နောက် သဉ္ဇိဝနွားလားဆီသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ဒမနကမြေခွေးသည် စိတ်ညစ်သည့်အမှုအရာကို လုပ်ပြီး သဉ္ဇိဝနွားလားနှင့် တွေ့ဆုံသည်။

“အို၊ ဒမနကမြေခွေး။ မျက်နှာ မသာပါလား”

“မင်းမှုထမ်းဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မပိုင်။ အသက်ပင် စိတ်မချရသည့် အဖြစ်မျိုးပါလား”

“မည်သို့သော စိတ်မချမ်းသာမှုကို ကြိုလာရပါလိမ့်။ ပြောပြပါဦး”

ဒမနကမြေခွေးသည် သဗ္ဗိဝန္ဒားလားအနီး ကပ်သွားပြီး-

“အရှင်၏လျှို့ဝှက်ချက်ကို မပေါက်ကြားစေသင့်ပါ။ သို့သော် အသင်ကား ငါ၏ မိတ်ဆွေရင်းဖြစ်၍ ပြောပြပါမည်။ သင့်ကိစ္စပင် ဖြစ်ပါသည်။ ခြင်္သေ့မင်းသည် သင့်အား အထင်လွဲနေချေပြီ။ သင့်ကိုသတ်ပြီး အောင်ပွဲခံဖို့ပင် ကြံနေကြလေပြီ”

သဗ္ဗိဝန္ဒားလည်း အလွန် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သွားတော့၏။ ကြိရာမရ မှိုင်တွေသွားပြီး-

“သည်လောက်လည်း ကြောက်မနေပါနှင့်။ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး နေပါ”

“ဘာကြောင့်များ ငါ့ကို သတ်ချင်ရပါလိမ့်။ မြက်ကိုသာ စားသောငါ့ကို ဘာများ အထင်လွဲပါလိမ့်”

ဒမနကမြေခွေးလည်း ဘာမျှမသိဟန် ဆောင်နေလိုက်လေသည်။

“ခြင်္သေ့မင်းသည် နားကိုစွင့်, အမြီးထောင်, ပါးစပ်ဟလျက်, ခြေထောက်မြှောက်ထားပြီဆိုလျှင် အသင့်ကို သတ်တော့မည်ဟု သိလော့။ သတိရှိရှိ နေပါ။ ယခု ငါ ပြောပြသည်များကိုလည်း သင့်စိတ်ထဲမှာသာ ထားပါ။ သို့မဟုတ်ဘဲ ပေါက်ကြားက ငါလည်း ဒုက္ခလှလှ ရောက်ရမည်မှာမလွဲတည်း”

ဒမနကမြေခွေးလည်း နွားလားကို ဤသို့ ပြောဆိုပြီးနောက်
ခြင်္သေ့မင်းထံသို့ သွားပြောပြန်၏။

“သဗ္ဗိဝနွားမိုက်သည် အရှင်ထံ မကြာမီ လာပါလိမ့်မည်။
ဦးအောင် တိုက်ခိုက်ပါအရှင်”

မကြာမီပင် သဗ္ဗိဝနွားလားနှင့် ခြင်္သေ့မင်းတို့ တွေ့သော်
တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အထင်လွဲကာ လက်ဦးမူရအောင် ယူကြတော့၏။
သဗ္ဗိဝနွားလားက အတင်းဝင်ပြီး ဝှေ့ခတ်၏။ ခြင်္သေ့မင်းက ခုန်၍
လည်ကုတ်ကိုခဲကာ သတ်လိုက်၏။ သေဆုံးသော သဗ္ဗိဝနွားလား
ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိလေသည်။

“ကြီးပွားအောင်မြင်မှုကို လိုလားသောသူသည် မိမိအသက်
ကို ရန်ပြုမည့်သူမှန်က မိဘဆွေမျိုး ညီအစ်ကိုပင် ဖြစ်စေ သုတ်သင်
ပစ်ရပေမည်။ အရှင်ခြင်္သေ့မင်းကြီး လုပ်ရပ်ကား မှန်ကန် သင့်မြတ်ပါ
ပေသည်”

ဒမနကမြေခွေးသည် ပိင်္ဂလက ခြင်္သေ့မင်းကို မြှောက်ပင့်
စကား ဆိုလေ၏။

(မိတ်ဆွေယောင်ဆောင်သော ရန်သူသည် ကြောက်စရာကောင်းလှ၏။)

(ပြောကြားလာသမျှကို မမေးမြန်းမဆင်ခြင်ဘဲ အယုံလွယ်က အကျိုး
နည်းတတ်၏။)

၁၀။ အငြိမ်မနေသော မျောက်

ရှေးအခါက သုတဒ္ဒဟူသော စာရေးကြီးတစ်ယောက်သည် ကျောင်းဆောက်ရန်အတွက် သုဓမ္မာတောအုပ်၌ သစ်များ စုပုံထား၏။ တောထဲမှ ခုတ်ပြီးသစ်လုံးများကို လွှတိုက်ခွဲခြမ်းမှု ပြုလုပ်ကြလေသည်။

သစ်လုံးများကို လွှတိုက်သောအခါ၌ လွှတိုက်လျက်မှ အခြား ကိစ္စပေါ်လာ၍ လွှသွားမကြပ်အောင် လွှကြောင်းထဲ 'သပ်'သွင်းထားခဲ့သည်။

ထိုတောအုပ်ထဲတွင်နေထိုင်သော မျောက်တို့သည် လွှသမားများမရှိတော့လျှင် သစ်ပုံ၌ အုပ်ဖွဲ့ဖြူးဆော့နေလေ့ရှိ၏။

မျောက်အုပ်တွင် မျောက်တစ်ကောင်သည် အခြားမျောက်များထက် ကဲ၏။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

လွကြောင်းမကြပ်အောင် သွင်းထားသောသပ်ကို သစ်လုံးပေါ်
ခွထိုင်ပြီး နဲ့၍နဲ့၍ ဆွဲနုတ်လေသည်။ လွကြောင်းထဲသို့ သူ့ရော့စေ့
ဝင်နေသည်ကို သတိမမူဘဲ သပ်ကိုသာဆွဲ နုတ်နေ၏။ သပ်ကျွတ်
ထွက်သောအခါ လွကြောင်းကျပ်ပြီး ရော့စေ့ကို သစ်လုံးညှပ်ကာ
မျောက်သေလေတော့သည်။

(ကိုယ်နှင့်မဆိုင် ခွင့်မပိုင် ဆွဲကိုင်မကြည့်ရ။)

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

၁၁။ သခင်မိုက်နှင့် ကျေးဇူးသိသော မြည်း

ရှေးအခါက ဗာရာဏသီပြည်တွင် အဝတ်လျှော်သမား (ခဝါသည်)တစ်ယောက် ရှိ၏။ ထိုသူသည် ညဉ့်နက်သည်အထိ ဇနီးဖြစ်သူနှင့် ကျီစယ်ပျော်ရွှင်နေမိသဖြင့် အိပ်ရာဝင် နောက်ကျခဲ့သည်။ အိပ်မောကြီးကျနေစဉ် သူခိုးသည် သူ၏အိမ်သို့ ဝင်လေ၏။

ထို အဝတ်လျှော်သမား၏အိမ်တွင် မြည်းတစ်ကောင်နှင့် ခွေးတစ်ကောင်လည်း ရှိ၏။ သူခိုးဝင်လာသည်ကို မြည်းရော ခွေးပါ မြင်ကြသည်။

“အဆွေခွေး။ သင့်တာဝန်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ အဘယ်ကြောင့် အသံကျယ်စွာဟောင်ပြီး သခင်ကို မနှိုးသနည်း”

“ပူစရာမဟုတ်သည်ကို တွေးပူမနေပါနှင့်။ သခင်အိမ်ကို ငါ စောင့်ရှောက်လာသည်မှာ ကြာမြင့်လှပြီ။ ငါ့ကြောင့် ဘေးရန်ကင်းကင်း နေရသောအဖြစ်ကို သခင်သည် လုံးဝ ဂရုမထားတော့

ပါ။ ထို့ကြောင့် အစာကိုပင် ကောင်းစွာကျွေးရမှန်း မသိတော့ပါ။
အရှင်သခင်တို့သည် သူတို့အကျိုးကို ထိခိုက်လျော့ပါးစေမှု မပေါ်
ပေါက်လျှင် ကျေးကျွန်တို့ကို သတိမမူ ဂရုမစိုက်တတ်ကြပါ”

ခွေး၏စကားကို မြည်းက လက်မခံပါ။

“မိုက်လှသောခွေး။ အမှုကိစ္စပေါ်ပေါက်ချိန်၌ ဥစ္စာကိုလိုသော
ကျေးကျွန်မျိုးကား အလကားပင်”

“အဆွေမြည်း။ အစေအပါးကို မကြည့်ရှုမမြှောက်စားသော
သခင်သည်လည်း အလကားပင်”

“သင်ကား ခွေးယုတ်ခွေးမိုက်ပါလား။ သင် မလုပ်လျှင်
နေတော့။ သခင်နိုးအောင် ငါ နှိုးမည်”

မြည်းသည် ခွေးကို ဒေါသဖြစ်စွာပြောပြီးနောက် ကျယ်
လောင်စွာ ဟီသံကိုပြုပြီး သခင်ကို နှိုး၏။

မြည်းဟီသံကြားသော် အဝတ်လျှော်သမားက အိပ်ရေးပျက်
အောင်လုပ်သည်ဟု ဒေါသဖြစ်ကာ မြည်းကို ထ,ရိုက်လေတော့သည်။

(တစ်လုတ်စားဖူး သူ့ကျေးဇူးကို မမေ့အပ်ပါ။)
(ကိုယ့်ကိစ္စ မဟုတ်ဘဲ ဝင်မပါသင့်။)
(အဆင်ခြင်ကင်းစွာပြုလုပ်က ဆုံးရှုံးတတ်ချေသည်။)

၁၂။ ကြွက်မရှိလျှင် ကြောင် အသုံးမဝင်

ရှေးအခါက အဗျဒသီခရတောင်၌ အင်အားအလွန်ကြီးသော ခြင်္သေ့ကြီးတစ်ကောင် ရှိလေသည်။ ထို ခြင်္သေ့ကြီးသည် အိပ်ပျော် တိုင်း ကြွက်ငယ်တစ်ကောင်သည် ခြင်္သေ့လည်ဆံမွေးတို့ကို အမြဲ ကိုက်ဖြတ်လေ့ရှိ၏။

ခြင်္သေ့မှာ ကောင်းကောင်းမအိပ်ရဘဲ လည်ဆံမွေးအကိုက်ခံ နေရသည့်အတွက် ကြွက်ကို ဒေါသဖြစ်လှသည်။ သို့သော် ဖမ်းမရ သတ်မရဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ကြွက်ကို မည်သို့ နှိမ်နင်းရမည်နည်းဟု အကြံထုတ်တော့၏။

ခြင်္သေ့သည် ရွာတစ်ရွာသို့သွားကာ ကြောင်တစ်ကောင်ကို ခေါ်ခဲ့၏။ ကြောင်ကို ဝူ၌ မွေးထားတော့ရာ ကြွက်ငယ်မှာ ကြောင် ကိုကြောက်သဖြင့် သူ့တွင်းထဲကပင် မထွက်ဝံ့တော့ချေ။ ခြင်္သေ့ကြီး မှာလည်း အနှောင့်အယှက်ကင်းစွာ အိပ်စက်ရတော့၏။

နေ့ရက်ကြာလာသောအခါ တွင်းအောင်းနေရသော ကြွက်ငယ်
မှာ အစာပြတ်ပြီးမနေနိုင်တော့သဖြင့် တွင်းထဲမှထွက်လာရာ
အသင့်ချောင်းနေသောကြောင်က ကိုက်သတ်လိုက်လေတော့သည်။

ကြွက်ရန်မရှိသောအခါ ခြင်္သေ့ကြီးသည် ကြောင်ကို အရင်
ကကဲ့သို့ ကျွေးမွေးဂရုစိုက်မှု မပြုတော့ချေ။

(ကျွမ်းကျင်သူဖြင့် ဖြေရှင်းရာသည်။)

(အသုံးချစရာမရှိလျှင် ဂရုမစိုက်တတ်ကြချေ။)

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

၁၃။ စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိသော မိန်းမကြီး

ရှေးအခါက ဗြဟ္မပူရမြို့အနီး တောင်ထိပ်တစ်ခုပေါ်တွင် သားစားဘီလူးရှိသည်ဟု သတင်းထွက်ကာ လူတို့ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေကြ၏။

တစ်ခါက သူခိုးတစ်ယောက်သည် ခေါင်းလောင်းကလိုင်တစ်ခုကို ခိုးယူပြီး တောင်ပေါ်တက်ပြေး၏။ တောင်ပေါ်တွင် ကျားကိုက်ခံရ၍ သူခိုး သေဆုံးသွားသည်။

သူခိုး၏ခေါင်းလောင်းကလိုင်မှာ မျောက်တို့လက်တွင်းရောက်သွားပြန်၏။ မျောက်တို့မှာ ကလိုင်သံကို သဘောကျသဖြင့် ခဏခဏ လှုပ်တော့သည်။

ထိုတောင်ပေါ်ကို တက်ဖူးသော မြို့သူမြို့သားတို့က လူရိုးများတွေ့ခြင်း၊ ကလိုင်သံ ကြားရခြင်းတို့ကြောင့် သားစားဘီလူး ရှိနေသည်။ လူသားစားပြီး ကလိုင်ကြီးကို လှုပ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်မြင်ယူဆကြသည်။ တချို့မှာ အိမ်မှ ထွက်ပြေးသည်အထိ ကြောက်ရွံ့ကြသည်။

ဘုရင်မှာလည်း ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းဖို့ မတတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

‘ကရလဟာ’ ဟူသော အစေအပါးမိန်းမကြီးကမူ ကလိုင်ကို မျောက်တို့ရထားပြီး လှုပ်နေဟန်တူသည်ဟု ယုံကြည်၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရင်ကို သွားလျှောက်လေသည်။

“အရှင်၊ ဥစ္စာအနည်းငယ်အကုန်ခံလျှင် ကျွန်တော်မျိုးမသည် သားစားဘီလူးကို နှိမ်နင်းပေးပါမည်”

ဘုရင်လည်း အစေအပါးမိန်းမကြီး အလိုရှိသမျှဥစ္စာကို ပေးလိုက်၏။ မိန်းမကြီးက နတ်တို့ကို ပ,သဟန် ပြုသည်။

ထို့နောက် မျောက်တို့၏အစာဖြစ်သော သစ်သီးများကိုယူပြီး တောင်ပေါ် တက်ခဲ့လေသည်။ လူရိုးတွေ့သည့်နေရာတွင် သစ်သီးများ ဖြန့်ကြဲချထားလိုက်၏။

သစ်ပင်ပေါ်ပုန်းနေသော မျောက်တို့လည်း သစ်သီးများကို မြင်သော် သူ့ထက်ငါ ပြေးဆင်းလာကြ၏။ ကလိုင် ကိုင်ထားသော မျောက်လည်း ကလိုင်လွှတ်ချကာ သစ်သီးကို ကောက်ယူတော့သည်။

ထိုအခါ ပုန်းနေသောမိန်းမကြီးသည် ကလိုင်ကို အလျင်အမြန် ကောက်ယူပြီး ပြန်ခဲ့လေတော့သည်။

အစေအပါးမိန်းမကြီး ကရလဟာသည် ဘီလူးရန်ကို နှိမ် နင်းနိုင်ပြီဟု ထင်ရှားကျော်စောသွားလေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ မြို့သူမြို့သားတို့ ထိတ်လန့်နေသော ကလိုင်သံ ကို မကြားရတော့ချေ။

(စဉ်းစာဆင်ခြင်မှုရှိက အမှန်ကို မြင်၏။)

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

၁၄။ ကတိမထိန်းနိုင်၍ ဒုက္ခရောက်ခြင်း

ရှေးအခါက သီဟိုဠ်ကျွန်းကို အုပ်စိုးရသော ဘုရင်ကြီးတွင် ‘ကန္တပ္ပကတု’ ဟူသော သားတော်တစ်ပါး ရှိ၏။ တစ်နေ့တွင် သင်္ဘောကုန်သည်တို့ထံမှ သတင်းထူးတစ်ခုကို ထိုမင်းသား ကြားခဲ့ရသည်။ ကြားရသော သတင်းထူးမှာ -

သမုဒ္ဒရာရေပြင်တွင် ပဒေသာပင်ရင်း ပတ္တမြားသလွန်ပေါ်၌ နတ်သမီးကဲ့သို့လှပသော မိန်းမပျိုတစ်ဦး စောင်းတီးလျက် တွေ့ခဲ့ရကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။

မင်းသားလည်း ထိုမိန်းမပျိုကို တွေ့မြင်လိုသဖြင့် သင်္ဘောကုန်သည်တို့နှင့်အတူ ခရီးထွက်ခဲ့သည်။

သတင်းကြားသည့်အတိုင်းပင် သမုဒ္ဒရာရေထဲတွင် မိန်းမပျိုလေးကိုတွေ့ရာ မင်းသားလည်း စွဲလန်းနှစ်ခြိုက်လှသဖြင့် သင်္ဘောပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်လေသည်။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

မင်းသား၏ကံကြမ္မာကား ထူးဆန်းလှပါသည်။ ရေထဲခုန်ချလိုက်ရာ မမျှော်လင့်ဘဲ မိန်းမပျိုကလေးရှိရာ ရေအောက်မြို့တော်ကြီးသို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။ ထိုမိန်းမပျိုကလေးမှာ အခြားအပျိုတော် ကလေးများ ခစားဝန်းရံနေသည့်ကြားမှ မင်းသားကို လှမ်းမြင်သော် ခရီးဦးကြိုပြုလေသည်။

သခင်မကလေးမှာ စကြမင်းကြီး၏ ‘ရတနာပဉ္စရီ’အမည်ရှိသော သမီးတော်ဖြစ်ကြောင်း၊ မင်းသမီးကလေးရှိရာသို့ အရောက်လာနိုင်သူကား ဘုန်းကံကြီးမားသူဖြစ်၍ မင်းသမီးလေးကို သိမ်းပိုက်နိုင်ကြောင်း အမိန့်တော်ထုတ်ထားသည်ကိုပါ သိလိုက်ရ၏။

မင်းသားမှာ မိမိကိုယ်ကို ကံကောင်းလှချေ၏ဟု အောက်မေ့ပြီး မင်းသမီးကလေးနှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားကာ ပျော်ရွှင်စွာနေတော့၏။

တစ်နေ့တွင် ကြင်ရာတော်မင်းသမီးက မင်းသားကို သတိပေးစကား ပြောကြားလေသည်။

“အရှင်။ နှမတော်နှင့်အတူ ပျော်ရွှင်စွာ စံမြန်းနေတော်မူခွင့်ကိုရသော်လည်း ဤရုပ်ပုံကားချုပ်ကိုမူ လုံးဝ ထိတို့ကိုင်တွယ်မှု မပြုပါနှင့်။ မည်သည့်အကြောင်းနှင့်မျှ မထိပါနှင့်”

ဝိဇ္ဇာစိုရ်အပျိုမ ရုပ်ပုံပန်းချီကားတစ်ခုကို ပြုပြီး သတိပေးလေသည်။ မင်းသားကလေးမှာ ကတိပေးလိုက်သော်လည်း မင်းသမီးမရှိသည့် တစ်နေ့တွင် ပန်းချီကားဆီ လျှောက်သွား၏။ စိတ်ထဲ၌

မည်သို့မျှ ထိန်းချုပ်မရတော့ဘဲ ပန်းချီကားကို ကိုင်တွယ်ကြည့်လိုက်
သည်။ ချက်ချင်း မူးမိုက် လဲကျသွားတော့၏။

သတိရ၍ ထလိုက်သောအခါ သီဟိုဠ်ကျွန်းသို့ ပြန်ရောက်
နေလေသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ မင်းသားမှာ သွက်သွက်ခါအောင် ရူး
သွားတော့၏။

(ကတိပျက်က အကျိုးနည်းတတ်သည်။)

ပန်းချီပြည်စာအုပ်တိုက်

၁၅။ လိုချင် လောဘကြီးသူ

ရှေးအခါက ကဏ္ဍနပူရမြို့သားတစ်ယောက်သည် လောကကို စိတ်ကုန်ပြီး ဆာဒူးအဖြစ်ဖြင့် တောထဲတွင် တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်မျှ တရားကျင့်နေခဲ့သည်။

တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်လွန်မှ မိမိမြို့သို့ ပြန်လာခဲ့ရာ အချိန် မရှိတော့သဖြင့် နီးစပ်ရာအိမ်တွင် ဝင်အိပ်ရသည်။ ထိုအိမ်ကား ပြည့်တန်ဆာမ၏အိမ် ဖြစ်နေ၏။

ပြည့်တန်ဆာမ၏အစေခံသည် တံခါးဝရှိ သစ်သားရုပ်၏ ထိပ်တွင် ကျောက်မျက်ရတနာတစ်လုံးကို တင်ထားခဲ့၏။ ၎င်းကို တံခါးအနီးအိပ်နေသော ဆာဒူးက မြင်တွေ့လိုက်၏။ ထိုကျောက်မျက်ရတနာကို လိုချင်လာ၍ ကိုင်တွယ်ကြည့်ရာ စက်ယန္တရား ဆင်ထားသော အရုပ်၏လက်နှစ်ဖက်က သူ့ကိုချုပ်ကိုင်လိုက်တော့သည်။ ဆာဒူးမှာ မည်သို့မျှ ရုန်းထွက်မရဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုစဉ် အစေခံမ ထွက်လာပြီး -

“ကဲ၊ ဆာဒူးကြီး။ သင့်တွင် ပစ္စည်းဥစ္စာပါက အမြန်ပေးလေလော့။ ထိုအရုပ်သည် သင့်ပစ္စည်းဥစ္စာကို မပေးမချင်း လွှတ်မည် မဟုတ်။ ထို့အပြင် သင့်ကို သူခိုးအဖြစ် တရားသူကြီးဆီ ပို့ရပေမည်”

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

ဆာဒူးကြီးသည် မကြိသာတော့သဖြင့် တောထဲက ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သော ရတနာများကို ပေးလိုက်ရလေသည်။ မရသည့်အပြင် ကိုယ့်ပစ္စည်းပါ ဆုံးရှုံးသွားသဖြင့် စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်း အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်သွားတော့သည်။

(သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို မတရားလိုချင်လျှင် ကိုယ့်ပစ္စည်း ဆုံးရှုံးတတ်သည်။)

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

၁၆။ ကျီးလင်မယားနှင့် မြွေ

ရှေးအခါက သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်တွင် ကျီးလင်မယားသည် သိုက်မြုံပြုကာ နေထိုင်ကြ၏။ ထိုသစ်ပင်၏ သစ်ခေါင်းထဲတွင် မြွေတစ်ကောင်လည်း နေထိုင်လေသည်။ ထိုမြွေသည် ကျီးသားသမီးများပေါက်တိုင်း တက်၍ ခိုးစားလေ့ရှိသည်။ ကျီးဖိုကျီးမလင်မယားမှာ မြွေကြောင့် စိတ်သောက ရောက်နေရလေသည်။

“အရှင်။ ဤသစ်ပင်၌နေ၍တော့ ကျွန်ုပ်တို့တွင် သားသမီးများ အဖတ်တင်မည်မဟုတ်။ မြွေစား၍သာ ကုန်နေလေတော့သည်။ အခြားတစ်ပင်သို့ ပြောင်းကာနေကြပါစို့။”

ကျီးမစကားကိုကြားသော် ကျီးဖိုလည်း -

“အို ရှင်မ။ အားမငယ်ပါနှင့်။ ဤမြွေဟောက်၏ ဘေးအန္တရာယ်မှလွတ်အောင် အကျွန်ုပ် အကြံရပါပြီ။ ဆက်လက် သည်းခံနေထိုင်၍ မဖြစ်တော့မှန်း သိပါသည်။”

ပန်းချီပြင်စာအုပ်တိုက်

“ဤမြွေကို အရှင် အံတုဖက်ပြိုင်၍ နိုင်မည်မဟုတ်ပါ”

“ဉာဏ်သာ ပစာနပါ။ ဉာဏ်ကောင်းပါက ယုန်ငယ်သည်ပင် ခြင်္သေ့ကို နိုင်ဖူးပါသည်”

ကျီးဖိုက အားတက်သရော ပြောလိုက်လေသည်။

“အရှင်။ မည်သို့ ကြံမည်နည်း”

“ရေကန်တွင် မင်းသားတစ်ပါး ရေလာချိုးနေကျ မဟုတ် လား။ ယနေ့ မင်းသား ရေလာချိုးလျှင် ကျောက်တုံးပေါ်ချထား လေ့ရှိသော ရွှေကြိုးကို သုတ်ချီပါ။ ပြီးလျှင် မြွေရှိရာ သစ်ပင်ခေါင်း ဝမှာ ထားလိုက်ပါ”

ကျီးဖို၏ အကြံအစည်အတိုင်း ကျီးမသည် မင်းသား ရေလာ ချိုးသောအခါ လုပ်တော့သည်။ ရွှေကြိုးကိုသုတ်ချီကာ သစ်ခေါင်း ဝမှာ ထားလိုက်သည်။

မင်းသားသည် ရေချိုးပြီးသောအခါ ရွှေကြိုးပျောက်သဖြင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ ရှာစေ၏။ နောက်ဆုံး မြွေရှိရာ သစ်ခေါင်း ၌တွေ့ရာ မြွေကိုရိုက်သတ်ပြီး ရွှေကြိုးကို ယူလိုက်တော့သည်။

ဤအခါမှစ၍ ကျီးဖိုလင်မယားသည် သားငယ် သမီးငယ် များကို ဘေးမသိရန်မခဘဲ မွေးနိုင်ခဲ့တော့သည်။

(ခွန်အားချင်းမယုဉ်နိုင်က ဉာဏ်အားဖြင့် အနိုင်ယူပါ။)

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

၁၇။ အကြံကောင်းသော ယုန်အိုကြီး

ရှေးအခါက ဗန္ဓုရတောင်တွင်နေသော ခြင်္သေ့မင်းသည် သားကောင်တို့ကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်း သတ်ဖြတ်လေ့ရှိ၏။ တောနေသတ္တဝါတို့သည် အစည်းအဝေးတစ်ခုခေါ်ကာ ဤသို့ ဆုံးဖြတ်ကြ၏။

“နေ့စဉ် သားကောင်များစွာ အသတ်ခံရမည့်အစား တစ်နေ့ တစ်ကောင်ကျစားဖို့ရာ ခြင်္သေ့မင်းကို လျှောက်တင်မည်”

ဤသို့ဆုံးဖြတ်ပြီး ခြင်္သေ့မင်းကို အကြောင်းကြားလေ၏။ ခြင်္သေ့မင်းလည်း သူ့ထံတွင် နေ့စဉ် လာအစားခံမည်ဟု ဆိုသော အခါ သဘောတူလိုက်လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် သားကောင်တို့သည် နေ့တိုင်း အလှည့်ကျ အစားခံနေရတော့သည်။

ယုန်အိုကြီး အစားခံရမည့်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ယုန်အိုကြီးသည် အကြံထုတ်တော့၏။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

‘သတ္တဝါတို့သည် ကိုယ့်အသက်အန္တရာယ် မကြိုလို၍သာ
အညံ့ခံကြောက်ရွံ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ မလွဲမသွေ သေရမည်ဟု
ဆိုပါက ကြောက်နေ၍ အပိုပင်။ အကျိုးမရှိ အရာမထင်ပါ။ ထို့
ကြောင့် ခြင်္သေ့ထံသို့ ငါကား အဆောတလျင် သွားစရာမလို။
အကြံယူရင်း ဖြည်းဖြည်းသာသွားမည်’

ယုန်အိုကြီးသည် တုံ့နှေးတုံ့နှေးဖြင့် ခြင်္သေ့ထံသို့ ရောက်လာ
ခဲ့၏။

(အကြောင်းအရာကို အတိအကျဖော်ပြရန်အတွက် ဤနေရာတွင် အခြေအနေအထားကို ဖော်ပြရမည်။)

ပန်းချီဆွဲရေးအဖွဲ့

ခြင်္သေ့မှာ စားချိန်နောက်ကျအောင် လာနေသော ယုန်အိုကြီးကို ဒေါသဖြစ် စိတ်ဆိုးစွာဖြင့် အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းလေသည်။

ယုန်အိုကြီးသည် မကြောက်မရွံ့ ဣန္ဒြေရစွာဖြင့် -

“အို၊ အရှင်။ ကျွန်ုပ်တွင် အပြစ်မရှိပါ။ အမြန်လာသော်လည်း လမ်းတွင်တွေ့သော ခြင်္သေ့ကြီးတစ်ကောင်က တားထား၍ ကြာနေရခြင်းပါ။ ထိုခြင်္သေ့ကြီးကို ပြန်လာပါမည်ဟု ကတိပြု ခွင့်တောင်းပြီးမှ အရှင်ထံလာရခြင်း ဖြစ်ပါသည်”

ခြင်္သေ့ကြီးမှာ ပိုမို ဒေါသဖြစ်တော့သည်။

“ငါနှင့် ဖက်ပြိုင်နိုင်သော ခြင်္သေ့ကို ငါ့အား ပြလော့။ အသေသတ်မည်”

ယုန်အိုကြီးကို လိုက်ပြစေ၏။

ယုန်အိုကြီးလည်း ရေတွင်းနက်ကြီးတစ်ခုဆီသို့ ခေါ်ကာ-

“ဤရေတွင်းထဲ၌ နေထိုင်ပါသည်။ အရှင် ငုံ့ကြည့်ပါ”

“ဘယ်မှာလဲ”

ခြင်္သေ့ကြီးသည် ဒေါသကြီးနေသဖြင့် တွင်းထဲကရေတွင် မြင်သော သူ့အရိပ်ကို မဆင်ခြင်နိုင်တော့ပါ။ ပြိုင်ဖက်ခြင်္သေ့ ထင်မှတ်ပြီး ဟိန်းဟောက်ကာ ခုန်အုပ်လိုက်လေရာ တွင်းထဲကျပြီး သေဆုံးသွားတော့၏။

ထိုအခါမှစ၍ တောနေသတ္တဝါတို့လည်း စိုးရိမ်ပူပန်နေရသော သေဘေးမှ လွတ်မြောက်သွားတော့သည်။

(အရေးကိစ္စကြိုက် အကြံဉာဏ်ကောင်းကို ထုတ်သုံးရ၏။)

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

၁၈။ အားကိုးရသည့် မိတ်ဆွေကောင်း

ရှေးအခါက သမုဒ္ဒရာကမ်းခြေတစ်ခုတွင် တစ်တီတူးငှက် မောင်နှံတို့ နေထိုင်ကြ၏။ တစ်တီတူးငှက်မသည် ကိုယ်ဝန်ဆောင် ထားရသောအခါ ငှက်ဖိုကို ဤသို့ ပြောဆိုလေ၏။

“ကျွန်ုပ် သားဖွားရန် လုံခြုံစိတ်ချသော နေရာကို ရှာပေးပါ”

“သည်နေရာ၌ သားဖွားရန် သင့်လျော်သည် မဟုတ်လော”

“ဤနေရာကား လှိုင်းတံပိုးထန်သောနေရာ ဖြစ်ပါသည်”

“သမုဒ္ဒရာသည် ငါ့အစွမ်းအစကို တုနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

ငါတို့ဥများကို ဖျက်ဆီး၍ ရအံ့လော”

“သင့်စကားကို အားရလှပါသည်။ သို့သော် သမုဒ္ဒရာ၏

အစွမ်းနှင့် သင်ကား ကွာခြားလွန်းလှပါသည်”

“မစိုးရိမ်ပါနှင့်။ ငါ့အစွမ်းကို ပြပါမည်”

တစ်တီတူးငှက်မလည်း လင်ဖြစ်သူ၏ စကားအတိုင်း သမုဒ္ဒရာကမ်းမှာပင် ဥများ အလေ၏။ သမုဒ္ဒရာလည်း တစ်တီတူး ဖိုအား အစွမ်းပြလိုသဖြင့် ဥများကို လှိုင်းဖြင့် သယ်ချသွားလေ သည်။

တစ်တီတူးငှက်မမှာ မိမိဥများ ပါသွားသဖြင့် အကြီးအကျယ် ပူဆွေးသောက ရောက်နေတော့သည်။

“ကဲ၊ ငါတို့ဘုရင် ဂဠုန်မင်းအား သွားတိုင်မှ ဖြစ်တော့မည်” ငှက်ဖိုသည် ဂဠုန်မင်းအား သွားတိုင်တော့၏။

“သမုဒ္ဒရာသည် ကျွန်ုပ်တို့နေအိမ်ကိုရော ဥများကိုပါ တိုက် ဖြိုဖျက်ဆီးသွားလေပြီ။ ကယ်မတော်မူပါ”

ဂဠုန်မင်းလည်း တစ်တီတူးငှက်ဖိုအား ဗိဿနိုးနတ်မင်းထံ ခေါ်သွားကာ -

“ဤ တစ်တီတူးငှက်၏ အသိုက်နှင့် ဥများကို သမုဒ္ဒရာသည် ဖျက်ဆီးသွားလေပြီ။ ပြန်ရအောင် ကယ်ပေးပါအရှင်”

ဗိဿနိုးနတ်မင်းလည်း သမုဒ္ဒရာကို အမိန့်ပေးလေ၏။

“ငှက်ဥနှင့် အသိုက်များကို ချက်ချင်းပြန်ပေးလိုက်ပါ”

သမုဒ္ဒရာလည်း အမိန့်ကိုမလွန်ဆန်ရဲဘဲ ပြန်ပေးရတော့ သည်။

(အားကိုးရသောမိတ်ဆွေကောင်းသည် ချမ်းသာမှုကို ပေး၏။)

“ထိုအခါ သင်တို့အရပ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့အရပ် ဘယ်အရပ်က သာ၍ ကောင်းသနည်း။ သင်တို့ ဟင်္သာမင်းနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဥဒေါင်းမင်း ဘယ်မင်းက သာ၍ မြတ်သနည်း ဟု မေးပါသည်။

“ထိုအခါ အကျွန်ုပ်က မည်သို့မျှ မနှိုင်းယှဉ်သာပါ။ အရပ်ဒေသရော မင်းပါ ကွာခြားလှပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့နေရာကား နတ်ပြည်နှင့်တူပြီး ကျွန်ုပ်တို့မင်းကား ဒုတိယသိကြားမင်းပင် ဖြစ်သည်။ သင်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့အရပ်၌ လာနေဖို့ကောင်းကြောင်း အကျွန်ုပ်ပြောပါသည်။ ထိုအခါ သူတို့သည် အမျက်ဒေါသ ထွက်ကြပါတော့သည်”

ဟင်္သာမင်းသည်-

“ဘာများပြောကြသေးလဲ အမောင်ဥဗျိုင်း”

“သူတို့ ထပ်ပြောသည်မှာ ‘သင်တို့ ဟင်္သာမင်းကို ဘယ်သူက မင်းမြှောက်သလဲ’ဟု မေးပါသည်။ အကျွန်ုပ်လည်း ‘သင်တို့ ဥဒေါင်းမင်းကိုကော အဘယ်သူတို့က မင်းမြှောက်ပါသလဲ’ဟု ပြန်မေးပါသည်။ ထိုအခါ သူတို့က အကျွန်ုပ်ကို ဥဒေါင်းမင်းထံ ဖမ်းဆီးခေါ်သွားကြပါသည်”

“ဆက်လျှောက်တင်စမ်းပါ ဥဗျိုင်း”

“မှန်ပါအရှင်။ ဥဒေါင်းမင်းသည် အကျွန်ုပ်ကို မေးမြန်းစုံစမ်းပါသည်။ ထို့နောက် အကျွန်ုပ်တို့ နေထိုင်ရာအရပ်သည် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းတွင် အကျုံးဝင်သဖြင့် သူတို့ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ပြောပါသည်။ ထို့နောက်

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

စစ်ထိုးသိမ်းပိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြောင်း အကျွန်ုပ်အား အရှင့်ထံ စေလွှတ်
လျှောက်တင်ခိုင်းပါသည်”

ဟင်္သာမင်းသည် ဥဗျိုင်း လျှောက်တင်သမျှကို စဉ်းစားချင့်
ချိန်ရင်း နားထောင်နေ၏။

“ဥဒေါင်းမင်းသည် အကျွန်ုပ်ကိုပင် သံတမန်အရာထားပြီး
ပြန်လွှတ်ပါသည်။ သူတို့၏ကျေးကျွန် ကျေးသားတမန်လည်း ပါလာ
ခဲ့ပါသည်။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

ဟင်္သာမင်းနှင့် စက္ကဝက်ငှက်အမတ်ကြီးတို့မှာ -

“ဤဥဗျိုင်းငှက်ကား အရပ်တစ်ပါးသွားကာ အမှုထမ်းသည် မှန်သော်လည်း တစ်နိုင်ငံနှင့်တစ်နိုင်ငံ စစ်ဖြစ်အောင် အစပျိုးခဲ့ခြင်း ကား မိုက်မဲလှချေ၏”

“အင်း၊ ပြီးခဲ့သောကိစ္စကို ထားချေလော့အမတ်ကြီး။ စစ်ပြု လာမည့်အရေးကိုသာ ငါတို့ စဉ်းစားသင့်ပြီအမတ်ကြီး။”

“အရှင့်အား ဆိတ်ကွယ်ရာ၌ လျှောက်တင်ပါရစေ”

ဤသို့ဖြင့် ဟင်္သာမင်းနှင့် စက္ကဝက်ငှက် အမတ်ကြီးတို့နှစ်ဦး သား တိုင်ပင်ကြတော့သည်။

“ကျွန်တော်မျိုးအထင်မှာ ဥဗျိုင်းကို တစ်စုံတစ်ဦးသော အတွင်းလူက လျှို့ဝှက်စွာခိုင်းစေ၍ စစ်ဖြစ်ရမည့်အခြေထိ စကား ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရာ၏”

“ဤကိစ္စကို နောက်မှ စုံစမ်းချေ။ အခု စစ်ရေးကိုသာ ဖြေ ရှင်းဖို့ ကြံစည်ပါ”

“ရန်သူနိုင်ငံကို သူလျှိုလွတ်ပြီး အင်အားနှင့် အစီအစဉ်ကို စုံစမ်းခိုင်းရပါမည်။ သူလျှိုသည် လက်ထောက်တစ်ယောက်ကို ခေါ် သွားပြီး သတင်းမှန်သမျှကို လက်ထောက်ဖြင့် ပို့စေရပါမည်။ သူလျှို ကား ရေရောကုန်းပါ ကျက်စားနိုင်သောငှက် ဖြစ်ရပါမည်။ ထို့ကြောင့် ဥဗျိုင်းငှက်သည် သင့်တော်ပါသည်”

ဟင်္သာမင်းလည်း စက္ကဝက်ငှက်အမတ်ကြီး၏စကားကို သဘောတူလေ၏။

ထိုစဉ် တံခါးမှူးရောက်လာပြီး -

“ဥဒေါင်းမင်း၏ကျေးသားတမန် ရောက်လာပြီ ဖြစ်ပါကြောင်း”ကို အကြောင်းကြားလေ၏။

သံတဲတွင် ကျေးသားတမန်ကို လက်ခံတွေ့ဆုံလေသည်။

“စစ်ကား နီးကပ်လာလေပြီ”

“မှန်ပါသည် အရှင်။ ဥဒေါင်းမင်းသည် ဗိုလ်ပါအင်အားကြီးမားစွာ ရှိပါသည်။ အင်အား အဆမတန်ကြီးသူနှင့် စစ်မပြိုင်သင့်ပါ။ စစ်တိုက်ကြရိုး မရှိပါ”

“ခံတပ်ကို အဘယ်သူအား တာဝန်ယူ ဆောက်လုပ်ခိုင်းမလဲ”

ကြီးကြာငှက်ကို တာဝန်ပေးလေ၏။

ကြီးကြာငှက်က -

“ကျွန်တော်မျိုး၏ခံတပ်မှာ ဤရေအိုင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ စားနပ်ရိက္ခာ စုဆောင်းထားဖို့သာ လိုပါသည်အရှင်”

“လိုအပ်သောရိက္ခာကို အမြန်စုဆောင်းစေ”

ထိုစဉ် တံခါးမှူးရောက်လာပြီး -

“သီဟိုဠ်ကျွန်းမှ ရောက်လာသောကျီးသည် အခြံအရံနှင့်တကွ ရောက်လာကြောင်း။ အရှင်ခြေတော်ကို ဖူးမြော်လိုပါကြောင်း လျှောက်ထားပါသည်”

“ရှေ့တော်သို့ အခစားဝင်စေ”

ဟင်္သာမင်းလည်း တံခါးမှူးထွက်သွားသော်-

“ကျီးသည် ပညာဉာဏ်ဗဟုသုတနှင့် ပြည့်စုံ၏။ စည်းရုံး
မြှောက်စားမှ သင့်ပေမည်”

“မှန်လှပါအရှင်။ သို့သော် ကျီးသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ရန်သူ
ဖြစ်သောငှက်မျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရန်သူမျိုးနွယ်ကို
သိမ်းသွင်းဖို့ မသင့်တော်ပါ”

ကျေးသားတမန်နှင့် ကျီးတို့ကို ဟင်္သာမင်းသည် ညီလာခံ
တွေ့ဆုံစေ၏။

ကျေးသားသည် ဟန်ပါပါမာန်ပါပါဖြင့် -

“မင်းတကာတို့ထက်မြတ်သော ဥဒေါင်းမင်းသည် အသင့်အာ
သိစေလိုက်ပါသည်။ အသင်သည် အသက်အိုးအိမ်မပျက်မီ ငါ့ထံသို့
အလျင်လာ၍ ဦးခိုက်လော့။ ဦးမခိုက်လျှင် ကြံကြံခံနိုင်ဖို့
ပြင်ဆင်လော့”

ဟင်္သာမင်းလည်း ကျေးသားတင်လျှောက်သော စကားကို
ကြားသော် ဒေါသကြီးစွာ ဖြစ်လေ၏။

စက္ကဝက်ငှက်အမတ်ကြီးက ဝင်ထိန်းရလေသည်။

“သံတမန်တို့မည်သည် အရှင်စေခိုင်းသောစကားကို အသက်
ပဓာနမထားဘဲ ပြောဆိုရသည်သာ။ သံတမန်စကားကို ယုတ်သည်
မြတ်သည် မယူအပ်။ မသတ်ထိုက်သောသူမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ သံတမန်
ကို စော်ကားလျှင် ကျွန်ုပ်တို့တွင် စိတ်ထားမြင့်မြတ်သူ မရှိသကဲ့သို့
ဖြစ်ပေတော့မည်”

ကျေးသားကို လက်ဆောင်ပစ္စည်းများပေးကာ ပြန်လွှတ်လေ
သည်။

ဥဒေါင်းမင်းသည် လင်းတအမတ်ကြီးကိုခေါ်ပြီး စစ်ပြင်ဆင်
ခိုင်း၏။

ဟင်္သာမင်း၏ သူလျှိုဗျိုင်းလည်း လက်ထောက်ဗျိုင်းကို
စေလွှတ် အစီရင်ခံခိုင်းလေ၏။

“အရှင်မြတ်။ ဥဒေါင်းမင်း စစ်ချီလာပါပြီ။ ကျွန်တော်မျိုးတို့
ခံတပ်အတွင်း၌ သူတို့အတွင်းငှက်တစ်ကောင် ရှိနေပါကြောင်း စုံစမ်း
သိရှိရပါသည်”

သူလျှိုဗျိုင်းစကားကို ကြားသော် စက္ကဝက်ငှက်အမတ်ကြီးက-

“ကျီးပင် ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်”

ဟင်္သာမင်းက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ နေလေ၏။

“ဗိုလ်မှူးကြီးကြီးကြာကို စေလွှတ်ပြီး ချီတက်လာသော
ရန်သူတို့ကို လမ်း၌ နေ့ရောညဉ့်ပါ နှောင့်ယှက်တိုက်ခိုက်စေသင့်ပါ
သည်”

စက္ကဝက်ငှက်အမတ်ကြီး အစီအစဉ်အတိုင်း စေလွှတ်တိုက်
ခိုက်ရာ ဥဒေါင်းမင်း၏စစ်သည်တို့ အများအပြား ကျဆုံးကုန်၏။

ဥဒေါင်းမင်းမှာ မပျော်နိုင်တော့ချေ။ လင်းတအမတ်ကြီးကို
ခေါ်ယူ တိုင်ပင်တော်မူ၏။

“စစ်ကို အလျင်စလိုပြုခြင်း၏ ရလဒ်ပင် ဖြစ်ပါသည်”

ဥဒေါင်းမင်းလည်း ပညာရှိအမတ်စကားကို နားမထောင်မိ
သော အပြစ်အတွက် ဝန်ချတောင်းပန်လေ၏။

“ကြွင်းကျန်သော ရဲမက်ဗိုလ်ပါကို စုရုံးပြီး ကျွန်ုပ်တို့တိုင်း ပြည်သို့ အောင်မြင်စွာပြန်နိုင်ရန်သာ စီစဉ်ပါတော့”

လင်းတအမတ်ကြီးကမူ ဥဒေါင်းမင်း၏ စိတ်ပျက်လက်လျှော့ တပ်ပြန်လှည့်မည့်စကားကို လက်မခံချေ။

“စိုးရိမ်တော်မမူပါနှင့်အရှင်။ ကျွန်တော်မျိုး ကြံပါရစေ။ အရှင့် ဘုန်းတော်ဖြင့် ရန်သူခံတပ်ကို ဖြိုဖျက်ပြီးပါမှ အရှင်ကို တိုင်းပြည်သို့ ပြန်ပို့ပါမည်”

“အင်အားအနည်းငယ်နှင့် ကြံနိုင်ပါဦးမည်လော အမတ်ကြီး”

“အောင်ရပါစေမည်။ အောင်မြင်လိုသူသည် အချိန်မဆိုင်းဘဲ ပြုစရာရှိသည်ကို ပြုခြင်းမှာ အောင်မြင်ကြောင်းလက္ခဏာပင် ဖြစ် ပါသည်”

ဤစစ်သတင်းကို ဟင်္သာမင်း၏ သူလျှို ဗျိုင်းလည်း ထောက် လှမ်းပြီး သတင်းပို့လေ၏။ ဟင်္သာမင်းသည် စက္ကဝက်ငှက်အမတ် ကြီးနှင့် တိုင်ပင်တော်မူ၏။

စက္ကဝက်အမတ်ကြီးလည်း စစ်သည်တော်တို့ကို ရွေးချယ် စီစစ်ပြီး ဆုလာဘ်ပေးခြင်း၊ ရာထူးတိုးမြှင့်ပေးခြင်းတို့ကို ပြု၏။

မကြာမီ ဥဒေါင်းမင်းသည် ဟင်္သာမင်းခံတပ်ကို လာဝိုင်းလေ ၏။ ထိုအခါ ကျီးသည် ဤသို့ လျှောက်တင်၏။

“ကျွန်တော်မျိုးအား ရန်သူကို ထွက်တိုက်ခွင့်ပြုပါ။ အရှင့် ကျေးဇူးကို ဆပ်ပါရစေ”

“ထွက်မတိုက်ပါနှင့် အဆွေကျီး။ ထိုသို့ထွက်တိုက်ပါက ခံတပ်လုပ်ခြင်း အကျိုးကျေးဇူးသည် အရာထင်မည် မဟုတ် တော့ချေ”

စက္ကဝက်အမတ်ကြီးက တားလေသည်။

ခံတပ်မှာ ခိုင်ခံ့လွန်းသောကြောင့် ရန်သူတို့ တိုက်မရဘဲ ဖြစ် နေလေသည်။

လင်းတအမတ်ကြီးသည် ခိုင်ခံ့လှသော ဟင်္သာမင်း၏ခံတပ် ကို နောက်နေ့နံနက်၌ လေးဘက်လေးတန်မှ ဝိုင်းတိုက်စေ၏။ သူလျှို လွတ်ထားသော ကျီးလည်း ခံတပ်တွင်းရှိအိမ်များကို မီးရှို့ဖျက်ဆီး လေသည်။ ‘ခံတပ်ကျိုးပြီ အောင်ပြီ’ဟု ညာသံပေးကာ တိုက်ကြ၏။ ခံတပ်တွင်းရှိ ငှက်အပေါင်းလည်း ရေထဲ ဆင်းပြေးရတော့သည်။

ဟင်္သာမင်းအနီးတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးကြာသာ ရှိတော့၏။

ဥဒေါင်းမင်း၏ဗိုလ်မှူး ကြက်ဖက လာရောက် ဝိုင်းရံလေ သည်။

“အို ဗိုလ်မှူးကြီးကြာ။ အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်ထံတွင် နေ သနည်း။ လွတ်အောင် ရှောင်ပါတော့လား။ ကျွန်ုပ်၏သားတော် ကိုသာ နောင်အခါတွင် စက္ကဝက်ငှက်အမတ်ကြီးနှင့် တိုင်ပင်ပြီး မင်း မြှောက်ပါလေ”

ဗိုလ်မှူးကြီးကြာသည် အားမလျှော့သောလေသံဖြင့်-

“ကျွန်ုပ်အသက်သွေးဖြင့် ကာကွယ်ပါရစေအရှင်”

ထိုစဉ်မှာပင် ဗိုလ်မှူးကြက်ဖသည် သူ့အတက်ဖြင့် ဟင်္သာမင်းကို ခွပ်လေ၏။ ဗိုလ်မှူးကြီးကြာ ဝင်ကာကွယ်သည်။ ဟင်္သာမင်းကို သူ အနာခံပြီး ရေကန်ရှိရာသို့ ဆောင်ယူခဲ့၏။ ထို့နောက် ဗိုလ်မှူးကြီးကြာသည် ဗိုလ်မှူးကြက်ဖကို အစွမ်းကုန်တိုက်တော့သည်။ သို့သော် ဥဒေါင်းမင်း၏ စစ်သည်များလက်ချက်ဖြင့် ဗိုလ်မှူးကြီးကြာမှာ ကျဆုံးသွားလေသည်။

ခံတပ်ကို သိမ်းပိုက်အောင်မြင်ပြီးနောက် ဥဒေါင်းမင်းသည် မိမိနိုင်ငံသို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

ဟင်္သာမင်းလည်း ရန်သူတို့မရှိတော့သောအခါ စက္ကဝက်အမတ်ကြီးကိုခေါ်ပြီး ခံတပ်ပျက်ခြင်း၊ စစ်ရှုံးရခြင်းကို စုံစမ်းစေသည်။

“အရှင်၊ အကြောင်းမဲ့စွာ မိတ်ဆွေပြုလာသောကျီးကို ယခုအခါ မတွေ့ရတော့ပါ။ သူ့လက်ချက်ပင် ဖြစ်ပေမည်”

ထိုစဉ် သူ့လျှို့ဝှက်ဗျိုင်း ရောက်လာပြန်သည်။

“ကျွန်ုပ်တို့ခံတပ်ကို မီးရှို့သောကျီးကို မြောက်စားသည့်အနေဖြင့် ကပ္ပရကျွန်းတွင် ဘုရင်လုပ်စေမည်ဟု ကြားသိရပါသည်။ ဥဒေါင်းမင်း၏ လင်းတအမတ်ကြီးကမူ အခြားဆုကိုသာ ပေးစေပါသည်။ မြင့်မြတ်သူတို့နေရာ၌ ယုတ်မာသူကို မထားသင့်ကြောင်း အကြောင်းပြပါသည်။

“ထို့အပြင် လင်းတအမတ်ကြီးက ဥဒေါင်းမင်းအား အရှင်နှင့် သူတို့ စစ်တိုက်ရခြင်းအမှားကို လျှောက်တင်ပါသည်။ အရှင်အား

မဟာမိတ်ပြုသင့်သူအဖြစ် လင်းတအမတ်ကြီးက တင်လျှောက်ပါသည်”

ဟင်္သာမင်းသည် သူလျှိုဥဗျိုင်း၏ လျှောက်တင်ချက်များကို နားထောင်ပြီး ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှု ရသွားလေသည်။

စက္ကဝက်ငှက် အမတ်ကြီးကို အကြံဉာဏ်များတောင်းရာ- “ဥဗျိုင်းငှက်၏စကားအရဆိုလျှင် ရန်သူတော် ဥဒေါင်းမင်းသည် စစ်နိုင်ပြီး မာန်မာနတက်နေကြောင်း ကြားသိရပါပြီ။ ထို့ကြောင့် မဟာမိတ်ပြုပြီး စစ်ပြေငြိမ်းဖို့အရေးကို လက်ခံ ဂရုစိုက်လိမ့်မည် မထင်ပါ။ ကျွန်တော်မျိုးတို့၏မိတ်ဆွေ သီဟိုဠ်ကျွန်းသခင် ခေါက်ရှာငှက်မင်းအား စစ်ကူတောင်းဖို့သာ ရှိတော့သည်”

ဟင်္သာမင်းလည်း စက္ကဝက်အမတ်ကြီး အကြံဉာဏ်အတိုင်း ခေါက်ရှာငှက်မင်းထံ အကြောင်းကြားစေ၏။

ခေါက်ရှာငှက်မင်းလည်း ဟင်္သာမင်း စစ်ကူတောင်းသည်ကို ချက်ချင်းကူညီလေသည်။ ဥဒေါင်းမင်းရှိရာသို့ စစ်သည်အမြောက်အမြားနှင့် ချီတက်လာလေတော့၏။ ထိုသတင်းကို ဥဒေါင်းမင်း ကြားသိသော် ‘ဟင်္သာမင်းကို အမြစ်ပြုတ်အောင်တိုက်မည်’ဟု ကြိမ်းဝါးဒေါသဖြစ်တော့သည်။

လင်းတအမတ်ကြီးက မဟာမိတ်ဖွဲ့ စစ်ပြေငြိမ်းဖို့ အကြံပြုလေ၏။

“ထိုသို့ဖြစ်လျှင် သင်အမတ်ကြီး တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ပေလော့”

လင်းတအမတ်ကြီးလည်း အချိန်ဆွဲမနေဘဲ ချက်ချင်းပင် ဟင်္သာမင်း၏ခံတပ်သို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။ ဟင်္သာမင်းသိလျှင် -

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

“လှည့်စားရန်လာပြန်ပြီ အမတ်ကြီးစက္ကဝက်”

“သံသယဖြစ်ဖွယ် မရှိပါအရှင်။ လင်းတအမတ်ကြီးသည် စိတ်သဘောထား မြင့်မြတ်သူ ဖြစ်ပါ၏။ မစိုးရိမ်သင့်ပါ။ လင်းတအမတ်ကြီးကို ချီးမြှောက်ရန် လက်ဆောင်ရတနာတို့သာ အရှင်မင်းကြီး စီစဉ်တော်မူပါ”

စက္ကဝက်ငှက်အမတ်ကြီးက ဖျောင်းဖျစကားဆိုမှ ဟင်္သာမင်းယုံကြည်လက်ခံတော်မူသည်။

မကြာမီ လင်းတအမတ်ကြီးသည် ဟင်္သာမင်းရှေ့မှောက်သို့ ရောက်လာတော့၏။ နှုတ်ခွန်းဆက်စကားများ ပြောဆိုပြီးသော် လာရင်းကိစ္စကို ပြောတော့သည်။

“ဆင်းရဲ၊ ချမ်းသာ အချိန်ကာလမရွေး အသက်ထက်ဆုံး ချစ်ကြည်ပေါင်းသင်းခြင်းဟူသော ပြေငြိမ်းမှုမျိုးဖြင့် စေ့စပ်လိုပါသည်”

လင်းတအမတ်ကြီးစကားကို ကြားရသော် ဟင်္သာမင်းနှင့် စက္ကဝက်အမတ်ကြီးတို့လည်း နှစ်ခြိုက်သဘောကျ လက်ခံကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဟင်္သာမင်းနှင့် ဥဒေါင်းမင်းတို့သည် စက်မက် မပြုတော့ဘဲ ရေငှက်၊ ကုန်းငှက်တို့သည် ချစ်ကြည်ချမ်းသာစွာ နေထိုင်ကြလေတော့သတည်း။

(စစ်ဖြစ်ခြင်းသည် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကျိုးပျက်၏။ ငြိမ်းချမ်းပြေလည်ခြင်းသည် ချမ်းသာစီးပွားကို ပေး၏။)

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

၂၀။ စေတနာကို ဖော်ကားသော မျောက်မိုက်များ

ရှေးအခါက မြစ်ကမ်းတစ်ခုအနီးတွင် လက်ပံပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိ၏။ ထိုလက်ပံပင်တွင် အသိုက်ပြုလုပ် နေထိုင်ကြသောငှက်တို့ ရှိသည်။

တစ်နေ့ မိုးကြီးသည်ထန်စွာရွာသော် မျောက်တို့သည် လက်ပံပင်အောက်၌ မိုးခိုကြလေ၏။ မိုးရေတို့စိုစွတ်ကာ ခိုက်ခိုက် တုန်နေကြသည်ကို ငှက်တို့မြင်လျှင် -

“အို၊ မိတ်ဆွေ မျောက်တို့။ ကျွန်ုပ်တို့သည်ပင် နှုတ်သီးဖြင့် အသိုက်ကို ပြုလုပ်နိုင်ပါသေးသည်။ သင်တို့က ခြေ၊ လက်အစုံရှိပါ လျက် နေထိုင်ခိုအောင်းဖို့ လုံခြုံရာ မရှိပါကလား။”

ကိုယ်ချင်းစာ စေတနာထားသောစိတ်ဖြင့် ပြောသည်ကို မျောက်တို့မှာ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ကို ကဲ့ရဲ့ပြောင်လှောင် သည်ဟု ထင်ကြ၏။

ထို့နောက် မိုးစဲသည်နှင့် သစ်ပင်ပေါ်တက်ကာ ငှက်သိုက်များကို ဖျက်ဆီးလေတော့သည်။ မပျံသန်းမထွက်ပြေးနိုင်သော ငှက်ပေါက်စများကို မြေပေါ်ပစ်ချ သတ်ပစ်ကြတော့သည်။

စေတနာကောင်းဖြင့် ဝေဖန်အကြံပေးမိသော ငှက်တို့မှာ ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြင့် ထွက်ပြေးရတော့သည်။

(လူမိုက်တို့သည် စေတနာကို စော်ကားတတ်၏။)

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

၂၁။ အတင့်ရဲသောမြည်း

ရှေးအခါက 'ဝိလာသ' ဟူသော ခဝါသည် (အဝတ်လျှော် သမား) တစ်ယောက် ရှိ၏။ ထိုသူမှာ ဆင်းရဲလှသဖြင့် သူပိုင်သော မြည်းကိုပင် အစာဝအောင် မကျွေးနိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် မြည်းပိန်က လေးကို ကျားသားရေခြံပေးကာ သူများလယ်ကွင်းထဲလွှတ်ပြီး စား သောက်စေရ၏။

မြည်းပိန်ကလေးသည် ကျားသားရေခြံထားသဖြင့် ရုတ် တရက် မြင်ရသူတို့မှာ ကျားဟုထင်ပြီး အနီးမကပ်ဝံ့ချေ။ လယ်ထဲ ယာထဲက စပါးသီးနှံတို့ကို ကျားကတော့ စားမည်မဟုတ်ဟု ယုံပြီး မည်သူမျှ မချောက်လှန့် မမောင်းထုတ်ကြချေ။

ထိုသို့ အစားချောင်နေသဖြင့် မြည်းပိန်ကလေးမှာ ဝဖိုးပြီးအား ခွန်ဗလ တိုးလာသည်။ လူတို့က ကျားဟု ထင်မှတ်နေခြင်းကိုလည်း ကျေနပ်နေတော့သည်။

တစ်နေ့တွင် ကျားကိုပစ်သတ်ရန် စောင့်နေသော လယ်ရှင် တစ်ဦးနှင့် ဆုံတော့သည်။

မြည်းက လယ်ရှင်ကို သူကဲ့သို့ မြည်းတစ်ကောင်ဟုထင်ကာ ဟိသံပေးလိုက်သည်။ လယ်ရှင်က ကျားအစစ်မဟုတ်သော မြည်းကို လေးဖြင့် အသာလေး ပစ်သတ်လိုက်လေတော့၏။

(အတင့်ရဲလွန်းလျှင် ဘေးတွေ့တတ်သည်။)

ပန်းချေပြည်စာအုပ်တိုက်

၂၂။ ဉာဏ်ကောင်းသောယုန်

ရှေးအခါက ဆင်တစ်အုပ်သည် မိုးခေါင်ရေရှားဘေးဒဏ်ကို ခံစားကြရလေရာ -

“အရှင်။ ကျွန်ုပ်တို့ကို ကယ်ပါဦး။ သားငယ်တို့ရော ကျွန်ုပ်တို့ပါ ရေမချိုးရဘဲ ဖြစ်နေပါပြီ”

ဤသို့ အုပ်စီးခေါင်းဆောင်ဆင်ကြီးကို ပြောဆိုတိုင်တည် ကြလေသည်။

ထိုအခါ ခေါင်းဆောင်ဆင်ကြီးက ဆင်အုပ်ကို ရေအိုင်ရှိရာ သို့ ဦးဆောင်ခေါ်ခဲ့ပြီး နေ့တိုင်း ရေချိုးစေ၏။

ရေအိုင်ကမ်းစပ်တွင် ယုန်တို့ နေထိုင်လျက်ရှိရာ၊ ဆင်အုပ်ဒဏ်ကြောင့် နေ့တိုင်းလိုလိုပင် ယုန်တို့အနင်းခံရပြီး သေကျေကြရလေသည်။

“ကြာလျှင်ဖြင့် ငါတို့ မျိုးပြုတ်ချေတော့မည်။ ကြံကြပါဦး”

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

ယုန်တို့ စိုးရိမ်ပူပန်နေကြလေရာ ယုန်အိုတစ်ကောင်က
 “သင်တို့ မစိုးရိမ်ပါနှင့်။ ကျွန်ုပ် တားမြစ်ပေးပါမည်”
 ဤသို့ပြောကာ ဆင်အုပ်ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ဆင်အုပ်
 အနီးသို့ ရောက်သောအခါ တောင်ကမူတစ်ခုပေါ်တက်ပြီး ခေါင်
 ဆောင်ဆင်ကြီးကို အရိုအသေပြုလေသည်။
 “သင်ကား ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်က လာသလဲ”

ပန်းချီပြင်စာအုပ်တိုက်

“ကျွန်ုပ်ကား အရှင်လမင်းက စေလွှတ်လိုက်သော ယုန် သံတမန်ပီပီ ကျွန်ုပ်သည် အရှင်လမင်း၏အမိန့်စကားကို ပြောဆိုပါ မည်။ အရှင်လမင်း၏ အမိန့်တော်မှာ -

“ငါ လမင်း၏ရေအိုင်ကို စောင့်ရှောက်နေရသော ယုန်တို့ကို သင်တို့ဆင်အပေါင်းက နင်းချေနှင့်ထုတ်နေသည်မှာ မလုပ်အပ်ပါ။ ဤယုန်တို့သည် ငါနှင့် ပတ်သက်နေသူများ ဖြစ်၏။ ‘ယုန်တံဆိပ် ပါသော လမင်း’ ဟူ၍ သင်တို့ မကြားဘူးပါသလော”

ခေါင်းဆောင်ဆင်ကြီးမှာ ယုန်အို၏ အမိန့်ကြားသံပါပါ ခပ်တည်တည်ပြောဆိုသောစကားကို အမှန်ထင်ပြီး လန့်သွား၏။

“အို၊ အရှင် သံတမန်။ ကျွန်ုပ်တို့မသိ၍ ပြုမိခြင်းကို ခွင့် လွှတ်ပါ။ နောင်အခါ ဤရေအိုင်သို့ မလာတော့ပါ”

“သင့်စကားကို တည်ပါစေ။ သို့သော် သင်တို့ကို စိတ်ဆိုး ဒေါသဖြစ်ကာ အသားတဆတ်ဆတ်တုန်နေသော လမင်းကို ရှိခိုး တောင်းပန်လိုက်ပါဦး”

ယုန်တို့သည် ညအခါ၌ ခေါင်းဆောင်ကို ရေအိုင်သို့ခေါ်ခဲ့ လေသည်။ ရေ၌ လှုပ်ရှားထင်ဟပ်နေသော လရိပ်ကို ပြလေသည်။

ဆင်ကြီးလည်း အမျိုးမျိုးတောင်းပန်ရှိခိုးပြီး ရေအိုင်မှ တစ်ချိုး တည်း လစ်ပြေးလေတော့သည်။

ထိုအခါမှစ၍ ယုန်တို့သည် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ကြရလေ တော့သတည်း။

(ကိုယ့်ထက်အားကြီးသူကို ဉာဏ်အားကျပြီး ယှဉ်ပြိုင်ရ၏။)

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

၂၃။ ယုတ်မာသူကြောင့် ဘေးသင့်ပုံ

ရှေးအခါက ဥဇ္ဇေနီမြို့သို့သွားသော လမ်းနံဘေးရှိ ညောင်ပင် တွင် ဟင်္သာငှက်နှင့် ကျီးငှက်တို့ အတူတကွ နေထိုင်ကြသည်။

အရိပ်ကောင်းလှသဖြင့် ခရီးပန်းသူတို့အဖို့ နားနေအိပ်စက် ဖွယ်ရာ ဖြစ်နေလေသည်။ တစ်နေ့၌ ခရီးသွားတစ်ယောက်သည် ညောင်ပင်ရင်း၌ နားနေအိပ်စက်လေ၏။

တစ်ခုသောနေပြောက်သည် ညောင်ရွက်တို့ကြားမှနေ၍ ခရီး သွား၏ မျက်နှာပေါ် ထိုးကျလာ၏။ စိတ်ကောင်းရှိသော ဟင်္သာငှက် မှာ ခရီးပန်းလာသူ နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်စက်နိုင်ရန် နေပြောက်ကို တောင်ပံဖြန့်ကား၍ ကာပေးထားသည်။

ခရီးသွားမှာ မောမောဖြင့် ပါးစပ်ဟပြီးအိပ်နေလေရာ ယုတ် မာသောကျီးကမူ ခရီးသွားပါးစပ်ထဲသို့ ချေးပါချေလေသည်။ ကျီး ယုတ်မာကြောင့် အိပ်ရာမှလန်နိုးပြီး ဒေါသဖြစ်ကာ သစ်ပင်ပေါ် လှမ်းကြည့်သည်။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

အတောင်ဖြန့်လျက် မိမိကို နေကာပေးထားသော ဟင်္သာငှက်
အား အထင်လွဲကာ အသင့်ပါလာသောမြားဖြင့် ပစ်သတ် လိုက်တော့
သည်။ စိတ်ကောင်းရှိသောဟင်္သာမှာ ယုတ်မာသော ကျိုးနှင့် သစ်ပင်
တစ်ပင်တည်း အတူနေမိသဖြင့် အသက်ဆုံးရှုံးရလေသည်။

(သူယုတ်မာနှင့် ပေါင်းဖက်မိက အကျိုးမရှိ၊ ဘေးထိတတ်သည်။)

ပန်းချီပြင်စာအုပ်တိုက်

၂၄။ အတုအယောင် မြေခွေး

ရှေးအခါက မြေခွေးတစ်ကောင်သည် မြို့အနီးသို့လာပြီး အစာရှာဖွေစဉ် မဲနယ်ရည်အိုးထဲသို့ အမှတ်တမဲ့ ကျသွားလေသည်။ မဲနယ်ရည်အိုးထဲမှ ထပြေးလေသည်။

တောထဲသို့ရောက်သောအခါ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးပင် မူလအရောင်မရှိတော့ဘဲ မဲနယ်ရောင် ပြာနုမ်းနေသည်ကို သတိပြုမိ၏။ ထိုအခါ အခြားမြေခွေးများနှင့်မတူသော သူ့အရောင်ကို အသုံးချလှည့်စားဖို့ ကြံတော့သည်။

အခြားသောမြေခွေးများသည်လည်း သူ့ကိုမြင်သောအခါ အံ့ဩနေကြလေသည်။

“အို၊ မြေခွေးအပေါင်းတို့။ အံ့ဩမနေကြနှင့်။ တောစောင့်နတ်သည် အကျွန်ုပ်အား တောဘုရင်အဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်လေပြီ။ ထို့ကြောင့် သင်တို့နှင့်မတူသော အပြာရောင်ဆေးရည်ကို သွန်းလောင်း

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

မြောက်စားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်နောင်ကို ဤတောတွင်း၌ ကျွန်ုပ်၏အမိန့်ဖြင့်သာ သွားလာလုပ်ကိုင်ကြပါ။”

မြေခွေးအပေါင်းလည်း အမှန်ဟုထင်ပြီး ရှိခိုးကြလေတော့သည်။ အခြားသော တောနေတိရစ္ဆာန်တို့မှာလည်း ဘာမျှ ဆင်ခြင်စဉ်းစားမနေဘဲ တစ်ဆင့်စကားနှင့်ပင် မြေခွေးကို ဘုရင်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုကြလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျား၊ ဆင်၊ ခြင်္သေ့၊ တောကျွဲ၊ တောဝက်တို့ကဲ့သို့သော တကယ့်သားကောင်ကြီးများ၏ လေးစားမှုကိုပါ ခံရလေသည်။

မြေခွေးတုလည်း ဘဝင်မြင့် စိတ်ကြီးဝင်နေတော့သည်။ သူနှင့် မျိုးနွယ်တူ မြေခွေးတို့ကိုပင် မတူမတန် ရှက်သည့်ဟန်နှင့် ဆက်ဆံလေတော့၏။ ဤသို့ဖြင့် ဘဝတူမြေခွေးတို့ကို တဖြည်းဖြည်း ရှောင်ရှားနေခဲ့လေသည်။

အခြားမြေခွေးတို့မှာလည်း မိမိတို့မျိုးတူမြေခွေးက ဘုရင်အာဏာရနေပါလျက် မျက်နှာလွဲ ပစ်ပယ်ခြင်းခံရသည့်အတွက် စိတ်နှလုံး ညှိုးနွမ်းကြရလေသည်။ ထိုအခါ မြေခွေးအိုကြီးတစ်ကောင်က ဤသို့ အကြံပေးလေ၏။

“အမျိုးအနွယ်ကို စောင့်ရှောက်ရမှန်းမသိသော ဤမြေခွေးအတွက် စိတ်မပျက်ကြပါနှင့်။ ငါတို့တစ်မျိုးလုံးအား နှိပ်စက်ပြုနေသော ဤမြေခွေးကို ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်း ကြံစည်သင့်ပြီ။ ငါတို့နှင့် အရောင်မတူရုံမျှသာရှိပါလျက် ကျား၊ ခြင်္သေ့တို့ကိုပင် လှည့်စားဗိုလ်လုပ်နေလေသည်။ ငါတို့ကဲ့သို့ သာမန်ခွေးသာဖြစ်ကြောင်း ဖော်ထုတ်ဖို့ အချိန်တန်ပါပြီ။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

“အို မြေခွေးအပေါင်းတို့။ သင်တို့ ကောင်းစွာနားထောင်ကြပါ။ ညနေရောက်လျှင် ငါတို့သည် ထိုမြေခွေးအနီးသွားပြီး တစ်ပြိုင်နက်တည်း အသံကုန် အူကြပါစို့။ ထိုအခါ သူလည်း ဇာတိပြုကာ မအူဘဲ နေနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ ထိုအခါ မြေခွေးမျှသာဖြစ်သော သူ့ဘဝအမှန်ကို သိပြီး ကျား၊ ခြင်္သေ့တို့သည် ကိုက်သတ်ကြပေလိမ့်မည်”

ဤသို့ဖြင့် မြေခွေးမျှသာဖြစ်ကြောင်း သိသွားကြသည်နှင့် ကျားသည် မြေခွေးတုကို ကိုက်သတ်လိုက်လေတော့သည်။

(ဘဝင်မြင့်၊ ဘဝမေ့ခြင်းသည် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်တတ်၏။)

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

၂၅။ ကျေးဇူးသိသော ဝီရဝရ

ရှေးအခါက ကာသိတိုင်းကိုအုပ်စိုးသော သုဒ္ဓကမင်းကြီးထံသို့ ဝီရဝရဟူသော ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့်ပြည့်စုံသည့် သူရဲကောင်းတစ်ဦး ရောက်လာ၏။ ဦးစွာ တံခါးမှုးနှင့် တွေ့ဆုံပြီး -

“အရှင်ထံ အမှုထမ်းလိုပါသည်။ ဝင်ရောက် ဖူးမြော်ခွင့်ပြုပါ”

တံခါးမှုးကလည်း မင်းကြီးရှေ့မှောက် ခေါ်ဆောင်ခဲ့၏။

“သင်ကား ငါ့ထံ အမှုထမ်းမည်ဟု ဆိုသည်။ လစာရိက္ခာ မည်ရွေ့မည်မျှ ယူမည်နည်း”

“တစ်နေ့လျှင် ရွှေဒင်္ဂါးလေးရာ ပေးပါအရှင်မင်းကြီး”

“သင့်တွင် နောက်လိုက်အဖော်အပေါင်း မည်မျှရှိသနည်း”

“ကျွန်တော်မျိုး၏ အဖော်အပေါင်းကား လက်ရုံးနှစ်ဖက်နှင့် စား၊ သန်လျက်သာ ဖြစ်ပါသည် အရှင်မင်းကြီး”

“ဤသို့ဆိုလျှင် သင်တောင်းသော အဖိုးစားနားကို ငါ မပေးနိုင်ပါ”

ထိုအခါ ဝီရဝရမင်းသားလည်း မင်းကြီးအားရှိခိုးကာ ပြန်သွားလေသည်။

မူးမတ်တို့လည်း မင်းကြီးအား ဤသို့ လျှောက်တင်ကြလေသည်။

“အရှင်မင်းကြီး။ ဤမင်းသား၏အစွမ်းအစကို လေးရက်မျှ ရိက္ခာဒင်္ဂါးပေး၍ လေ့လာကြည့်ရှုသင့်ပါသည်။ သူတောင်းသော အခကြေးငွေနှင့် သူ့အရည်အချင်း တန်မတန်ကို သိရှိရပါလိမ့်မည်”

မင်းကြီးလည်း မူးမတ်တို့အကြံပေးသည့်အတိုင်း မင်းသားကို ပြန်ခေါ်ကာ ခစားစေသည်။

ဝီရဝရ မင်းသားသည် တစ်နေ့စာရသော ရွှေဒင်္ဂါးလေးရာကို မည်သို့ သုံးစွဲသနည်းဟု စုံစမ်းကြည့်လေသည်။

ဝီရဝရသည် ရသော ရွှေဒင်္ဂါး၏တစ်ဝက်ကို နတ်နှင့်ပုဏ္ဏားတို့အား ပေးလှူ၏။ နောက်ဆုံးကျန်သော အစုကိုသာ သူနှင့် သူ့မိသားစု သုံးစွဲလေသည်။

ဝီရဝရသည် ဓား သန်လျက်ကို စွဲကိုင်ကာ နန်းတော်တံခါးဝ၌ နေ့ရောညဉ့်ပါ ခစား၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင် ခွင့်ပြုမှသာ နေအိမ်သို့ ပြန်၏။

လကွယ်ည သန်းခေါင်ယံ၌ သနားဖွယ်ရာငိုသံကြား၍-

“အချင်း ဝီရဝရ။ ဤငိုသံကို သွားစုံစမ်းချေ”

“မှန်လှပါ အရှင်မင်းကြီး”

ဝီရဝရလည်း ထွက်သွားလေသည်။

မင်းကြီးလည်း ဝီရဝရ မရှိမှ -

‘ဤသို့သော ညဉ့်သန်းခေါင်ယံ၌ တစ်ယောက်တည်း လွှတ်၍ မသင့်တော်ဟု ထင်သည်။ ငါကိုယ်တိုင် လိုက်သွားဦးမှ’

ပုဆိုးပြည်စာတင်စဉ်

ဤသို့စဉ်းစားပြီး ဝီရဝရနောက်ကို လိုက်ခဲ့လေသည်။ ဝီရဝရကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ရင်း မြို့ပြင် ရောက်လာလေသည်။

ဝီရဝရသည် မြို့ပြင်အမှောင်ရိပ်၌ အဝတ်တန်ဆာ ကောင်းစွာဝတ်ထားသော လှပသည့်မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက် ငိုနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“အို နှမငယ်။ အဘယ်ကြောင့် ငိုနေရသနည်း။ သင်ကား ဘယ်သူပါလိမ့်”

“သုဒ္ဓကမင်းကြီး၏ ထီးချက်စောင့်နတ်သမီး ဖြစ်ပါသည်။ မင်းကြီး၏ဘုန်းတော်ရိပ်၌ ကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်ခဲ့ရပါသည်။ သို့သော် မင်းကြီးသည် သုံးရက်မြောက်နေ့၌ မိဖုရား၏အပြစ်ကြောင့် နတ်ရွာစံလိမ့်မည်။ မင်းကြီးမရှိလျှင် ကျွန်ုပ်လည်း အားကိုးရာမဲ့ချေပြီ”

နတ်သမီးလည်း ပြန်လည် ငိုကြွေးလေတော့၏။

“မငိုပါနှင့် နှမငယ်။ လွတ်မြောက်သည့်နည်း ရှိမည်လော။ စဉ်းစားပါဦး”

“ရှိပါသည်။ သင်မင်းသား၏ သားငယ်ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ပြီး သဗ္ဗမင်္ဂလာနတ်သမီးအား ပူဇော်ပါ။ ထိုသို့ပူဇော်လျှင် မင်းကြီးအသက်ရာကျော် ရှည်ပေမည်”

ဤသို့ပြောပြီး နတ်သမီး ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ဝီရဝရ မင်းသားလည်း အိမ်သို့ပြန်ပြီး ထိုအကြောင်းကို ဇနီးနှင့် သားငယ်ကို ပြောပြ၏။

သားငယ် သတ္တိဓရလည်း -

“အို အဖ၊ မပူပါနှင့်။ သားတော်သည် မင်းကြီး၏အသက် ကိုကာကွယ်ရန် အသုံးဝင်သည်ဆိုသဖြင့် ဝမ်းမြောက်လှပါပြီ။ သားတော်ဦးခေါင်းကို အရင်ဖြတ်၍ ပူဇော်ပါ။ ဤသို့ မြင့်မြတ်စွာ အသက်စွန့်ခြင်းကား ကုသိုလ်ထူးလှပါသည်”

ဝီရဝရ၏ဇနီးလည်း -

“သားတော် အသက်စွန့်ခြင်းကား မြတ်ပါသည်။ ဤတာဝန် ကိုမကျေလျှင် မင်းကြီးထံမှ တစ်နေ့ ရွှေဒင်္ဂါးလေးရာရသော ကျေးဇူးကို မသိရာရောက်ပေမည်။ အလျင်အမြန် ဆောင်ရွက်ပါ”

သဗ္ဗမင်္ဂလာနတ်သမီး၏နတ်ကွန်းသို့ သွားကြကာ ဝီရဝရ သည် ဤသို့ တိုင်တည်လေသည်။

“အရှင်နတ်သမီး။ သုဒ္ဓကမင်းကြီး၏အောင်မြင်မှုကို နှစ် သက်ပါသလား။ အကျွန်ုပ်တို့၏ ပူဇော်ခြင်းကို လက်ခံပါလော့”

သားငယ် သတ္တိဓရ၏ဦးခေါင်းကိုဖြတ်ကာ နတ်ကွန်း၌ တင် လေ၏။ ထို့နောက် ဝီရဝရသည် -

“ငါကား အရှင်ကျေးဇူးကို ဆပ်ပြီးလေပြီ။ ငါ၏ ချစ်လှစွာ သော သားတော်သည်လည်း မရှိတော့ပြီဖြစ်၍ ငါ၏ အသက်ရှင် ခြင်းသည် သေသူနှင့် မခြားပြီ”

ဤသို့ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ကာ မိမိ၏ဦးခေါင်းကို မိမိပြန်ဖြတ် လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ဝီရဝရ၏ဇနီးကလည်း -

“သားနှင့် လင်မရှိဘဲ လောက၌ ရှင်ခြင်းကား အနှစ်မရှိ”
ဟုဆိုကာ မိမိခေါင်းကို သန်လျက်နှင့် ဖြတ်လိုက်လေသည်။

ဤအဖြစ်အပျက် အစအဆုံးကို သုဒ္ဓကမင်းကြီး မြင်တွေ့
ကြားသိရသောအခါ အလွန်အံ့ဩ ချီးကျူးလေတော့သည်။

ထို့နောက် မင်းကြီးသည် -

မြင့်မြတ်သော အစေအပါး ဝိရဝရမရှိဘဲ ထီးနန်းစံရခြင်း
ကား အကျိုးမရှိဟုဆုံးဖြတ်ကာ သူ့ဦးခေါင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင်
ဖြတ်မည်ပြုလျှင် -

“အို၊ ချစ်သား”

သဗ္ဗမင်္ဂလာနတ်သမီးသည် အချိန်မီဆွဲ၍ တားမြစ်လေ၏။

“သင့်အား ကျေနပ်ပါပြီ။ သင့်အသက် ပျက်စီးစရာကား
လုံးဝ မရှိတော့ပါပြီ”

သုဒ္ဓကမင်းကြီးလည်း နတ်သမီးခြေရင်းတွင် ပျပ်ဝပ်စွာ ထိုင်
၍ ရှိခိုးပြီးတောင်းပန်လေ၏။

“အရှင် နတ်သမီး။ နိုင်ငံသည်လည်းကောင်း၊ အသက်သည်
လည်းကောင်း အကျိုးမရှိတော့ပါ။ သနားတော်မူပါလျှင် ကျွန်ုပ်၏
အမှုထမ်း ဝိရဝရ မိသားစုတစ်စုလုံး အသက်ရှင်အောင် ပြုလုပ်ပေး
တော်မူပါ။ သို့မဟုတ်ပါ ကျွန်ုပ်မှာ သေဖို့သာ ရှိပါတော့သည်”

ဤသို့ ကတိပြေးပြီးလျှင် သဗ္ဗမင်္ဂလာနတ်သမီးသည် ပျောက်
ကွယ်သွား၏။

သုဒ္ဓကမင်းကြီးမှာ နန်းတော်သို့ တိတ်တဆိတ် ပြန်ဝင်ခဲ့၏။
ဝီရဝရလည်း သားမယားနှင့်အတူ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့၏။

နံနက်ရောက်သော် တံခါးဝတွင် ဝီရဝရကို အရင်ကကဲ့သို့
တွေ့ရလေ၏။

သုဒ္ဓကမင်းကြီးလည်း ညီလာခံတွင် ဝီရဝရအား ညက
အကြောင်းကို မေးမြန်းကြည့်၏။

“ညကငိုကြွေးသံကား အဘယ်ကြောင့်နည်း”

“မိန်းမတစ်ယောက်ငိုသံ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်မျိုးကို မြင်
တွေ့သောအခါ ပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။ အခြားအကြောင်းထူး
မရှိပါ အရှင်မင်းကြီး”

သုဒ္ဓကမင်းကြီးသည် ဝီရဝရ၏ ဂုဏ်မဖော်တတ်ဘဲ ကျိုးနွံ
လျှို့ဝှက်သောစိတ်သဘောကို အထူးနှစ်သက် သဘောကျသွားလေ
သည်။ ထို့ကြောင့် ချီးကျူးစကား အထပ်ထပ်ဆိုကာ ကဏဋမြို့ကို
အပိုင်စား ပေးသနားလိုက်လေသည်။

(အရှင်ကျေးဇူးကို သိပြီး၊ အရှင်အကျိုးကိုကြည့်ကာ အသက်စွန့်ဝံ့သူ
ကား သစ္စာခံ ကျေးကျွန်ကောင်းတည်း။)

(ကျေးကျွန်လက်အောက်ငယ်သားတို့အကျိုးကို ကြည့်တတ်သူကား
အရှင်သခင်ကောင်းတည်း။)

၂၆။ မတူဘဲ တုသည့် ဆတ္တာသည်

ရှေးအခါက အယုဒ္ဓယမြို့သား စူဠာမဏိဆိုသူသည် ငွေကြေး ဥစ္စာ လိုချင်လှသဖြင့် ဗိဿနိးနတ်မင်းကြီးအား အထူးပင် ကိုးကွယ် လေ၏။ ဗိဿနိးနတ်မင်းကြီးသည် ဘီလူးတို့ကိုအုပ်စိုးသော နတ်မင်း အား စူဠာမဏိအလိုကို ဖြည့်ဆည်းရန် ခိုင်းစေ၏။

ထိုနတ်မင်းသည် စူဠာမဏိအား အိပ်မက်တွင် မြင်မက်စေ ပြီး အိပ်ရာထဲ၌ ညွှန်ကြားပြောဆို၏။

“အမောင်လုလင်။ သင်သည် ယနေ့နံနက်စောစော၌ ခေါင်း တုံးရိတ်ပြီးလျှင် တုတ်တစ်ချောင်းကိုင်ကာ အိမ်တံခါး၌ စောင့်နေ လေ။ သင့်အိမ်သို့ ရဟန်းတစ်ပါးကြွလာလျှင် တုတ်ဖြင့် အသေ ရိုက်သတ်လော့။ ထိုအခါ အရိုက်ခံရသောရဟန်းသည် ရွှေတုံးကြီး ဖြစ်သွားလိမ့်မည်”

ချမ်းသာချင်သော စူဠာမဏိလည်း အိပ်မက်အတိုင်း နံနက် စောစော၌ ထ၊လုပ်လေ၏။ ဆတ္တာသည် (ဆံပင်ညှပ်သမား)ကို ခေါ်ပြီး ခေါင်းတုံးရိတ်လေ၏။ ဆတ္တာသည်လည်း အပြုအမူဆန်း သဖြင့် မေးကြည့်ရာ အိပ်မက်ကို ပြောပြလေ၏။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

စူဠာမဏိသည် ခေါင်းတုံးရိတ်ပြီးသော် အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း တံခါး၌စောင့်ကာ ရပ်လာသောရဟန်းကို ရိုက်သတ်၏။ အိပ်မက် တဲကအတိုင်းပင် ရွှေဖြစ်သွားသဖြင့် စူဠာမဏိမှာ ချမ်းသာသွားလေ သည်။

ဆတ္တာသည်လည်း ထိုအကြောင်းကို ယုံကြည်ပြီးလျှင် စူဠာ မဏိလုပ်သည့်အတိုင်း နောက်နေ့မနက်၌ လုပ်လေ၏။ သို့သော် ရိုက်သတ်ခံရသော ရဟန်းသည် ရွှေမဖြစ်ဘဲ ဆတ္တာသည်သည်သာ မင်းမှုထမ်းတို့ ဖမ်းဆီးအရိုက်ခံရပြီး သေဆုံးသွားရလေတော့၏။

(သူဖြစ်တိုင်း ကိုယ်ဖြစ်ရမည်ဟု တစ်ထစ်ချ မယူဆပါနှင့်။)

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

၂၇။ နှုတ်မထိန်းနိုင်သော လိပ်

မာဂဓတိုင်းရှိ ရေကန်တစ်ခုတွင် ဟင်္သာညီနောင်တို့ နေထိုင်ကြလေသည်။ ထို ဟင်္သာညီနောင်နှင့်အတူ လိပ်တစ်ကောင်သည်လည်း မိတ်ဆွေအဖြစ် နေထိုင်လေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ တံငါတို့ ရောက်လာပြီး -

“နောက်နေ့ဆိုလျှင် သည်ရေအိုင်ရှိ ငါးများကို ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီး ဖမ်းကြလိမ့်မည်” ဟု တိုင်ပင်ပြောဆိုကြလေသည်။

ထိုစကားကို လိပ်ကကြားသိသော် ဟင်္သာညီနောင်တို့အား

“ကျွန်ုပ်အား အခြားဘေးလွတ်ရာသို့ ကူညီပို့ဆောင်ပေးကြပါ”

လိပ်လည်း ကြိုတင်စဉ်းစားထားပြီးဖြစ်သည့်အလျောက်

“အဆွေတို့က တုတ်တစ်ချောင်း၏ တစ်ဘက်စီကို ကိုက်ချီပြီး ပျံသန်းပါ။ ကျွန်ုပ်က ထိုတုတ်ကို အလယ်က ကိုက်ချီကာ လိုက်ခဲ့ပါမည်”

“သင့်အကြံက ကောင်းလှပါသည်။ သို့သော် ထိုသို့ ကိုက်ချီပျံသန်းကြသည်ကို လူအပေါင်းမြင်သော် အံ့ဩပြောင်လှောင်

ပန်းစွယ်ပြည်စာအုပ်တိုက်

ပန်းဆွဲပြင်စာအုပ်တိုက်

အော်ဟစ်ကြပေမည်။ ထိုအခါ၌ သင်က ပြန်လည်ပြောဆိုမိပါလျှင် မြေပေါ်သို့ပြုတ်ကျပြီး သေလိမ့်မည်”

“အဆွေတို့။ ကျွန်ုပ် ဘေးဖြစ်မည့်အကြောင်းကို သိပါသည်။ တုတ်ကိုကိုက်ထားသော ပါးစပ်ကို မဟပါ”

လိပ်က အထပ်ထပ်အခါခါ ကတိပေးသောကြောင့် လိပ် အကြံအတိုင်း ကူညီပို့ဆောင်ပေးကြပါသည်။

ဟင်္သာငှက်နှစ်ကောင်က လိပ်ကို တုတ်တစ်ချောင်း၌ ကိုက်ကာ ပျံသန်းလာသည်ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်ကြ၏။ နွားကျောင်းသားငယ်တို့သည် အောက်မှ အော်ဟစ်ပြေးလိုက်ကြလေသည်။

“လိပ်ကြီးကျလာရင် ငါတို့ ပြုတ်စားပစ်မယ်”

“ကျလာရင် အိမ်ကို ယူသွားမယ်”

“ရေအိုင်နားမှာ မီးဖုတ်စားမယ်”

ဤသို့ အော်ဟစ်သံကိုကြားသော် လိပ်သည် မခံချင်သော စိတ်ကြောင့် သတိမေ့လျော့ကာ -

“ငါ့အသားကိုစားရဖို့ မမျှော်နှင့်။ ပြာကိုသာ စားကြ” ဟု ပြန်ပြောမိလေ၏။ စကားမဆုံးမီပင် မြေပေါ်သို့ ပြုတ်ကျလေတော့သည်။ နွားကျောင်းသားငယ်တို့လည်း လိုက်ဖမ်းကာ သတ် စားလိုက်ကြတော့သည်။

(နှုတ်မစောင့်စည်းနိုင်လျှင်၊ ဘေးဒုက္ခ ရောက်တတ်သည်။)

ပန်ချေပြည်စာအုပ်တိုက်

၂၀။ ငါး သုံးကောင်

ရှေးအခါက ရေအိုင်တစ်ခုတွင် ကံကိုသာ ယုံကြည်လွန်းသော ငါး၊ ဉာဏ်ကိုသာ ယုံကြည်လွန်းသော ငါး၊ ဝီရိယကိုသာ ယုံကြည်လွန်းသော ငါး ဟူသော ငါးသုံးကောင် နေထိုင်ကြသည်။

တစ်ည၌သော် တံငါတို့ ကွန်ပစ်ဖို့အတွက် စုရုံးရောက်လာကြလေသည်။

ဝီရိယကို ယုံသောငါးသည် တခြားအိုင်သို့ ပျင်းရိဖင့်နှေးမနေဘဲ ပြောင်းရွှေ့သွားပြီးဖြစ်၏။ ဉာဏ်ကို ယုံသောငါးသည်လည်း တံငါ တို့လက်မှ ဉာဏ်ဖြင့် အလွတ်ရုန်းမည်ဟု ထိုအိုင်၌ပင် သတိဖြင့် နေ၏။ ကံကိုယုံသောငါးမှာ ဘာမျှကြံစည်မှုမရှိဘဲ 'ကံတရားအတိုင်း'ဟု သဘောပိုက်ကာ နေနေလေသည်။

နံနက်ရောက်၍ ကွန်ပစ်သော် ကံကိုယုံသော ငါးနှင့် ဉာဏ်ကိုယုံသောငါးကို မိလေ၏။ ဉာဏ်ကိုယုံသောငါးမှာ သေချင်

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

ယောင်ဆောင်နေ၏။ တံငါတို့သည် ငါးသေဟု သဘောထားပြီး ပေါ့ပေါ့ဆဆဖြင့် ပိုက်မှဖယ်ထုတ်လေသည်။ အလစ်တွင် ကုန်းပေါ်မှ ရေသို့ ခုန်ချလွတ်မြောက်သွားလေ၏။

ကံကိုယုံပြီး ဝီရိယမဲ့၊ အကြံဉာဏ်မဲ့သော ငါးမှာမူ တံငါတို့ လက်၌ သေသွားလေတော့သည်။

(ကံတစ်ခုတည်းယုံပြီး မည်သည့်အလုပ်ကိုမျှ ပုံအပ်မလုပ်သင့်ပါ။)

ဖုန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

၂၉။ သေမင်းကို ဖိတ်ခေါ်သူ

ရှေးအခါက မြစ်ကမ်းပါးတစ်ခုတွင် ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိလေသည်။ ထိုညောင်ပင်ပေါ်တွင် ဗျိုင်းတို့ နေထိုင်ကြပြီး၊ ညောင်ပင်ရင်း သစ်ခေါင်းထဲတွင်ကား မြွေတစ်ကောင် ရှိ၏။

ထိုမြွေသည် ဗျိုင်းငယ်တို့ကို နေ့စဉ် ယူငင်စားသောက်လေ သဖြင့် အမိအဖဗျိုင်းတို့မှာ ငိုကြွေးသောက အမြဲဖြစ်ရလေသည်။ ထိုသို့ ရင်သွေးများအတွက် ပူဆွေးနေရသောအဖြစ်ကို မကြည့်ရက် သော ဗျိုင်းအိုတစ်ကောင်က ဤသို့ အကြံပေးလေသည်။

“အဆွေတို့။ မြစ်ကမ်းတစ်နေရာတွင် မြွေပါတွင်းတစ်ခု ရှိ သည်။ သင်တို့သည် ရေအိုင်မှ ငါးဖမ်းပြီး မြွေပါတွင်းဝမှ မြွေသစ် ခေါင်းအထိ တစ်ကောင်စီ ချချထားလော့။ မြွေပါသည် ငါးများကို တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင်စားကာ လိုက်လာလိမ့်မည်။ နောက်ဆုံးတွင် မြွေကိုတွေ့ပြီး ကိုက်သတ်ပေလိမ့်မည်”

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

ဗျိုင်းအပေါင်းတို့လည်း ထိုအကြံအတိုင်း လုပ်ကြလေ၏။
မြွေပါလည်း ငါးများကို အစဉ်အတိုင်းစားလာရင်း မြွေကိုတွေ့သော်
ကိုက်သတ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ညောင်ပင်ပေါ်က ဗျိုင်းငယ်များကိုမြင်သော် နေ့
တိုင်း တက်စားပြန်တော့သည်။

(အဖြစ်ကိုချည်း မစဉ်းစားပါနှင့်။ အပျက်ကိုလည်း ထည့်စဉ်းစားပါ။)

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

၃၀။ ကျေးဇူးမသိသော ကြွက်ငယ်

ရှေးအခါက တောအုပ်ကြီးတစ်ခုတွင် တန်ခိုးရှိသောရသေ့ တစ်ပါး နေထိုင်လေသည်။

တစ်နေ့သော် ရသေ့ကြီး ထိုင်နေရာအနီးသို့ ကြွက်ငယ်တစ်ကောင်သည် ကျီး၏နှုတ်သီးဖျားမှ လွတ်ကျလာလေ၏။ ရသေ့ကြီးလည်း ကြွက်ငယ်ကို သနားသဖြင့် ကျွေးမွေးထားလေသည်။

တစ်ခါသော် ထိုကြွက်ငယ်ကို ကြောင်တစ်ကောင်က လိုက်ခုတ်လေရာမှ ရသေ့လည်း ကြောင်ရန်ကလွတ်အောင် ကြွက်ငယ်ကို ကြောင်အဖြစ် ဖန်ဆင်းပေးလိုက်၏။

ထို့နောက် ကြောင် (ကြွက်)သည် ခွေးကိုတွေ့၍ ကြောက်လန့်ရသည်ကိုမြင်သော် ခွေးအဖြစ် ဖန်ဆင်းပေးလိုက်ပြန်သည်။

ထိုခွေး (ကြွက်)သည် ကျားသံကြားသော် ကြောက်လန့်နေသဖြင့် ကျားအဖြစ် ဖန်ဆင်းပေးလိုက်ပြန်သည်။

ရသေ့ကြီးကမူ ထိုကျားကို ကြွက်ဟုသာ သဘောထားပြီး ကျွေးမွေးထား၏။

ထိုကျား၏ မူလကြွက်ဘဝကို သိသူတို့က -

“ဤကျားသည် ကျား မဟုတ်။ ကြွက်သာတည်း။ ရှင်ရသေ့ကြီး ဖန်ဆင်းမှုသာတည်း”

ဤသို့ဆိုကြလေသော် ထိုကျား (ကြွက်)လည်း -

ဖုန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

“ရသေ့ကြီးမရှိမှသာ ငါ့ဘဝအစစ်အမှန်ကို ဘယ်သူမှ သိတော့မည်မဟုတ်။ ငါ့ကိုက်သတ်မှ ဖြစ်တော့မည်”

ကျား(ကြွက်)သည် ရသေ့ကြီးကို ကိုက်သတ်မည်ပြုရာ သူ့အကြံအစည်ကိုသိထားသော ရသေ့ကြီးသည်

“ဟယ် ကျားမိုက်။ အခုချက်ချင်း ကြွက်ပြန်ဖြစ်စေ”

ဤသို့ မိန့်ဆိုလိုက်သည်နှင့် မူလ ကြွက်ငယ်ဘဝ ပြန်ရောက်သွားလေတော့သည်။

(ကျေးဇူးမသိသူ အကျိုးမခံစားရ။)

ဖန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

၃၁။ ဗျိုင်းယုတ်နှင့် ဂဏန်း

ရှေးအခါက တောအုပ်ကြီးတစ်ခုတွင် ရေကန်တစ်ကန် ရှိ၏။ ထိုကန်တွင် အစာပြတ်လပ်နေသော ဗျိုင်းအိုတစ်ကောင်သည် ရေစပ်တွင် အကြံထုတ်ရင်း တွေးတောနေ၏။

ထိုအခါ ဂဏန်းတစ်ကောင်သည် ဗျိုင်းအား ဤသို့ မေးလေသည်။

“အို- မိတ်ဆွေဗျိုင်း။ အစာရှာဖွေမစားဘဲ ဤနေရာ၌ အဘယ်ကြောင့် ငေးမှိုင့်နေရသနည်း။”

ဗျိုင်းအိုကြီးလည်း ရေကန်ထဲရှိငါးတို့ ကြားလောက်သော အသံဖြင့် -

“ဤရေကန်ထဲရှိ ငါးတို့ကား ငါ့အသက်အတွက် အစာများ ဖြစ်ကြပါသည်။ သို့သော် ထိုငါးတို့ကို တံငါတို့စုပေါင်းပြီး ဖမ်းတော့မည်ဟု ငါ ကြားသိခဲ့ရသည်။ မကြာမီ ငါ့အတွက် အစာပြတ်တော့

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

မည်ကို ငါ သိနေရပြီ။ အစာပြတ်၍ ငါ သေရမည့်အတူတူ အစာ
စားခြင်းကို ငါ ဂရုမစိုက်တော့ပါ”

ထိုစကားကို ငါးတို့ကြားသော် -

“ဗျိုင်းအိုကြီးစကားကို ကြားကြပြီ မဟုတ်လား။ ငါတို့ကား
သေဘေးနှင့် နီးလှချေ၏။ ဗျိုင်းအိုကြီး၏စကားကြောင့်သာ ကြိုသိ
ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ငါတို့ကျေးဇူးရှင်ဟု ခေါ်ထိုက်ပါသည်။ ငါတို့
ဘေးမှ လွတ်မြောက်ရန်နည်းကိုလည်း ဗျိုင်းအိုကြီးကိုမေးမှ သင့်
လျော်ပေမည်”

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

“အို၊ ဗျိုင်းအိုကြီး။ ကျွန်ုပ်တို့ကို သင်ပြောသော တံငါတို့ရန် မှ လွတ်ရန် ကြံဆောင်ပါဦး။ သင့်ကို အားကိုးပါသည်”

“တခြားရေအိုင်တစ်အိုင်ကို ပြောင်းရွှေ့ကြပါ။ သင်တို့ဆန္ဒ ရှိလျှင် ငါ ကူညီမည်။ သင်တို့ကို တစ်ကောင်စီကိုက်ချိပြီး ပို့ပေး ပါမည်”

အသက်ဆေးမှ လွတ်လိုသောငါးတို့လည်း ဘာမျှ စဉ်းစား ဆင်ခြင်မှုမပြုတော့ဘဲ သဘောတူလိုက်ကြလေ၏။

ဗျိုင်းအိုကြီးလည်း ငါးတစ်ကောင်စီ ချီသွားပြီး တစ်နေရာ၌ စားသောက်လိုက်ကာ၊ နောက်တစ်ကောင်ကို ပြန်လာချီလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ရေကန်ထဲရှိ ငါးတို့မှာ ဗျိုင်းအစာ ဖြစ်ကုန်တော့သည်။

“ကျွန်ုပ်ကိုလည်း ငါးတို့ရှိရာကန်ကိုသာ ပြောင်းပေးပါ”

ဂဏန်းလည်း ဗျိုင်းကို ယုံကြည်ပြီး ဤသို့ အကူအညီတောင်း လေ၏။ ဗျိုင်းအိုကြီးလည်း ဂဏန်းအား စားလိုပြန်သဖြင့် ကိုက်ချီ သွားသည်။ ယခင်က ငါးများကို စားနေကျကုန်းပေါ်တွင် ချထား ဖို့လုပ်သည်။

ဂဏန်းလည်း ဗျိုင်းအိုကြီး၏ စားကြွင်းစားကျန်ငါးရိုးတို့ ကိုမြင်သော် ဆင်ခြင်ရိပ်မိတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ဗျိုင်းအိုကြီး၏လည်ပင်းကို လက်မဖြင့် ညှပ်လိုက် ရာ လည်ပြတ်ပြီး သေလေတော့သည်။

(မဆင်ခြင်လျှင် အမှား တွေ့မည်။
ဆင်ခြင်နိုင်လျှင် အမှန် မြင်သည်။)

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

၃၂။ စိတ်ကူးလွန် ပုဏ္ဏား

ရှေးအခါက 'ဒေဝသမ္မာ' ဟူသော ပုဏ္ဏားတစ်ယောက် ရှိ၏။
ထိုပုဏ္ဏားသည် နှစ်သစ်ကူးအခါ၌ မုန့်ညက်အိုးတစ်လုံးကို လက်
ဆောင်ရ၏။ ထို မုန့်ညက်အိုးကို သယ်ဆောင်၍ပြန်လာစဉ် နေပူလွန်း
၍ အိုးထိန်းသည်အိမ်၌ ဝင်နားရင်း ဤသို့ စဉ်းစားမိသည်။

'ငါသည် ဤမုန့်ညက်အိုးကို ရောင်းလိုက်လျှင် ပိုက်ဆံ ဆယ်
ပြားခန့် ရပေမည်။ ထို ပိုက်ဆံဆယ်ပြားရလျှင်၊ ဤအိုးသည်ဆီက
အိုးတို့ကို ဝယ်လိုက်၊ အမြတ်တင်ပြန်ရောင်းလိုက် လုပ်မည်။
အကြိမ်ကြိမ် ရောင်းဝယ်လုပ်ကိုင်သော် အရင်းအနှီး တိုးပွားလာမည်။
အဝတ်၊ ပုဆိုး၊ ဆီ၊ ဆားတို့ကို ဝယ်ရောင်းမည်။ အသပြာတစ်သိန်း
လောက် စုမိသောအခါ မယားလေးယောက်ကို လေးကြိမ်တိုင်တိုင်
လက်ထပ်ယူမည်။ အငယ်ဆုံး၊ အချောဆုံးမယားလေးကို ငါ အချစ်
အပိုဆုံး၊ အလိုလိုက်ဆုံး ဖြစ်မည်။ ထိုအခါ ကျန်သောမယား သုံး

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

ယောက်က ငြူစုစောင်းမြောင်း မနာလိုမရှုစိမ့် ဖြစ်ကြမည်။ ငါ သည်းမခံနိုင်၍ ဒေါသဖြစ်လျှင် တုတ်ဖြင့် ဤသို့ ရိုက်ပစ်မည်’

စဉ်းစားသည့်အတိုင်းပင် ဒေါသဖြစ်ကာ ပါလာသောတုတ် ဖြင့် လွဲလွဲရိုက်လေရာ တဲထဲရှိအိုးများသာမက သူ့မုန့်ညက်အိုးပါ ကွဲသွားတော့၏။

အိုးများ ကွဲသံကြားသောအခါ အိုးထိန်းသည်လည်း အလျင် အမြန် ပြေးလာလေသည်။ အိုးများကို ရိုက်ခွဲနေသောပုဏ္ဏားကို မြင်သော် ကုပ်ကို ဒေါသတကြီးခွဲကိုင်ကာ တဲပြင်သို့ နှင်ထုတ် လိုက်လေတော့သည်။

(စိတ်ကူးယဉ်အောက်ခြေလွတ်က အထိနာတတ်သည်။)

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

၃၃။ အသူရာ ညီနောင်

ရှေးအခါက သုနန္ဒ၊ ဥပသုန္ဒဟူသော အသူရာညီနောင် နှစ်ယောက် ရှိ၏။ လောကသုံးပါးကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်လိုသော ဆန္ဒရှိသဖြင့် သီဝနတ်မင်းကြီးကို ခစားကိုးကွယ်ကြ၏။

သီဝနတ်မင်းကြီးကလည်း နှစ်သက်သဘောကျသဖြင့် -
“သင်တို့ လိုရာဆုကို တောင်းကြလော့”

ထိုခဏ၌ပင် သူရာသုတီနတ်သမီးသည် အသူရာညီနောင်တို့၏ လည်ချောင်း၌ ပူးကပ်လှည့်စားလိုက်သည်။

“အရှင်နတ်မင်းကြီး၏မိဖုရားကို အလိုရှိပါသည်”

ညီနောင်နှစ်ပါး တစ်ပြိုင်နက်တည်း တောင်းဆိုလိုက်ကြလေသည်။ (အမှန်အတိုင်းဆိုလျှင် သူတို့သည် လောကသုံးပါးကို အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်လိုသော ဆုကို တောင်းကြပေမည်။)

သီဝနတ်မင်းကြီးလည်း အမျက်ဒေါသ ပြင်းစွာထွက်တော့သည်။ သို့သော် ပြောပြီးသည့်နတ်မိန့်ကို မဖျက်လိုသဖြင့် သူ၏ မိဖုရားဖြစ်သော နတ်သမီးကို ပေးလိုက်ရလေသည်။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

သီဝနတ်မင်းကြီး၏ မိဖုရားနတ်သမီးမှာ လှပတင့်တယ် ချစ်စဖွယ်ရုပ်ဆင်း ရှိသောကြောင့် -

“ငါ၏ကြင်ရာတော် ဖြစ်သည်”

“ကျွန်ုပ်၏ကြင်ရာတော်ပါ”

အသူရာညီနောင်တို့ သူ ရထိုက်၊ ငါ ရထိုက် ငြင်းခုံကြတော့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် မည်သို့မျှ ခွဲခြမ်းဝေမျှမရသဖြင့် -

“တရားသူကြီးတစ်ဦးဦး၏ အဆုံးအဖြတ်ကို ခံဖို့သာ ရှိပြီ”

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

ဤသို့ဆုံးဖြတ်ကာ တရားသူကြီး လုပ်ခိုင်းရမည့်သူကို ရှာလေ
၏။

သီဝနတ်မင်းကြီးမှာ မိဖုရားပါသွားသဖြင့် အသူရာညီနောင်
နောက်ပါးမှ သတင်းစုံစမ်း နောက်ယောင်ခံ ကြည့်ရှုနေသည်။

ယခု တရားသူကြီးလုပ်မည့်သူကို ရှာဖို့လုပ်သောအခါ
သီဝနတ်မင်းကြီးသည် ပုဏ္ဏားအသွင် ဖန်ဆင်းလိုက်၏။ ထို့နောက်
တောင်ငှေးတစ်ချောင်းထောက်ကာ အသူရာညီနောင်ထံသို့ ချဉ်းကပ်
သွား၏။

“အို- ပုဏ္ဏားကြီး။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် လှပတင့်တယ်
ချစ်ဖွယ်ရာသော ဤနတ်သမီးကို ရရှိခဲ့ကြပါသည်။ ယခုအခါ မည်
သူသည်သာ ရယူပိုင်ဆိုင်ထိုက်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ပေးပါ”

“သင်တို့ကား မင်းသားများဖြစ်ကြသောကြောင့် ဤပြဿနာ
ကို စစ်တိုက်ခြင်းဖြင့်သာ အဆုံးအဖြတ်ယူကြပါ”

အသူရာညီနောင်တို့မှာ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး လက်နက်မိုလ်ပါ
အားခွန်ဗလ ဉာဏ်ရည်ကအစ တူညီနေသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး
အသက်ဆုံးမှ စစ်ပွဲပြီးလေတော့၏။

ထိုအခါမှ သီဝနတ်မင်းကြီးလည်း ကြင်ရာတော်နတ်သမီး
ကို ပြန်လည်သိမ်းပိုက်လေတော့၏။

(လက်နက်အားကိုး ဖြေရှင်းခြင်းက နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကျိုးယုတ်တတ်
သည်။)

၃၄။ ဆိတ်မှန်း ခွေးမှန်း မသိသူ

ရှေးအခါက တောရွာတစ်ရွာ၌ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက် ရှိသည်။ သူသည် ယဇ်ပူဇော်ရန်အလိုငှာ ဆိတ်တစ်ကောင်ကို ပရုံးထက်၌ ထမ်းလာ၏။

လူလိမ် ဉာဏ်သမားသုံးယောက်သည် ဆိတ်ထမ်းလာသော ပုဏ္ဏားကို လှမ်းတွေ့လျှင် ဤသို့ ပြောဆိုကြစည်၏။

“ဤပုဏ္ဏားထမ်းလာသောဆိတ်ကို လုမယူဘဲ မိမိဉာဏ်စွမ်း ဉာဏ်စဖြင့်ရအောင် ယူကြစို့။ ရအောင်ယူနိုင်သူသည် ဉာဏ် အကောင်းဆုံးသူပင် ဖြစ်တော့သည်။”

လူလိမ်ဉာဏ်သမားတစ်ယောက်က -

“အို ပုဏ္ဏား။ အဘယ်ကြောင့် ခွေးကို ထမ်းလာရပါသလဲ”

“ဘယ်လိုလဲ သူငယ်။ ဤအရာသည် ခွေး မဟုတ်ပါ။

ယဇ်ပူဇော်မည့် ဆိတ်ပါ”

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

ပန်းဆွေပြည်စာအုပ်တိုက်

ဤသို့ပြောဆိုကာ ဆက်လျှောက်လေသော် နောက်သစ်ပင် အောက်ရှိ ဒုတိယလူလိမ်နှင့် တွေ့ပြန်၏။

“ဆရာပုဏ္ဏား။ အဘယ်ကြောင့် ခွေးကို ထမ်းလာပါသနည်း”

ပုဏ္ဏားလည်း ဘာမျှပြန်မဖြေဘဲ ဆိတ်ကို ပခုံးမှချပြီး အသေ အချာ ပြန်ကြည့်သည်။ ဆိတ်ဟု ပြန်ယုံကြည်မှ ပခုံးထက် ပြန်ထမ်း ကာ ဆက်လျှောက်လေ၏။

တတိယလူလိမ် ဉာဏ်သမားဆီရောက်သော် -

“အို- ပုဏ္ဏားကြီး။ ခွေးကို တပင်တပန်း အဘယ့်ကြောင့် ထမ်းလာရသနည်း”

ပုဏ္ဏားလည်း ‘လူသုံးယောက်ကပင် ခွေးဟုသာ ပြောနေ သဖြင့် အမှန်ပင် ခွေးဖြစ်တန်ရာသည်’ဟု ယုံမှတ်ပြီး ဆိတ်ကို ပခုံး ပေါ်က ပစ်ချခဲ့လေတော့သည်။

ထိုအခါကျမှ လူလိမ် ဉာဏ်သမားသုံးယောက်လည်း ဆိတ် ကို သတ်စားလိုက်ကြတော့သည်။

(ရိုးအလွန်းလျှင် ပြောတိုင်းယုံပြီး၊ အလိမ်ခံရတတ်သည်။)

၃၅။ ရိုးသားသော ကုလားအုတ်

ရှေးသရောအခါ ခြင်္သေ့မင်းထံပါး၌ ကျီး၊ ကျား၊ မြေခွေးတို့ ခစားနေကြ၏။

တစ်နေ့တွင် ခရီးသွားကုန်သည်တို့ထံမှ လွတ်ထွက်လာကာ တောထဲ၌ မျက်စိလည်နေသော ကုလားအုတ်တစ်ကောင်ကို ကျီး၊ ကျား၊ မြေခွေးတို့ တွေ့ကြလေသည်။

၎င်းတို့သုံးဦးလည်း ကုလားအုတ်ကို သနားသောကြောင့် ခေါ်လာပြီး၊ ဘေးမဲ့ပေးကာ ခြင်္သေ့မင်းထံ၌ ခစား စေလေသည်။

တစ်နေ့၌ ခြင်္သေ့မင်းမှာ မကျန်းမမာ ဖြစ်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ မိုးကြီး သည်းထန်စွာရွာသွန်းသဖြင့် အစာလည်း ထွက်ရှာ၍မရဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ကျီး၊ ကျား၊ မြေခွေးတို့မှာ မည်သို့ ရှာဖွေစားသောက်ရမည်ကို မသိဘဲ ဖြစ်နေကြလေတော့၏။

“ဤကုလားအုတ်ကား ငါတို့အတွက် အကျိုးမရှိပါ”

“သူတို့သတ်စားရအောင် အကြံထုတ်ကြပါစို့”

ပန်းချီပြည်စာအုပ်တိုက်

ဤသို့ ပြောဆို ကြံစည်တော့၏။

“အောင်မြင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် မထင်ပါ။ ကုလားအုတ်ကို အရှင်ခြင်္သေ့မင်းကိုယ်တိုင် ဘေးမဲ့ပေးထားသည် မဟုတ်ပါလား။”

ကျားက ဝင်ပြောလေရာ ကျီးက ဤသို့ပြန်ပြော၏။

“သတ္တဝါတို့မည်သည်အစာငတ်မွတ်လာလျှင် ယုတ်မာသော အမှုကိုပင် လုပ်တတ်မြဲ ဖြစ်ပါသည်။”

ကျီး၊ ကျား၊ မြေခွေးတို့သုံးဦး ခြင်္သေ့မင်းထံ အခစားဝင် ကြလေသည်။

“မည်သို့နည်း။ အစားအစာ ရှာဖွေရခဲကြသလော”

“ကြီးစားရှာပါသော်လည်း မရခဲပါ”

ကျီးက ဦးစွာပြောလေသည်။

“ထိုသို့ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ် အပါအဝင် သင်တို့လည်း အသက်ရှင်ဖို့ လမ်း မရှိပါပြီ”

“အရှင်ရှေ့တွင် အစာရှိပါလျက် ဤအစာကို စွန့်လွှတ်ထားခြင်းကြောင့် အားလုံး ဒုက္ခရောက်မည့်ဘေးကား နီးလှလေပြီ”

“ကျွန်ုပ်ရှေ့တွင်ရှိသော အစာကား အဘယ်နည်း”

“ကုလားအုတ်ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်”

“ဘေးမဲ့ပေးထားပြီးပါလျက် မည်သို့သတ်ရမည်နည်း အဆွေ

ကျီး”

“အရှင့်သဘောဖြင့် သတ်ရမည်ဟု မဆိုလိုပါ။ သူ့ကိုယ်သူ
အစာအဖြစ် ဆက်သလာအောင် ကျွန်ုပ်တို့ ကြံဆောင်ပါမည်”
ထိုအခါ ခြင်္သေ့မင်းသည် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောတော့ချေ။

ကျီးသည် ကုလားအုတ်ကို သွားခေါ်စေ၏။

ရောက်သောအခါ ကျီး၊ ကျား၊ မြေခွေးတို့မှာ ကြိုတင် ကြံစည် ထားပြီးသည့်အတိုင်း ခြင်္သေ့မင်းရှေ့တွင် ဤသို့ ပြောလေ၏။

“အရှင်ခြင်္သေ့မင်း။ ကျွန်ုပ်တို့ အစာ ရှာဖွေမရခဲ့ပါ။ အရှင် မှာ အားပြတ်နေပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ကို စားသောက်ပါ”

“အို အဆွေကျီး။ အသင့် အသက်စွန့်ပုံကား မြင့်မြတ်လှပါ သည်။ သင့်ကိုစားခြင်းထက် ငါ့အသက်စွန့်ရသည်က ပိုမြတ်ပါ သည်။ နောက်ထပ် ဤစကားမျိုး မဆိုပါနှင့်”

ထိုအခါ မြေခွေးလည်း သူ့အလှည့်ရောက်ပြီဖြစ်၍ -

“ကျွန်တော်မျိုးကို စား၍ အားဖြည့်တော်မူပါ”

“ကိစ္စမရှိပါ။ ဤသို့ မလျှောက်ကြလေနှင့် အသင်မြေခွေး”

ကျားအလှည့်ရောက်သော် -

“ကျွန်တော်မျိုးကိုယ်ခန္ဓာကို ဆက်သပါသည်”

“ဝမ်းမြောက် ကျေနပ်လှပါသည်။ သို့သော် နောက်နောင် ဤစကားကို မပြောပါနှင့်”

ကုလားအုတ်လည်း သဘောရိုးသားစွာဖြင့် ပြောဆိုနေကြ သည် ထင်ပြီးလျှင် -

“အို၊ အရှင်မြတ်။ ကျွန်ုပ်အသားကို စားပါလော့”

စကားအဆုံး၌ပင် ကျားသည် ကုလားအုတ်ကိုသာ ခုန်အုပ်ကာ ဝမ်းဗိုက်ကို ဖောက်လေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ခြင်္သေ့၊ ကျီး၊ ကျား၊ မြေခွေး တို့သည် ကုလားအုတ်အသားကို စားကြလေတော့သည်။

(ထောင်ချောက်ဆင်ထားသော စကားကို သတိမထားမိပါက ဘေး ကြိုတတ်၏။)

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

၃၆။ ပရိယာယ်ကြွယ်သော မြွေအိုကြီး

ရှေးအခါက ဥယျာဉ်တစ်ခုတွင် မြွေအိုကြီးတစ်ကောင် ရှိလေသည်။ အသက်ကြီးရင့်လာသဖြင့် အစာ ရှာမစားနိုင်သောကြောင့် ရေကန်တစ်ကန်၏အစပ်တွင် ခွေ၍ နေလေသည်။

ဖားတစ်ကောင်သည် မြွေအိုကြီးကိုမြင်သော် ဤသို့ မေးမြန်းလေ၏။

“အဘယ်ကြောင့် အစာ မရှာဖွေ၊ မစားသောက်ဘဲ ခွေ၍ နေရပါသနည်း”

“အဆွေဖား။ မမေးပါနှင့်။ သွားလိုရာကိုသာ သွားပါ။ ကျွန်ုပ်ကံဆိုးပုံကို မမေးပါနှင့်”

ဖားသည် ပို၍ သိချင်လာသဖြင့် -

“ဖြစ်ပျက်ပုံကို ပြောပြပါလော့”

“အဆွေဖား။ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ဆယ်ခန့်က ပုဏ္ဏားတစ်ဦး၏ သားဖြစ်သူကို ဒေါသအလျောက် ကိုက်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ဖခင်ပုဏ္ဏားလည်း သားအတွက် ပူဆွေးသောကကြီးစွာဖြင့် ငိုပါတော့သည်။ ဆွေမျိုးအပေါင်းလည်း ရောက်လာပြီး မေးမြန်းကြတော့သည်။ ထိုအထဲတွင် မြတ်သောရဟန်းဘဝရောက်ပြီးမှ လူ့ဘောင်သို့ ပြန်ဝင်လာသည့် ‘ကပိလ’ဟူသောပုဂ္ဂိုလ်လည်း ပါ၏။

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

“ထိုပုဂ္ဂိုလ်ဟောကြားသော တရားမှာ ‘သံသရာ၌ သုခ မရှိ။ ဒုက္ခသာ ရှိသည်။ ထိုဒုက္ခ၏ နိပ်စက်ခံနေရသူတို့မှာ ဒုက္ခကင်း ပျောက်နေခြင်းကိုပင် သုခ ဟု ခေါ်နေ၍ ချစ်ခင်ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံ ခြင်းကား သေခြင်းနောက်ဆုံး ရှိချေ၏’ စသဖြင့် တရားအထူးထူး ကို ဟောကြားလေသည်။

“ကပိလပုဂ္ဂိုလ်၏တရားကို ကြားရသောအခါ ပုဏ္ဏားကြီး သည် တောထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပါတော့သည်။ သို့သော် ဒေါသအမျက် ကြီးလှသော ပုဏ္ဏားကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ဤသို့ ကျိန်စာတိုက်ခဲ့ ပါသည်။

“ငါ၏သားကို ကိုက်သတ်သော ဤမြွေအိုသည် ဖားများကို သယ်ပိုးရသောအလုပ်ကို လုပ်ရစေသား’ဟု ဖြစ်ပါသည်။ ဤကျိန် စာကြောင့် ဤရေကန်၌ ဖားများကို သယ်ပိုးချီမရန် ကျွန်ုပ် စောင့် ဆိုင်းနေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်”

မြွေအိုကြီးစကားကို ဖားငယ်သည် ယုံကြည်သဖြင့် ဖားဘုရင် ကို သွားလျှောက်လေသည်။ ဖားဘုရင်လည်း မြွေကို စီးချင်လွန်း သဖြင့် အမြန်လိုက်လာလေသည်။ မြွေအိုကြီးလည်း ဖားဘုရင်ကို ကျောတင်ကာ စိတ်ကျေနပ်အောင် စီးစေလိုက်၏။

တစ်နေ့သော် ဖားဘုရင်ရောက်လာချိန်၌ မြွေအိုကြီးမှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဟန် ပြုနေ၏။

“အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ ဖြစ်နေရသနည်း”

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

“ကျွန်ုပ်မှာ အစားအစာ မစားရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ အား
ပြတ်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်”

ဖားဘုရင်မှာ မြွေကိုစီးလိုသဖြင့် -

“ထိုသို့ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်အမိန့်ဖြင့် ဖားများကို စားသောက်
ပါလေ”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါပေ၏ အရှင်ဖားမင်း”

မြွေအိုကြီးမှာ ဖားများကို နေ့စဉ်စားတော့ရာ နောက်ဆုံး
ဖားဘုရင်ကိုပါ စားလိုက်လေတော့သည်။

(အချိန်မရောက်မီ ရန်သူကို ရေအိုးကဲ့သို့ ရွက်ထားပြီး၊ အချိန်တန်လျှင်
ရေအိုးကဲ့သို့ ပေါက်ခွဲပါ။)

၃၇။ လိမ္မာသော မြွေပါ

ရှေးအခါက ပုဏ္ဏားလင်မယားနှင့် နို့စို့အရွယ် ရင်သွေးငယ် တို့သည် ဥဇ္ဇေနိမြို့၌ နေကြသည်။

မယားဖြစ်သူ ရေချိုးသွားသောအခါ ပုဏ္ဏားအား ကလေးကို ကြည့်ထားရန် မှာခဲ့၏။

ထိုအခိုက် ဘုရင်မင်းမြတ်ထံမှ ချက်ချင်း အခစားဝင်ရန် ပုဏ္ဏားကို ဆင့်ခေါ်လေသည်။ ပုဏ္ဏားလည်း ဘုရင့်အမိန့်အတိုင်း ချက်ချင်း လိုက်သွားဖို့ လုပ်ရတော့သည်။

ပုဏ္ဏားလည်း အိမ်၌မွေးထားသော မြွေပါကိုပင် ကလေးကို ကြည့်ရှုရန် အစောင့်ထား၍ သွားရ၏။

ပန်းချီပြင်စာအုပ်တိုက်

မြေဟောက်တစ်ကောင်သည် အိပ်နေသော ကလေးအနီးသို့ ရောက်လာပြီး ပေါက်မည်ပြုရာ စောင့်နေသောမြေပါလည်း မြေဟောက်ကို အလျင်အမြန် ကိုက်သတ်လိုက်လေ၏။

ပုဏ္ဏားလည်း ပြန်လာသောအခါ မြေပါက ခရီးဦးကြို နှုတ်ဆက်၏။ မြေပါ၏နှုတ်ခမ်းတွင် သွေးများပေကျနေသည်ကို သတိထားမိ၏။

ပုဏ္ဏားလည်း သူ့ကလေးကို မြေပါကိုက်သတ်ပြီဟု ထင်ကာ မြေပါကို အသေရိုက်သတ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ကလေးကို သွားကြည့်၏။ အိပ်ပျော်နေသော ကလေးနှင့် အနီးတွင် သေနေသောမြေဟောက်ကို တွေ့ရပြီး ကျေးဇူးရှင်မြေပါကို သတ်မိပြီဟု အကြီးအကျယ် နောင်တရတော့သည်။

(မဆင်မခြင်ပြုမိက အမှား ပြစ်တတ်သည်။)

* * *

အသိပညာအလိမ္မာနှင့် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနိုင်ကြပါစေ။

ဦးစင်မောင်ကြီး

(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

ဝန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်သို့ ချာကြားနိုင်သော ဝင်ခွင့်များ

- ‡ ပညာရှိ တရားသူကြီးအားကာ၏ ဂျပန်ပုံပြင်များ
- ‡ ထိတိုင်းရွှေဖြစ်ဘုရင်ကြီး အပါအဝင် ပန်းရွှေပြည်ပုံပြင်များ
- ‡ ပန်းရွှေပြည်အကောင်းဆုံးပုံပြင်များ
- ‡ အာရှဂိုးရာပုံပြင်များ
- ‡ ငှက်ကလေးတွေရဲ့ပုံပြင်
- ‡ ငလက်မလေး အပါအဝင် ပန်းရွှေပြည်ပုံပြင်များ
- ‡ မနင်းဖြူနှင့်လူပုကလေးခုနစ်ယောက်အပါအဝင်ပန်းရွှေပြည်ပုံပြင်များ
- ‡ ဖားမင်းသားနှင့် ရွှေမင်းသမီး အပါအဝင် ပန်းရွှေပြည်ပုံပြင်များ
- ‡ မြေမင်းသားနှင့် မထွေးလေး အပါအဝင် ပန်းရွှေပြည်ပုံပြင်များ
- ‡ ပဉ္စတန္တရပုံပြင်များ
- ‡ စကားထားလေးခွန်း အပါအဝင် ပန်းရွှေပြည်ပုံပြင်များ
- ‡ အပျိုစင် ကြယ်ပွင့်ကလေး အပါအဝင် ဖိလစ်ပိုင်ပုံပြင်များ
- ‡ ဝီယက်နမ်ပုံပြင်များ -၁
- ‡ ဝီယက်နမ်ပုံပြင်များ - ၂
- ‡ လယ်သမား ကျွဲနှင့် ကျား အပါအဝင် ဝီယက်နမ်ပုံပြင်များ
- ‡ နန်းတွင်းပျော်တော်ဆက် ဂိုဟာ၏ပုံပြင်
- ‡ အိစ္စတ်ပုံပြင်ပေါင်းချုပ်
- ‡ အိစ္စတ်ပုံပြင်များ -၁
- ‡ ရွှေပြည်တန်ခိုး (အင်္ဂလိပ်- မြန်မာ)
- ‡ အောင်ခြင်းရှစ်ပါး ပုံဝတ္ထုများ
- ‡ ရှမ်းကုန်းပြင်မြင့်ပေါ်မှ ကချင်ပုံပြင်များ
- ‡ တရုတ်နတ်သမီးပုံပြင် (အင်္ဂလိပ်- မြန်မာ)
- ‡ ကမ္ဘာလိပ်မကြီး အပါအဝင် ပန်းရွှေပြည်ပုံပြင်များ
- ‡ အရပ်တိုင်းပြည်နှင့် အခြားပုံပြင်များ
- ‡ ရုရှားနတ်သမီးပုံပြင်များ

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်